

မိသားစုအတွက်

ပုံပြင်လမ္ဘာ

ကလေးရုပ်စာစောင်

BURMESE
CLASSIC

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

အမှတ် (၂၁) ၊ မတ်လ ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်။

ကျေးဇူးသိသောဘုရင်ကြီး	✿	ကာတွန်းပေါ်ကာ	၅
ညီနောင်နှစ်ယောက်ရွှေအိုးပျောက်	✿	ဦးလေးဝင်း	၁၇
အကျည်းတန်ချစ်သူ	✿	ခွန်းချိုသံသာ	၂၁
ပုံပြင်ဒဿန	✿	ကာတွန်းချစ်သူ	၂၅
ကျားငါးကောင်ဗိုလ်	✿	ဗိုးစွံ(အောင်ပင်လယ်)	၃၅
လုလင်ပျိုနှင့်ဘုရင့်သမီးတော်	✿	လူမှုရေးပုံပြင်	၃၈
မင်းသမီးနှင့်ယူနိုကွန်း	✿	နိုင်ငံတကာပုံပြင်	၄၁
မြန်မာကဗျာ	✿	မောင်သက်ကြူ	၅၂
POLLY PUT THE KETTLE ON	✿	နိုင်ငံတကာကဗျာ	၅၄
ရဲရင့်သူနှင့်ကြောက်ရွံ့သူ	✿	ပန်းချီကံကောင်း	၅၆
မှော်လက်အိတ်	✿	သက်ဦးလွင်	၆၆
ငါးမင်းသားလေး	✿	ကာတွန်းမောင်မောင်လေး	၇၃
စေးနှံသောသစ်သီးသည်	✿	ဒေါက်တာခင်ရီဝင်း	၈၇
သင်္ဃာဆရာတော်ပုံပြင်	✿	ကြည်နူး	၉၀
ခေတ်သစ်ပုံပြင်	✿	ကာကြီး	၉၂
အိလစ်နှင့်ထူးဆန်းသောတိုင်းပြည်	✿	နိုင်ငံတကာပုံပြင်	၉၉

- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့
- ☆ တိုင်းသားတို့လည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း

ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့

- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့

ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့(၄)ရပ်

- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့

ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့(၄)ရပ်

- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့

ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့(၄)ရပ်

- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့
- ☆ ငြိမ်းသာလို့ပြန်တဲ့အချင်းအမြစ်အားကတည်းကလည်းကောင်း၊ ပြန်တဲ့

အထက်မြန်မာပြည်မြန်မာ့ချီရေး

နဂါးစာပေ ထွန်းဦးစာပေ
ဖုန်း - ၀၂-၃၉၈၆၉ ဖုန်း - ၀၂-၃၉၈၀၁

ဂွမ်းပြည်နယ်မြန်မာ့ချီရေး

မိလ္လာနဂါးစာပေ ဂါရုဒီစာပေ

တောင်ကြီးတွင် လပေးယူလိုသူများအတွက်

STUDENTS' CHOICE

မြို့နယ်ကျန်းမာရေးရုံးမျက်နှာချင်းဆိုင်၊ အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊
ဒီဇင်ဘာဟိုတယ်၊ မြေညီထပ်၊ တောင်ကြီးမြို့။

ဖုန်း - ၀၈၁-၂၀၁၄၇၃

မော်လမြိုင်တွင် လပေးယူလိုသူများအတွက်

ကျော်ကျော်စာပေ (အမှတ် ၁၁၊ သထုံတံတားလမ်း၊ မော်လမြိုင်မြို့)

လပေးယူလိုသူများ ဆက်သွယ်ရန်ယူနိုင်ပါသည်။

အယ်ဒီတာချုပ်

ကိုမြင့်ထွန်း (Quality)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

မျိုးစေတီထက်

ဘုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ

ခင်မာရွှေ

အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ

လင်းသက်ခိုင်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဉာဏ်လင်းထက်

ရုံးအဖွဲ့

ကိုစိုးသိန်း၊ ဆန်းစေတီ၊ ရှိမ်းကိုကိုနိုင်၊ ဇင်နိုင်ထွန်း၊ ထွန်းထွန်းလွင်၊ ထွန်းထွန်းဝင်း၊
ဝင်းဝင်းမော်၊ သင်းစာထွန်း၊ သဗ္ဗာဓေ၊ နင်းသက်စေတီ

Cover သရုပ်ဖော်ပန်းချီ

ပန်းချီ အောင်စံမြင့်

Computer

မင်းထွန်း၊ ဝဏ္ဏဓေ၊ ခွန်စိုးသိန်း၊ မိုးမိုးလွင်၊ ပိုပိုဇင်

Film - Eagle

layout - Quality

ပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ယဉ်(ဇေယျာမော်)

စာအုပ်ချုပ် - တင်မေထွန်း

ကြော်ငြာတာဝန်ခံ

ခင်မာရွှေ

ဖြူဖြူသင်း

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃၊ ၀၉-၅၁-၂၂၅၃၀။

ထုတ်ဝေခွင့်အမှတ် - ၀၃၁၉၈(မြ)

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်

စာတည်းအဖွဲ့နှင့် မြန်မာ့ချီရေးရုံးခန်း

အမှတ် - (၂၁)၊ သရေစိကွန်ဒို၊ ပထမထပ်၊ ၅၀၈/၅၁၂၊

ကုန်သည်လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

(ရုံးချိန်အတွင်းသာ ဆက်သွယ်ပါရန်။)

CARTOON:

ပေါ်က

ကျေးဇူးသိသော
ကုန်ကြီး

ရှေးရှေးတုန်းက ကာလမင်မယားဟာ အသက်အရွယ်
ကြီးမှ သားတစ်ယောက်မွေးသတဲ့...

သားပေးကို စောသကု လို
နာမည်ပေးပြီး အုတ်ချိုက်လို
တစ်နေ့တစ်ညမှ မခွဲနိုင်တာနဲ့
အသက် သပိတ်ခြောက် နှစ်အထိ
အိပ်မှာပဲ ကားကယ်...

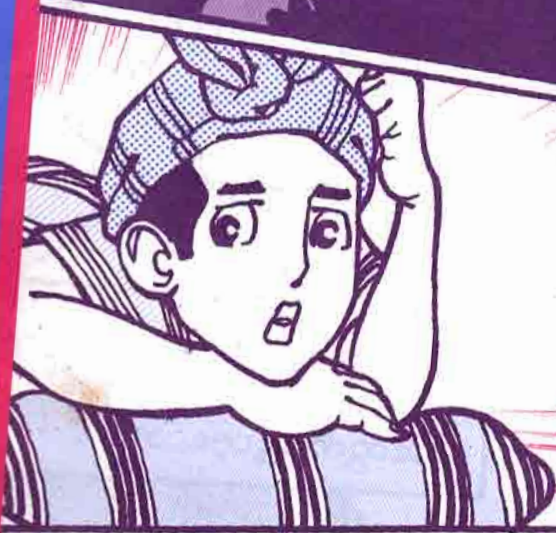
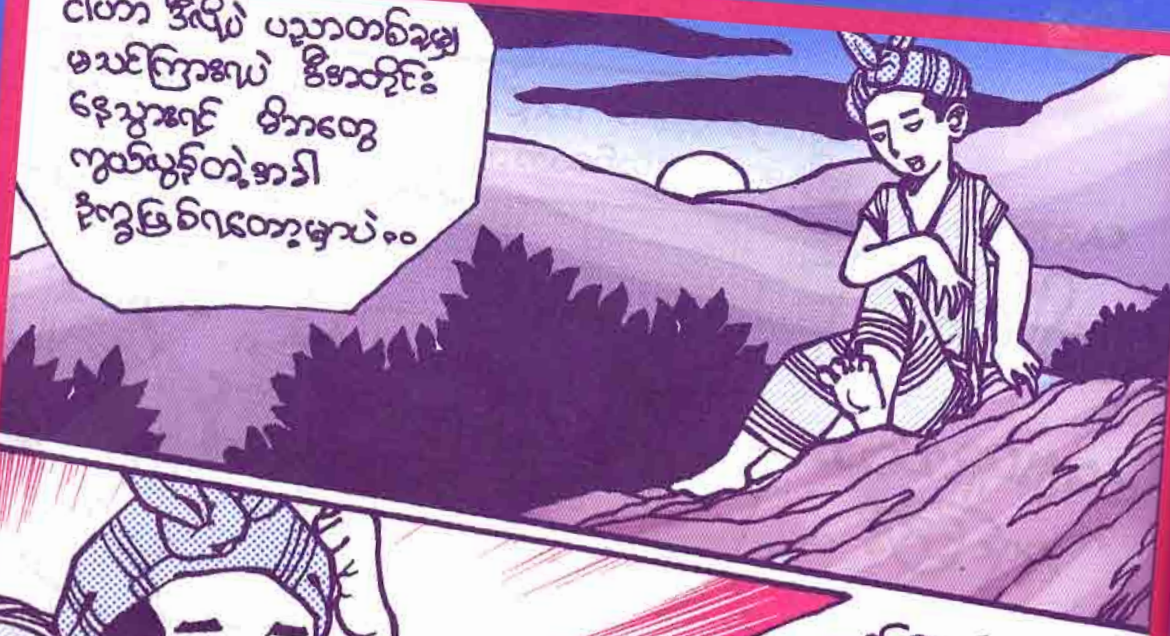
စောသကုက ပညာပင် ဖို့
မိဘတွေကို ခွင့်ပန်တော့

မိုးညားလေး
အဖေ အမေတို့ကိုခွဲပြီး
အသေမှာ နေရမည်ဟု
ခွင့်ပန်နိုင် ပါသကဲ့သို့...

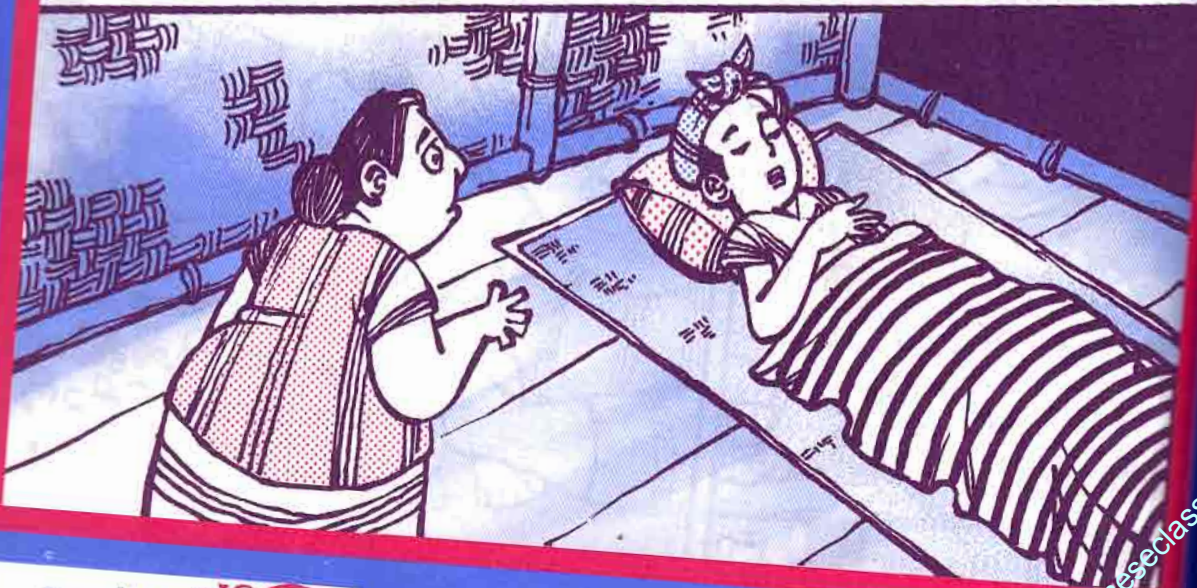
ငါဟာ ဒီလိုပဲ ပညာတတ်ခဲ့ဖူး
မသင်ကြားရသေး နီအောင်
နေသွားရင် မိဘတွေ
ကွယ်လွန်တဲ့အခါ
ခိုလှုံဖြစ်ရတော့မှာပဲ။

ဟုတ်တယ်
ငါ့ကိုမိဘတွေက
ပညာသင် မလွှတ်ရင်
ဘာအာရမ္မာ မစားမသောက်ကို
ခိုပ်ယာထဲမှာပဲ ခိုက်ရနေ
မယ်။

BURMESE
CLASSIC

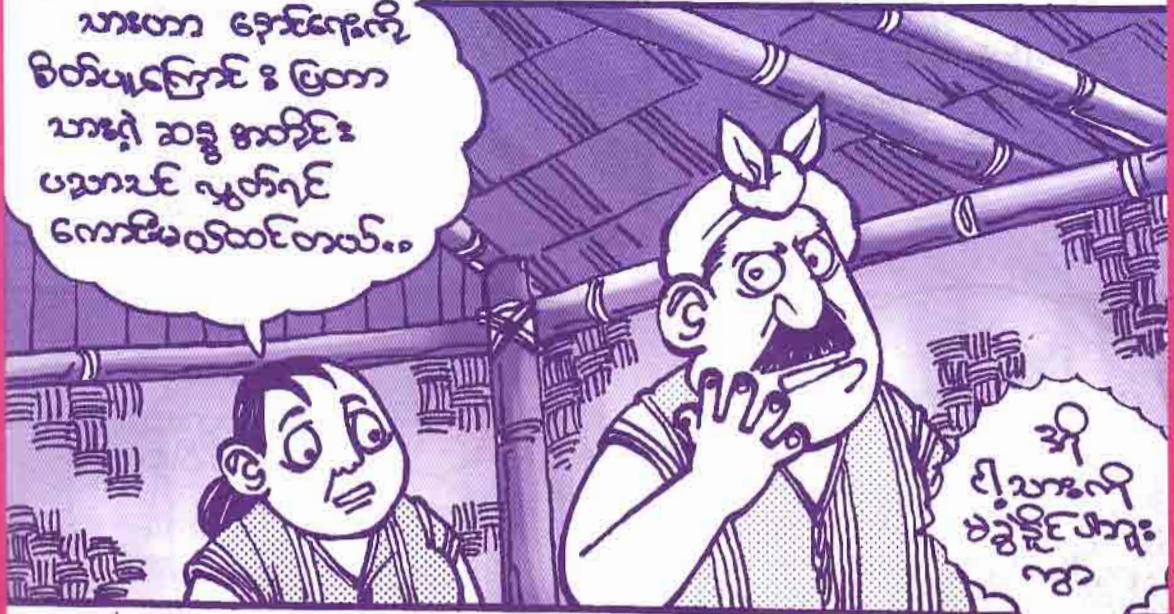
ပထမနေ့ ထမင်းစားချိန်မှာ သူ့အမေက ထမင်းစားဖူး ဟင်္သာတော
စောသကုက ဘာမှ မြန်မပြောဘဲ သူ့ရင်ဘက်ကို သုံးချက် သပ်ပြလိုက်တာပဲ။

သူ့အမေက သူ့သားဆိုလို့တဲ့ အိပ်ပျိုးနေတဲ့ သိတာဟ်

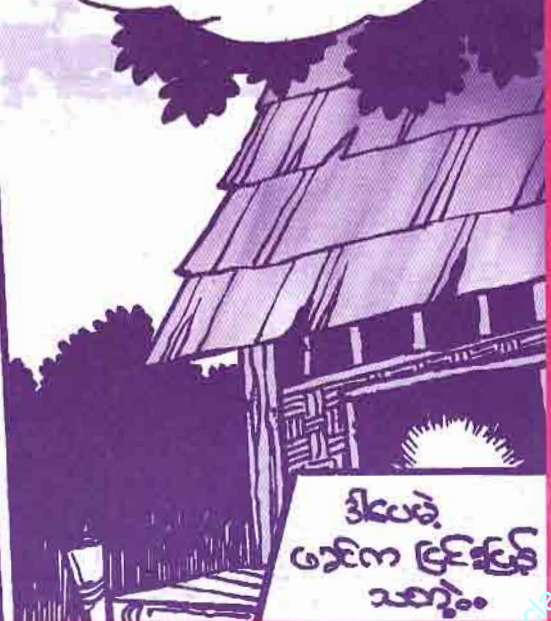
ဟားတာ နောင်ရေကို
မိတ်ယူကြောင်း ဖြတာ
ဟားရဲ့ ဆန္ဒ အတိုင်း
ပညာသင် လွှတ်ရင်
ကောင်းမယ်ထင်တာဟ်..

ဥတ်လာရဲ့ ထမင်းစားချိန်မှာပဲ
သူ့အမေက မိတ်ယူသတ် လှေတု
ဟားကို သွားပေါ်တော့ အာဖွ
မြန်မာပြောတဲ့ ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်
သတဲ့...။

ဟားတာ ပညာသင်
မလွှတ်ရင် အာအာအာ
စားမှာ မဟုတ်လို့ ပညာသင်
လွှတ်ဖို့ ပြင်တော့မယ်..

ဒီပေခဲ
မောင်က ငြင်းခုံ
သတဲ့..

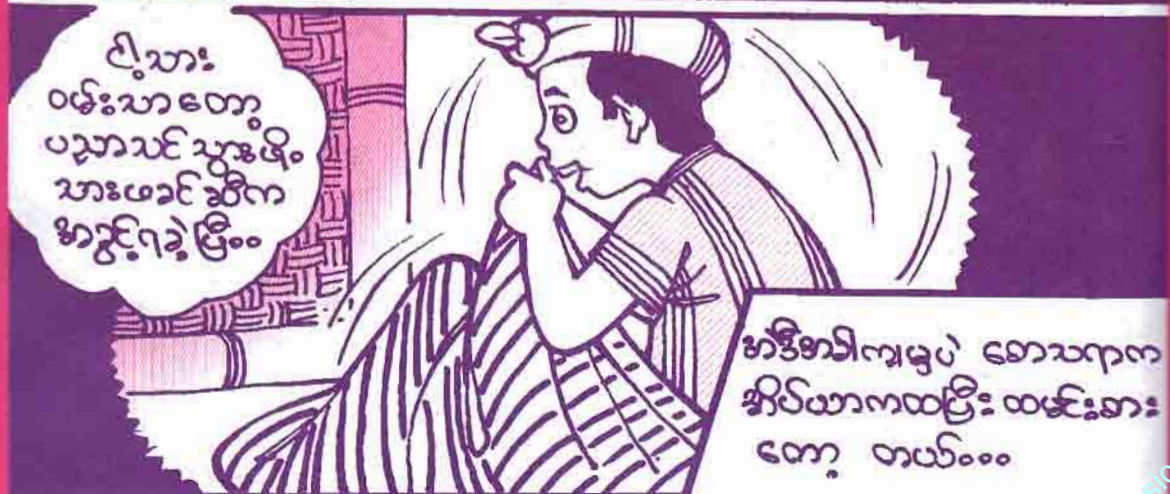

တက်ယဇေ့ ထမ်းစားချိန်
ကျပ်တော့ယဉ်း စောသုကာ
သာမ္မာပြန် မပြောဘဲ
ခြေဝါးနှစ်ဘက်ကိုသာ
လှုပ်ပြလိုက်တယ်။

ရှင်သားက
ပညာသင် မသွားရရင်
သေခွာကိုပဲ သွားတော့
မယ်။ ခု့။

သားလေး
ဒီဟောက်တောင်
ပညာသင် သွားချင်လည်း
ခွင့်မရလိုက်ပါတော့ကွာ

ငါ့သား
ဝမ်းသာတော့
ပညာသင် သွားမို့
သားမောင်ဆီက
မာခွင့်ရခဲ့မို့။

မာခွင့်ရပါကွာမှပဲ စောသုကာက
အိပ်ယာကထပြီး ထမ်းစား
တော့ တယ်။

အဲဒီနောက် စောသုကာက မိဘတွေကို
ကပ်တော့ပြီး အပျစ်လျော်ပြားတဲ့
ရသမျှကြီးတစ်ပါးဆီကို ပညာသင်ဖို့
ထွက်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီ စကားပျံ့နှံ့ကို
သိလိုချင်ကာ စကားတစ်ခွန်းကို
ငွေ ပျံ့နှံ့တစ်ခွန်းတိုက်ပေးမှ
ပြောပြရမယ်။

ငါ့တပည့်
ပညာနဲ့ပင် ဖြိုခါပေမဲ့
စကားပျံ့နှံ့ကို
တပ်ပြီး သင်ပေးလိုက်ဦး
မယ်။

ပထမ စကားတစ်ခွန်းက
ဖိတ်ဆွေခေါ်ထိုက်မှ
ဖိတ်ဆွေခေါ်ပါ ဒုတိယက
ခေါ်ခေါ်ထိုက်မှ ခေါ်ခေါ်ပါ
တတိယက ကျေးဇူးရှိသူကို
ကျေးဇူးသိပါ...တဲ့
ကံ ကံ တပည့်ပြန်လိုချင်
ပြန်ချေတော့...

စောသရာက မွှာနေကို ပြန်ရောက်တော့

ကျွန်တော့်မှာ ဆရာရသေ့ဆီက
အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့
ခဏားသီးခွန်း ရောင်းဖို့
ပါလာပါတယ်...ခဏားတစ်ခွန်း
ငွေ သုံးဆယ့်သိန်းတိုက်ခွဲ
ရောင်းပါမယ်...

ဒါပေမဲ့ ရပ်ထဲက
ကယ်သမ္ဘာ ဝယ်ခွင့်သာ
မရှိကြဘူးကွယ်...

ဒီအကြောင်းကို တစ်ဆင့်ခဏား တစ်ဆင့်နား နှင့်ဘုရင်ကြီးက ကြားသွားတယ်...

ဘယ်ဟောက်ထူးဆန်းတဲ့
ခဏားဖြစ်လို့ ခဏားတစ်ခွန်း
ငွေတစ်ဆယ့်သိန်း တစ်လတာလဲ
အဲဒီသူလေးကို ရှေ့တော်
ဖွင့်ပေး...

စောသရာက အင်အားအားတိုင်း ခြေတော်ကို ရောက်လာတယ်

အခုမှာ စကားသုံးခွန်း
ရောင်းဖို့ ဂြိုဟ်သံဆိုတာ
ပုတ်စလား

ငွေ ယူသုံးသုံးနှစ်လည်း
ရက်စရာ စောသရာ က
အင်အားကို စကား
သုံးခွန်း တွဲတိုးပေး
ကပ်ပြီး မြတ်ဗျလိက်
တယ်...

ငါ အင်အားသုံးခွန်းကို
ငွေ ယူသုံးသုံးနှစ်နဲ့
ဝယ်မယ်

မှန်ပါ
အား

အင်အားက စကားသုံးခွန်းလည်း ကြားရော အတော် စိတ်ပျက် သွားတယ်

ဘာမျှ မထူးဆန်းတဲ့ စကားသုံးခွန်းကို
ငွေ ယူသုံးသုံးနှစ်နဲ့ ပေးဝယ် လိုက်ရတာ
မျိုးမတ်တွေ ဘာလို့လဲ ဂါဏ်စရာပဲ...

ဒါပေမဲ့
ဒီစကားတွေ မှန် မမှန်
စုံစမ်းကြည့်ပြီးမှ

ဒါနဲ့ ထီးနန်းကို
အားမဝဘဲ အားအား
ခေတ္တယူထားဦး

ငါဟာ
ငါ့မိတ်ဆွေ တိုင်းပြည်
ငါ့သမီးကဲ့ တိုင်းပြည်တွေဆီကို
အပ်ချုပ်သမား အယောင်ဆောင်ပြီး
ပွားပြည့်ဦးမယ်။

တစ်ယောက်လုံးမှ
ပြန်မလာရင် ခပ်အင်အားနှင့်
လိုက်ခွဲကြ ပေတော့

ဘုရင်ကြီးဟာ
အပ်ချုပ်သမား
အာပွင့်နှင့်ထွက်ခဲ့
သတဲ့။

ပထမဆုံး
သူ့မိတ်ဆွေတိုင်းပြည်
ဂျောက်ပွားတယ်။

ကျုပ်ဟာ
ထီးနန်းခမ်းမိတ်ဆွေတွေကို
အပ်ချုပ်သမားကတော့ အသက်မွေး
နေရပါတယ်။ ကျုပ်မိတ်ဆွေ
ဘုရင်ကို အကူအညီတောင်းဆိုလို့
တွေ့ခွင့်ပေးပါ။

ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေ ဘုရင်က
အတွေးမခံတဲ့အပြင် ဟိုင်းပြည်က
နှင်ထုတ်လိုက်ပါတဲ့။

ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ပီပီဝမ်းကွဲတဲ့
ဟိုင်းပြည်ရောက်သွားပြန်တော့လည်း
ကျက်သရေယုတ်တယ်ဆိုပြီး နှင်ထုတ်ခံ
ရပြန်တယ်။

နောက်တော့ ဘုရင်ကြီးဟာ
ဟိုင်းပြည်က မြို့ပြည်ကို ရောက်သွား
ပြန်တယ်။ အဲဒီတုန်းပြည်က
ဘုရင်သမီးတော်ကလည်း ပန်းကုံးခွယ်ပွဲ
ကျင်းပနေချိန် ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့
ပန်းခွေလား ပါ့ကိုခွပ်ခွာကွ
ပန်းကုံးလားမို့။

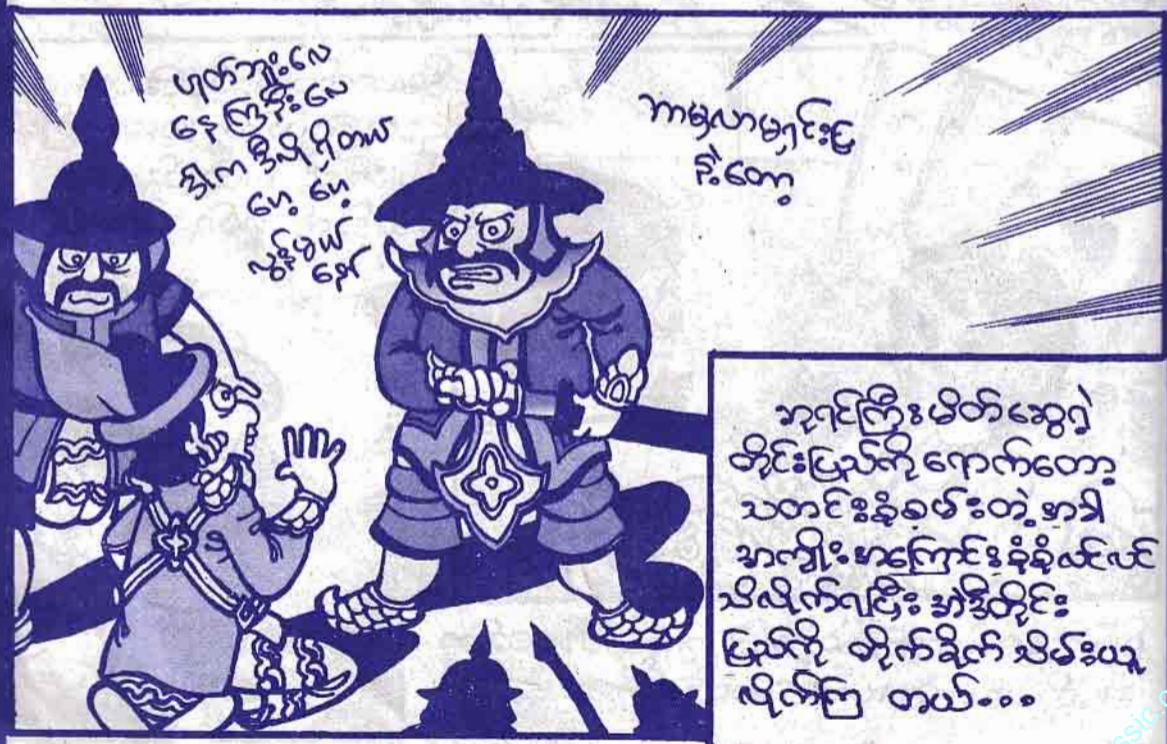
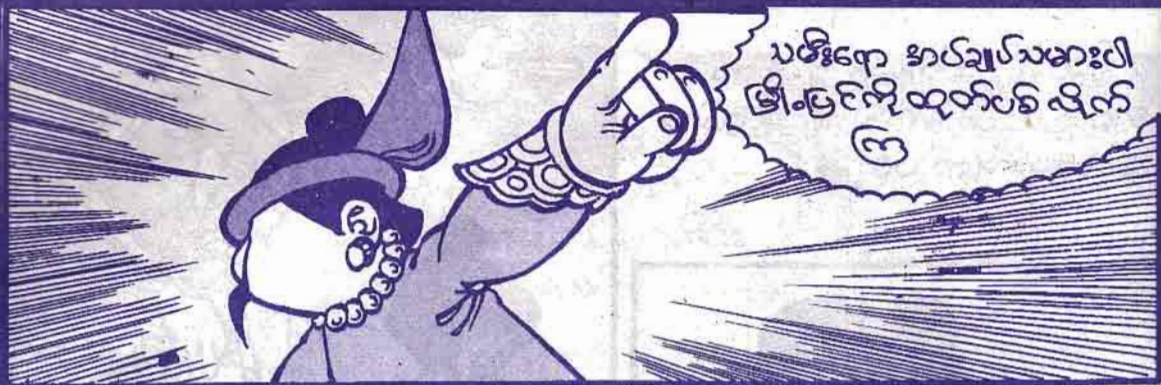

ဒီယောက်မင်းညီမင်းသား
သူငွေသူကြွယ်တွေ အများကြီး
ရှိပါလျက်နှင့် အပ်ချုပ်ပမား
ကိုမှ ပန်းကုံးခွပ်ရသလား

ပန်းကုံးခွယ်ပွဲကျင်းပတဲ့အခါ ဘုရင်သမီးတော်က
သူ့ကို ပန်းကုံးလား ခွပ်တာလဲ။

ညီဝမ်းကွဲတိုင်းပြည်
ရောက်တော့လည်း
အားကြောင်းစွဲပါပြီ
အဲဒီတိုင်းပြည်ကို
တိုက်ခိုက်ဆင်းပါက်
ကြပြန်တယ်။

ဘုရင်ကြီးကြွယ်ယာတော်ရတဲ့တိုင်းပြည်ရောက်တော့လည်း အဲဒီလိုပဲ
ဆင်းယူပါက်ကြတယ်။

ရောက်တော့ဖြိုပြဲလာတဲလေးထဲမှာရှိနေတဲ့ဘုရင်ကြီးကို ထိခိုက်ဆုံးဒု
ဇာတ်ခံရလို့ အယာတိုင်းပြည်လေးပြည်ကိုမှီခိုရတဲ့ဧကရာဇ်တစ်ပါး
ဖြစ်လာတယ်။

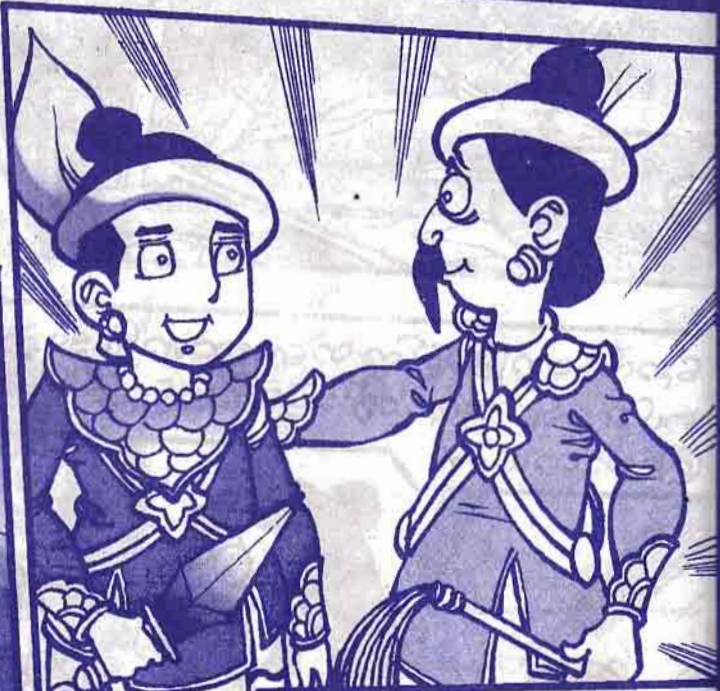

နောက်တော့
ဘုရင်ကြီးက
ခမ်းစားတယ်

ငါ ငွေလှည်းသုံးစီးနှင့်
ဝယ်ယူက်တဲစကားသုံးခွန်းဟာ
ဘာတယ်မှန်ပါသား... ဒီစကားတွေကို
ကြားရသလိုတဲအတွက် အခုတိုင်းပြန်
လေးပြန်ကိုအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ရတာပဲ

ဒီတော့ စကားသုံးခွန်း
ပင်ပေးလိုက်တဲ့ စောသုရာကို
မင်းဆရာအဖြစ် ခေါ်ယူပြီး
တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ
မင်းအဖြစ် တင်မြှောက်ရမယ်။

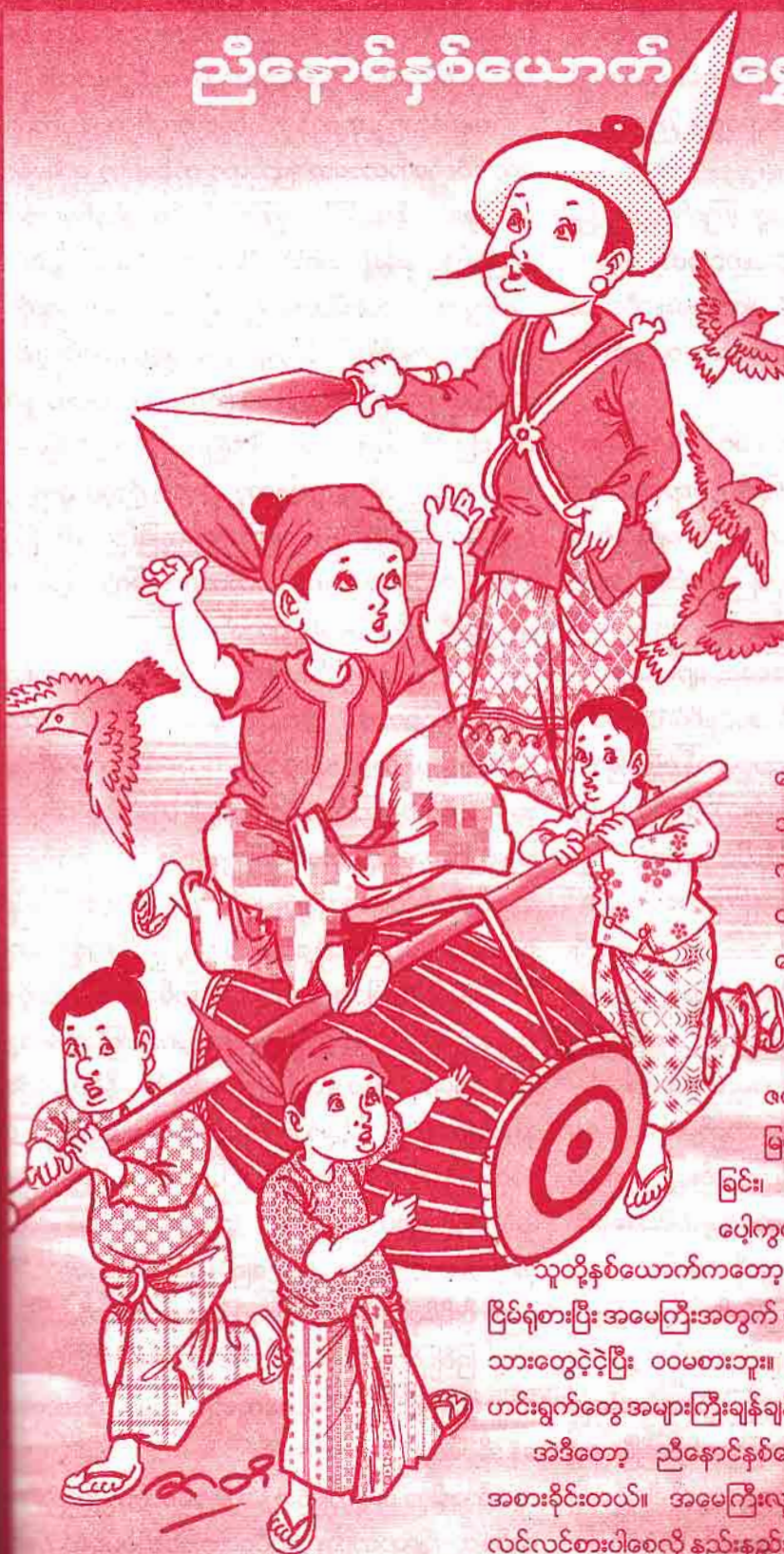
နောက်ဆုံးတော့ စောသုရာဟာ
ဘုရင်ဖြစ်လာပြီး ဘုရင်ဖြစ်ပါးဟာ
မိတ်ဆွေမိတ်ဆွေအဖြစ် တကားနှင့်
အညီ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သွားပြီ
တော့ သတုံကွယ်

(ပြီး)

ညီနောင်နှစ်ယောက် ရွှေဘိုးပျောက်

ဦးလေးဝင်း

ရှေးတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှတဲ့မုဆိုးမကြီး တစ်ယောက်ဟာ သားကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ညှို့ညှို့ငယ်ငယ် နေရရှာတယ်။ မိန်းမကြီးမှာပစ္စည်းဆိုလို့ တောင်ခြေရင်းမှာ မြေကွက်ကလေးတစ်ကွက် သာရှိတယ်။ သားကလေး နှစ်ယောက်မှာ နာမည်တောင် မရှိရှာဘူး။ လူတွေကကလေးနှစ်ယောက်ကို ငမဲ့ကြီး၊ ငမဲ့ကလေးလို့ခေါ်ကြတယ်။ ဒီလို ခေါ်လို့လည်း ကလေးတွေကတော့ စိတ်မဆိုးကြဘူးတဲ့။ ငမဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူတို့အမေ မယ်ဖယ်ရွက်ဟင်းတွေချည်းစားနေရာ မြင်ရတော့ သိပ်ပြီးစိတ်မကောင်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်နေကြရတာပေါ့ကွယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့အတွက် တစ်ဝက်သာလေ ငြိမ်ရုံစားပြီး အမေကြီးအတွက် ထားကြတယ်။ အမေကြီးကတော့ သားတွေငဲ့ငဲ့ပြီး ဝဝမစားဘူး။ စားပါစေလို့ သူချက်တဲ့ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေအများကြီးချန်ချန်ထားတာတွေရတယ်တဲ့။

အဲဒီတော့ ညီနောင်နှစ်ယောက်က မိခင်ကြီးကို အရင်အစားနိုင်းတယ်။ အမေကြီးလုပ်တဲ့သူကတော့ သားတွေ ဝဝလင်လင်စားပါစေလို့ နည်းနည်းသာ စားတယ်တဲ့။ ဒီလိုနဲ့အမေကို

အရင်စားခိုင်းနှင့်လို့လည်း မရ၊ နောက်မှ စားလည်း မရတော့။ အမေကြီး ၀၀လင်လင်စားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကိုညီနောင် နှစ်ယောက်ဟာ နေ့ရောညပါ တိုင်ပင်ရှာဖွေခဲ့ ကြတယ်တဲ့ ကွယ်။

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ဟာ ခိုတွေ၊ ကြက်တွေဖမ်းပြီး၊ အနီးအနားတိုင်းပြည်နယ်တွေကို သွားရောင်းမယ်။ ရွှေတွေ ငွေတွေရမှ ပြန်လာမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ညီနောင် နှစ်ယောက်ဟာ မိခင်ကြီးကို ချမ်းချမ်းသာသာ ၀၀လင်လင် နဲ့နေတာကိုပဲ မြင်ချင်ကြသတဲ့။

ညီနောင်နှစ်ယောက်ဟာ အိမ်ကထွက်လာပြီး အင်မတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ပြည်ကိုရောက်လာကြ တယ်။ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ မြို့တွေရွာတွေ လျှောက်ပြီး နှစ်နှစ် ကြာအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အစုတ် အနုတ်အဝတ်တွေဝတ်၊ ဆန်ကြမ်းတွေစားပြီး ရသမျှရွှေကို စုကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အတော်ကြာတော့ ရွှေတွေ များများလာပြီး အိတ်နဲ့ပြည့်လာတော့သတဲ့။ ညီနောင်နှစ်ယောက်ဟာ

အင်မတန်ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာပျော်တပြုံးပြုံး မော်တပြုံးပြုံးနဲ့ ဖြစ် နေကြတာပေါ့ကွယ်။

“တို့ အိမ်ပြန်ပြီး တော့ ရွာရဲ့ မြစ်ကမ်း ဘေးမှာ တိုက်အိမ် ကလေးတစ်လုံး ဆောက်မယ်၊ အမေ ကလည်း ဘယ်

လောက်ဝမ်းမြောက်လိုက်မလဲ။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းအမေ့ကို ဟင်းလျာမျိုးစုံ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ကျွေးလိုက်မယ်”

နှစ်ယောက်သား အဲဒီလိုတိုင်ပင်ကြပြီး စိတ်ကူးယဉ်ယဉ် နှင့် မိခင်ကြီးအတွက် ပျော်ရွှင်နေကြသတဲ့။

ညီနောင်နှစ်ယောက် ရွာကို ပြန်လာကြတဲ့အခါ လမ်းမှာ သူခိုးစားပြဘေးရန်က လုံခြုံစိတ်ချရဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ပြီး ရွှေ ငွေတွေကိုယူလာခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ဟာရွှေတွေကိုငါးရှည်တွေ အခွေလိုက် အိတ်အောက်က ခံပြီး ထည့်တယ်။ အဖုံးကို နွား သားရေနဲ့ချုပ်ပြီး ညီနောင်နှစ်ယောက်ဟာ ဝါးပိုးလုံးကြီးနဲ့

ထမ်းသယ်လာခဲ့ကြတယ်။ တောတွေ တောင်တွေဖြတ်ကျော် ပြီး လူသွားလမ်းကလေးတွေကသာ လာခဲ့ကြတယ်။

နေကလည်း အလွန်ပူ သစ်တောအုပ်ထဲမှာ ငှက်ကလေး တွေ တိတိတာတာအော်မြည်ကာ တစ်ပင်က တစ်ပင်ကုန်နဲ့ ပျော်မြူးပျံသန်းနေကြတာကြည့်လို့ ညီနောင်နှစ်ယောက်ဟာ ကြည်ကြည်နူးနူးနဲ့ တောင်ပေါ်လမ်းကို တဖြည်းဖြည်း တက် လာကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြက်ရိုင်းတောတွေ ရေအိုင် မြေ ချောင်းတွေဖြတ်ပြီး လာခဲ့ရတယ်။ နေကလည်း အလွန် အိတ်ကြီးကလည်း လေးတော့ ညီငယ်ကလေးဟာ နှုတ်ဆံ တွေမြောက်၊ မြေဖဝါးတွေပေါက်ပြီး ခြေထောက်ကိုမှ မသယ် ချင်အောင် လဲကျသွားတော့ အစ်ကိုလုပ်သူက ခေါ် ချောင်းကလေးတစ်ခုက ရေကို သွားယူပြီး ညီငယ်ကို ပြုစုရ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုစုဖေးမချင် တောင်ထိပ်ကိုရောက်ခဲ့ကြတယ်။

တောင်ရဲ့တစ်ဖက်အောက်ခြေမှာ တဲကလေးတစ်လုံး ဆောက် လှမ်းမြင်ကြရတယ်။ ညီနောင် နှစ်ယောက်ဟာ တောင် ကို ဖြတ်ကျော်နေတုန်း နေဝင်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ တဲကလေးဆီမှာ အရောက်လာခဲ့ကြပြီး ခေတ္တတစ်ည တည်းခိုဖို့ တဲရှင်အဖေ ကြီးလင်မယားကိုတောင်းပန်ကြတယ်။

ဒီတဲရှင်လင်မယားကလည်း အတော်ပင်ဆင်းရဲပြီး အိ ခွက်တောင် မပြည့်စုံဘဲ တောင်ယာလုပ်ကိုင်စားကြရတယ်။ တဲရှင် မိန်းမကြီးကတော့ ညီနောင်နှစ်ယောက်ကို ယူဆ ငှာငှာဘဲ ဧည့်ခံရှာတယ်။ တဲရှင် ယောက်ျားကြီးကတော့ သူ သဘောမကျဘူး။ တစ်ညတွက်လူပိုဧည့်မခံနိုင်ဘူး။ ညီနောင် နှစ်ယောက်က ရိုရိုသေသေတောင်းပန်ခယတော့ တဲရှင် အဘိုးကြီးက တစ်ညတည်းဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

အဲဒီညမှာပဲ ညီငယ်ဟာ အပြင်းအထန်ဖျားပါလေဆေး အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူမှာလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနဲ့ အ တော် စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး တတ်သမျှ ပြုစုရတယ်။ ညီငယ်ရဲ့ကိုယ် ဟာ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြီး သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် တောင် ဖြစ်တယ်။ မနက်နေထွက်တော့မှပဲ ညီငယ်ဟာ ဆေး ခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။

ဒီအခါမှာ အစ်ကိုကြီးက သူ့ရဲ့ညီငယ်ကို ကြည့်ပြီး “ငါ့ညီတော့ဖြင့် အိမ်မရှောင်ခင်ဆီ ရှာတော့မယ် ထင်ပါရဲ့၊ မဖြစ်ဘူး၊ အိမ်ရောက်အောင် သွား

သွားမယ်၊ အမေ့ရှေ့မှာ သေပါစေ၊ သေခါနီးနောက်ဆုံး၊ အမေ့ကို မြင်သွားရှာပါစေ၊ ရွှေတွေအတွက်လည်း မခင်တွယ်တော့ဘူး။ နောက်မှပဲ လာယူတော့မယ်” လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါနဲ့သူဟာအိတ်ထဲကရွှေစသုံးစကိုထုတ်ယူပြီးသေသေစာချာ ပြန်ချုပ်လိုက်တယ်။

“ ကျေးဇူးရှင်ကြီးများ ခင်ဗျာ၊ ဒီလို တစ်ညတာ တည်းခိုခိုပြုတာကို အသက်ထက်ဆုံး ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ ညီလေးဟာ ချက်ချင်းအပြင်းဖျားလို့ အိမ်အရောက် ထမ်းခေါ်သွားရမယ်။ ဒီမှာ ငါးရှဉ့်ခြောက်အိတ်ကြီးကို ထားခဲ့ပါရစေ။ ဒါဟာ ဘုရားလှူဖို့ပါ။ သွားပြီး လက်ဖျားနဲ့မှ မထိကြပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ နောက်ငါးရက်ကြာတော့ လာပြီးယူပါမယ်”

အစ်ကိုကြီးလုပ်သူက အဘိုးကြီးလင်မယားကို မှာတော့ အဘိုးကြီးကလည်း သနားပြီး အစ်ကိုကြီးရဲ့စကားကို ဝန်ခံအတိပေးလိုက်ကြတယ်။

နောက်လေးရက်ကြာတော့ ညီငယ်ကလည်း အဖျားပျောက်ပြီး ညီနောင်နှစ်ယောက်ဟာ အဘိုးကြီးလင်မယားရဲ့ ဆောင်ယာတံကို ရောက်လာကြတယ်။ လက်ဆောင်တွေလည်း ယူလာပြီး ကျေးဇူးဆပ်ကြတယ်။ အဘိုးကြီးက သူတို့အိတ်ထဲထားခဲ့တဲ့ အိတ်ထားရာကို ပြပြီးတော့ ထွက်သွားတယ်။

ညီနောင်နှစ်ယောက်ဟာ အိတ်ကဖုံတွေကို ခါပြီး အိတ်ထဲထည့်သွင်းဖို့ ထမ်းလိုက်တော့ အိတ်ဟာ အရင်ကထက် သိပ်ပြီး

ချိန်တော့ကို တွေ့ရတယ်။ အစ်ကိုကြီး လုပ်တဲ့သူက အိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အိတ်ထဲမှာငါးရှဉ့်ကလွဲပြီးဘာမှမတွေ့ရတော့ဘူး။ အဲဒီတော့မှချက်ချင်းတဲရှင် လင်မယားဆီသွားပြီး “ ရွှေတွေ၊ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားပါသလဲ ” လို့မေးတယ်။

“ မင်းကို ရွှေပါတယ် လို့ ဘယ်သူက ယုံနိုင်ပါ့မလဲ။ မင်းတို့ပဲ ဘုရားလှူဖို့ ငါးရှဉ့်ခြောက်

တွေဆို”

အဲဒီလိုနဲ့ ညီနောင်နှစ်ယောက်နဲ့ တဲရှင်လင်မယားဟာ စကားများကြတော့တယ်။ နောက် တရားဆုံးဖြတ်ဖို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ အရောက် အမှုကို တိုင်ကြတယ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်အောင် အစုံအလင်ကို လျှောက်တင်ကြတဲ့အခါ ဘုရင်မင်းမြတ်က ရုတ်တရက် မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာလည်း သူတို့နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကို အစားအသောက်နဲ့ နေရာချထားပေးပြီး နောက်နေ့မှ တရားစီရင်မယ်လို့ အမိန့်တော် မှတ်လိုက်တယ်။

ညီနောင် နှစ်ယောက်မှာတော့ ကျွေးမွေးတဲ့ အစားအသောက်ကို ကောင်းကောင်းမစားနိုင်ကြတာပဲ။ တဲရှင် လင်မယားနှစ်ယောက်မှာတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ စားသောက်နိုင်ကြတယ်။

နောက်နေ့ကျတော့ သူတို့နှစ်ဦးကို ဘုရင့်ရှေ့တော်သွင်းတယ်။ အဲဒီအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်က...

“ ဒီအမှုမှာနှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံးအပြစ်ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်တော်မူမယ်။ ဒါကြောင့် အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ နှစ်ဖက်လုံး ကျွန်ုပ်၏ ဗဟိုရံစည်ကြီးနှစ်လုံးကို တစ်တွဲစီ တောနက်ထဲ တစ်ပတ်လှည့်ထမ်းပြီး ပြန်ယူခဲ့ကြရမယ်” လို့ အမိန့်တော်မှတ်လိုက်တယ်။

အင်မတန်လေးလံလှတဲ့ စည်ကြီးကို အဘိုးကြီးလင်မယားဟာ အတော်ပင်ပင်ပန်းပန်း ထမ်းယူရတယ်။ တောင်ပေါ်အတက် ထမ်းခါစမှာပဲ မယားလုပ်သူက အဘိုးကြီးကို။

“ ဒါဟာ တရားပြတာပဲ။ သူများပစ္စည်းကို မတရားစိုးယူလို့ ဒီလို အပြစ်ပေးခံရတာပဲ”

လို့ပြောတော့ အဘိုးကြီးက..

“ နေစမ်းပါဟာ၊ ဒီရွှေတွေနဲ့ အစာရေစာတွေ ဘယ်လောက်တောင်ရမလဲ၊ စားမကုန်နိုင်ဘူး၊ တိတ်တိတ်နေစမ်းကောင်မ”

“ အမယ်... ရွှေတွေဝှက်ထားတဲ့ နေရာကို တောင် ကျုပ်ကိုမပြောဘူး။ ဒီအပြစ်ပေးတဲ့ စည်ကြီးကိုတော့ အတူတူထမ်းရတယ်၊ တော်ပြီ၊ မထမ်းတော့ဘူး” လို့ အော်လိုက်တယ်။

ဒီလို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ မိန်းမကြီးက ပြော

လိုက်တော့ အဘိုးကြီးက တောင်းတောင်း
ပန်ပန်နဲ့ “မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ငါတို့
နှစ်ယောက်အနှစ်နှစ်ဆယ်

လုံးလုံး၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်
ပေါင်းသင်းလာကြပြီးမှ
ကွယ်၊ မင်းကိုငါဘာ
ဝှက်ထားဖူးလို့လဲ၊ ငါ့
ရွှေတွေကို သုံးခွပေါက်
နေတဲ့ လက်ဖက်ပင်
အိုကြီး အောက်မြှုပ်ထား
ပါတယ်ကွယ်။ ကံ . .
ထမ်းမှာသာ ထမ်းစမ်း

ပါ။ ရွှေတစ်ဝက်ကိုလည်း မင်း

လုပ်ချင်တာလုပ်ဖို့ အပ်ပါမယ်” လို့ ပြောလိုက်မှ မိန်းမကြီး
ကလည်း ကောက်ထမ်းလိုက်ပြီး ရှေ့ဆက်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။
သူတို့ သစ်တောထဲ မှောင်မည်းမည်းမှာ ခဏနားနေကြ
တုန်း ညီနောင်နှစ်ယောက်ရဲ့အသံကိုလည်း ကြားရတယ်။

“အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကိုက ကံဆိုးပါတယ်၊ ပါးစပ်
ထဲရောက်ပြီးသား အစာတောင်မှ လွတ်သွားရတယ်၊ ဒါဟာ
ကျွန်တော် ဖျားတဲ့အတွက်ကြောင့် ဒီလို ယုတ်မာတဲ့ လင်
မယားလက်ထဲ ရွှေတွေလည်း ရောက်သွားရတာပဲ”

ညီကပြောတော့ အစ်ကိုလုပ်တဲ့လူက “လူတွေကတော့
ပြောကြတာပဲ ငါ့ညီရာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ တရားဆုံးဖြတ်တဲ့
နေရာမှာ အင်မတန်တည်မတ်မှန်ကန်တယ်လို့ တရားကို
နတ်စောင့်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒီလေးလုတဲ့ စည်ကြီးတွေထမ်းဖို့
အပြစ်ပေးတာကတော့ ရယ်စရာပဲ ကောင်းသေးတယ်” လို့
ပြောသံကို အဘိုးကြီး လင်မယားကြားရတော့ အသာလက်
တို့ပြီး ငြိမ်နေကြတယ်။

နောက်နေ့နေ့ထွက်လာတော့ အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့
အမှုသည်နှစ်ဦးကို ရှေ့တောင်သွင်းတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်
ကလည်း...

“ကျွန်ုပ် သင်တို့ကို နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပေးမယ်၊ မ
မှန်မကန်လိမ်တဲ့သူကို အမှုပေါ်ရင် လက်ဖြတ်ပစ်မယ်၊ ကံ...
ဒီဘက်က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က တကယ်ပဲ ရွှေပျောက်
သလား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“တကယ် ပျောက်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး” လို့ လျှောက်
တင်တော့ လင်မယားနှစ်ယောက်ဖက် တစ်ခါ...

“သင်တို့နှစ်ယောက် ရွှေကို ခိုးသလား” လို့ မေးတော့
အဘိုးကြီးက...

“ရွှေကို မြင်တောင် မမြင်ဖူးပါ၊ အကယ်လို့ ခိုးတာမိရင်
လက်ဆယ်ချောင်းလုံးကို ဖြတ်ပစ်ပါ” လို့ လျှောက်တင်
တယ်။

အဲဒီအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်က...

“ကောင်းပြီ၊ အခုမည်သူက လိမ်လည်သည်ဆိုတာတွေ
ရမယ်” လို့ အစောင့်များကို စည်ကြီးနှစ်လုံးအဖွင့်ခိုင်းလိုက်တဲ့
အခါမှာ စည်ကြီးနှစ်လုံးထဲက စာရေးနှစ်ယောက် ခုန်ထွက်
ပြီးလာတယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာလည်း ရေးမှတ်ထားတဲ့
ပေရွက်နဲ့ ရေးတဲ့ကညစ်နဲ့ ပါလာတယ်။

စာရေးနှစ်ယောက်ဟာ ရေးမှတ်ထားခဲ့တဲ့ လင်
မယားပြောတဲ့စကား၊ ညီနောင်နှစ်ယောက်ပြောတဲ့စကားတွေ
ကို အသီးသီး ဖတ်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုလျှောက်တင်ကြ
တယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကချင်

ချင်းမင်းစေတွေကိုလွှတ်
ပြီး အဖော်ခိုင်းလိုက်တဲ့ အ
ခါရွှေတွေကိုပြန်ရခဲ့တယ်။
ညီနောင်နှစ်ယောက်ကို
လည်းရွှေတွေပြန်အပ်
ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့
လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ
အဘိုးကြီးရဲ့လက်ငါး
ချောင်းကိုတော့ဖြတ်ပစ်လိုက်
တယ်။

အဲဒီတရားစီရင်ထုံးနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သတင်းဟာ
တစ်ပြည်လုံးကျော်စောသွားတာပဲ။

“တရားဆိုးညစ် အမှုဖြစ်၊ အပြစ်ရသည်သာ”

ဦးလေးသိ

(၁၉၆၁၊ သြဂုတ်လထုတ်ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှ)

***

အကျည်းတန် ချစ်သူ

ခွန်းချိုသံသာ

ဟိုးရှေးအခါတုန်းက မကူရီနာဂမျိုးနွယ် စုတွေ နေကြတဲ့ရွာကလေး တစ်ရွာမှာ “မလှပို” ဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုလေးရှိခဲ့တယ်။မလှပိုဟာ အလွန်လှပချောမောတဲ့ သူငယ်မလေးပဲ။သူတို့ရွာ “ရွာမွန်သာ” မှာတင်မက နီးနားဝန်းကျင်က နာဂရွာတွေအားလုံးထဲမှာလည်း မလှပိုကို ယှဉ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးမျှ မရှိခဲ့ဘူးတဲ့။

မကူရီနာဂ လူလင်တွေဟာ မလှပိုကလေးကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြလွန်းလို့ အမျိုးမျိုး ပိုးပန်းကြပေမဲ့လည်း မလှပိုကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြန်မကြိုက်ခဲ့ဘူးတဲ့... လေ။ သူ့ အလှမှာသူ ယစ်မူးပြီး မာန်တက်နေတာပေါ့ကွယ်။

သူတို့နေတဲ့ ရွာမွန်သာရဲ့ နံဘေးမှာ ရပ်ရွေးပြီး ကွေ့ပတ်စီးဆင်းနေတဲ့ ချောင်းနက်ကြီးရှိလေရဲ့။ချောင်းနက်ကြီးရဲ့ နံဘေးမှာက ဧရာမ ကျောက်လှိုက်ခေါင်းကြီးတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီ ကျောက်လှိုက်ခေါင်းထဲမှာတော့ မြွေနဂါးကြီး “ဖိုးဒေါသ” နေပါသတဲ့။ ဖိုးဒေါသ ဆိုတဲ့ အတိုင်း အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သလောက်ဒေါသကလည်း ကြီးတယ်၊ ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်းတယ်။

အဲဒီ မြွေနဂါးကြီး ဖိုးဒေါသက အလှဘုရင်မကလေး မလှပိုကိုမှ စွဲလန်းချစ်ခင်မိသတဲ့။ အမျိုးအနွယ်ချင်းတူတဲ့ မကူရီနာဂ လူလင်တွေကိုတောင်မှ ပြန်မကြိုက်တဲ့ မလှပိုလေးဟာ သူ့လို ရုပ်ဆိုးတဲ့ မြွေနဂါးကြီးကို ဘယ်လို ပြန်ကြိုက်မှာတုန်းလို့ သူ့ဘာသာတွေးပြီး ဖိုးဒေါသဟာစိတ်ဆင်းရဲနေတော့တာပေါ့။ မစားနိုင် မသောက်နိုင် တပိန်ပိန် တလိန်လိန်နဲ့ မြွေနဂါးကြီး ဖိုးဒေါသခမျာ ကြာရင် သေရမဲ့ကိန်း ဆိုက်နေရသတဲ့ကွယ်။

“ ကိုင်း၊ အသေတော့ဖြင့် မခံနိုင်ဘူး။ ငါ ချစ်တဲ့ မလှပို ကလေးကိုလည်း လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး။ မလှပိုရဲ့မိဘများကို ပဲဖွင့်ဟပြောဆိုပြီးတောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူရတော့မှာပဲ ” လို့ ဖိုးဒေါသက ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ သူ့ရော သူ့ရဲ့ အခြွေအရံ တပည့်တပန်းတွေပါ အားလုံးလူယောင် ဖန်ဆင်းကြပြီး သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေကို ယူဆောင်လာခဲ့ကြပြီး မလှပိုတို့ ရွာကို လာခဲ့ကြသတဲ့။ ရွာရောက်တော့၊ မလှပိုရဲ့ မိခင် ဖခင်နဲ့ ရွာလူကြီးတွေထံမှာ “မလှပို ကလေးကို လက်ထပ်ယူပါစေ” လို့ တောင်းပန်သတဲ့။ ယူလာတဲ့ အဖိုးတန်လက်ဆောင် ပဏ္ဏာတွေကိုလည်း ပေးပေါ့လေ။

လူယောင်ဖန်ဆင်းထားပေမယ့် မြွေနဂါးတွေသာ ဖြစ်တဲ့ ဖိုးဒေါသနဲ့ သူ့လူများဟာ ရုပ်ဆိုးလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ မျက်စိကြီးတွေက ပြူးထွက်နေပြီး နီရဲလို့တဲ့။ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပေါက်ကိုယ်ရောက်ကလည်း ကြီးလိုက်ထွားလိုက်ပုံများသာမန်လူတွေရဲ့ နှစ်ဆလောက်တောင် ရှိသတဲ့။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုယ်တွေမှာ ငါးအကြေးခွံတွေလို ဘုသီးကြီးတွေ ရှိနေတဲ့အပြင် ညှိစော်ကလည်း နံသေးသတဲ့။ မိန်းမချော မလှပိုကလေးမပြောနဲ့၊ သူမိသူဖျားကတောင် ဖိုးဒေါသတို့ကို ရွံလည်းရွံ့၊ ကြောက်လည်းကြောက်ကြတာမို့ “မလှပိုနဲ့ ပေးစားဖို့ဖြင့် သဘောမတူနိုင်ပါဘူး” လို့ ငြင်းပယ်လိုက်ကြသတဲ့။ ရွာလူကြီးတွေကရော မကူရီလုလင်ပျိုတွေကပါ ဖိုးဒေါသကို “ ရာရာစစ၊ ဒီလောက် အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်တဲ့ လူကများမလှပိုကို လက်ထပ်ချင်ရသေးတယ်လို့၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ ” လို့

ရယ်မောပြောင်လှောင်ကြသတဲ့။

လှပိုကလေးနဲ့လည်း နီးဖို့မမြင်၊ ရွာသူရွာသားတွေကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင်မှုကိုလည်း ခံနေရတဲ့အတွက် မြွေနဂါးကြီး ဖိုးဒေါသဟာ ရှက်ကလည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း အလွန်ထွက်လာသတဲ့။ “ အေး . . သိကြရောပေါ့ကွာ။ နင်တို့ တစ်ရွာလုံး ရေထဲမှာနစ်မြုပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်ရစေမပေါ့။ နင်တို့ရွာရဲ့ချောင်းနက်ကြီးကို ရေကြီးရေလျှံအောင် ငါလုပ်မဟေ့ ” လို့ ကြိမ်းမောင်းခြိမ်းခြောက်ပြီး သူ့ကျောက်လိုက်ဂူကြီးဆီကို ပြန်သွားတယ်တဲ့ . . ကွယ်။

ဖိုးဒေါသဟာ သူ့ကြိမ်းမောင်းခဲ့တဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်တော့တာပဲ။ မကြာခင်ပဲ၊ မလှပိုတို့ရွာဘေးက ချောင်းနက်ကြီးဟာ ရေတွေကြီး ရေတွေလျှံလာလိုက်တာ လှိုင်းလှိုင်းတွေ တဝန်းဝန်းနဲ့ ကြောက်စရာကြီး ဖြစ်လို့တဲ့။ ရွာကလေးလည်း ရေထဲမြုပ်ပြီး လူတွေ၊ ကျွဲနွား တိရိစ္ဆာန်တွေဟာ တောင်ကတန်းကလေးတစ်ခုပေါ်ကို ပြောင်းပြေးကြရတယ်။ တစ်ခြား နားရွာတွေနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားလေရဲ့။

ရက်တွေတော်တော်ကြာတဲ့အထိ ချောင်းရေက ကူးသွားဘဲ ပိုပိုပြီး ကြီးကြီးလာနေတော့တယ် . . တဲ့။

အဲဒီမှာပဲ မလှပိုရဲ့ မိဘများနဲ့ ရွာလူကြီးတွေဟာ စဉ်းစားကြရပြီပေါ့။ “ ငါတို့ သမီးကလေးနဲ့ ဒီရုပ်ဆိုးကောင်ကြီး ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခွင့် မပြုခဲ့ရင် ဟောဒီချောင်းရေတွေက လျှော့ဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး။ အချိန်တွေ၊ ရက်တွေ ကြာလာရင် ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်ကြဖို့ပဲ ရှိတယ်။ တခြား ရွာတွေနဲ့ သွားရေး လာရေးကလည်း ခက်ခဲနေပြီး စားရေရိက္ခာနဲ့ ကျွဲနွားအစာတွေလည်း ကုန်ပြီ။ တစ်ရွာလုံးရဲ့ဒုက္ခကို ကယ်နိုင်ဖို့အတွက် မလှပိုကိုရုပ်ဆိုးကြီးနဲ့ပေးစားမှပဲဖြစ်တော့မယ် ” လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီး မလှပိုကလေးကို နားချကြရတာပေါ့ကွယ်။ မလှပိုကလေးရုပ်ရည်လှပရုံမျှမကစိတ်နှလုံးကလည်း နူးညံ့ဖြူစင်တဲ့မိန်းမလေးပဲ။ “ အများအကျိုးအတွက် ဆိုရင် မချစ်မနှစ်သက်မေ့ကိုရုပ်ဆိုးကြီးကို လက်ထပ်ပါမယ် ” လို့ ပိုပြီး ပြောရှာသတဲ့။

ဘယ်သူမှ စိတ်မကောင်းကြဘူး။ မလှပိုကလေးကို ခင်မြတ်နိုးနေကြတဲ့ မကူရီနာဂ လုလင်ပျိုတွေဟာလည်း နာလွန်လို့ ချုံးမွဲချင့်ကြသတဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ မြွေနဂါးကြီး ဖိုးဒေါသက သူ့မလှပိုကလေးနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခွင့် ရသွားတော့တယ်။

ချောင်းရေတွေလည်း ချက်ချင်းပဲ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ကျသွားခဲ့ပြီလေ။ မလှပိုရဲ့ မိဘများက သတို့သားကြီး ဖိုးဒေါသရဲ့ နေရပ်ဇာတိကို သိချင်လို့ မေးမြန်းကြပေမဲ့၊ ဖိုးဒေါသက အတိအကျမပြောပြဘူး။ “ဒီချောင်းနက်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်တမ်းမှာ နေပါတယ်” လို့ပဲ သာမန်ကာလျှံကာ ပြောသတဲ့။ ဖိုးဒေါသနဲ့ မလှပိုကလေးတို့ လက်ထပ်ပြီးတော့၊ မလှပိုကို ဖိုးဒေါသနောက် ထည့်လိုက်ရတော့မယ်။ ဖိုးဒေါသကလည်း နေရပ်ဇာတိကို အတိအကျမပြောဘူး။ အဲဒီတော့ ဖိုးဒေါသတို့ ဘယ်အရပ်မှာနေသလဲဆိုတာ သိရလေအောင် မလှပိုကလေးရဲ့ လွယ်အိတ်ထဲကို ဖွဲ့တွေထည့်ပေးလိုက်ကြတယ်။ လွယ်အိတ်ရဲ့အောက်မှာလည်း အပေါက်ကလေး တစ်ပေါက် အောက်ပေးလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီ အိတ်ပေါက်က ကျနေခဲ့တဲ့ ခွံတွေရဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရွာထဲက မုဆိုးကျော်ကြီး “တိပွတ်” ကိုလိုက်လံချောင်းမြောင်းကြည့်စေခဲ့သတဲ့။ ဖိုးဒေါသတို့ နောက်ကို

ချောခံလိုက်လာတဲ့ “တိပွတ်” ဟာ၊ ချောင်းနက်ကြီးရဲ့ကမ်းစပ်လည်း ရောက်အောင် ဖိုးဒေါသက မလှပိုကလေးကို ထမ်းပြီး ချောင်းရေထဲမှာ ကူးသွားတာကိုတွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့၊ ကျောက်လှိုက်ဂူကြီးထဲကို သွားကြတာကိုလည်း မြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့မြင်သမျှတွေ့သမျှတွေကို ရွာမှာ ပြန်ပြောပြတဲ့အခါမှာ အကျည်း

အနံ့တို့ကိုရပ်ဆိုင်းကြီး ဆိုတာ ကျောက်လှိုက်ဂူထဲမှာမြွေနဂါး ဖြစ်နေမှန်း ရွာသူရွာသားတွေ သိကြရတော့သတဲ့ကွယ်။ သုံးနှစ်သုံးမိုးကြာတော့ မလှပိုရဲ့ မိခင်ကြီးဟာ သမီးကို ချောခံရှာလွန်းလို့ ချောင်းနက်ကြီးကို ကူးပြီး ကျောက်လှိုက်ဂူထဲကို အရဲစွန့် ဝင်လိုက်သွားသတဲ့။ ကျောက်လှိုက်ခေါင်းထဲမှာ မလှပိုကိုရော၊ မလှပိုရဲ့ သားသမီးကလေးတွေ ဖြစ်မြွေနဂါးကလေးသုံးကောင်ကိုအေရာ တွေ့ရသတဲ့။ မလှပိုရဲ့ သားအမိတွေဟာ တူတူပုန်းတမ်း၊ စိန်ပြေးတမ်း၊ ဂုံညင်းဒိုး

ပစ်တမ်း ကစားနေကြတာတဲ့လေ။ မိခင်ကြီးဟာ သူ့မြွေ မြွေနဂါးကလေးတွေကို မြင်လိုက်ရတော့ အလွန်ပဲ ထိတ်လန့်သွားပြီး သူ့လက်တွေကို ခါယမ်းလိုက်တဲ့အခါ မြွေနဂါးကလေးတစ်ကောင်ရဲ့မျက်စိကို ထိခိုက်သွားမိတယ်။ မျက်စိကန်းသွားသတဲ့။ မလှပိုကတော့ မိခင်ကြီးကို တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာနေရှာတယ်လေ။ မကြာခင်မှာပဲ၊ ခရီးထွက်ရာက မြွေနဂါးကြီး ဖိုးဒေါသ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ရွာကိုလာတုန်းကလို လူယောင်ဖန်ဆင်းထားတာ မဟုတ်တဲ့ သူ့ နဂိုနေ မြွေနဂါးကြီးရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ မလှပိုရဲ့ မိခင်ကြီးဟာ အကြီးအကျယ် ထိန်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားပြီး နှလုံးခုန်ရပ်လို့ သေသွားပါလေရော...တဲ့။ မလှပိုကလေးလည်း မိခင်ကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက်ကြေကွဲရရှာတာပေါ့။ သူ့ကို နိုင်လိုမင်းထက် အဓမ္မနည်းသုံးပြီး လက်ထပ်ထိမ်းမြားယူခဲ့တာ အတွက်လည်း နာကျည်းဒေါသစိတ်တွေက ဘယ်လိုမှ ကြိတ်မှိတ်မျိုးသိပ်လို့မရနိုင်ပဲ ပေါက်ကွဲလာတော့တယ်။ “သင်းကို သတ်ပစ်ပြီး ကလေးတွေနဲ့ရွာကိုပဲ ပြန်နေတော့မယ်” လို့လည်းတွေ့သတဲ့။ တစ်နေ့၊ မြွေနဂါးကြီး ဖိုးဒေါသက စစ်တိုက်ဖို့ သွားတဲ့အခါမှာ ခုံညင်း (ဂုံညင်း) ဒိုးဆံတွေကို ဟင်းအဖြစ်ချက်ပြီး ထမင်းထုပ်ထဲထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဂုံညင်းဆံဆိုတာ ငါးတို့၊ မြွေနဂါးတို့လို ရေနေသတ္တဝါတွေကို သေစေနိုင်တဲ့ အဆိပ်ပုကိုး။ မလှပိုကို ချစ်လွန်လို့ ယုံကြည်နေတဲ့ ဖိုးဒေါသက ခုံညင်း ဒိုးဆံဟင်းတွေကို အားရပါးရစားလိုက်တဲ့ အခါမှာ အဆိပ်သင့်ပြီး သေရှာပါလေရော။ မြွေနဂါးကြီး ဖိုးဒေါသများမသေမီကလေးမှာ သူသိပ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မလှပိုက သူ့ကို အဆိပ်သင့်အောင်လုပ်ပြီး သတ်လိုက်တာကို သိတဲ့အတွက်၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေရသတဲ့။ “လုပ်ရက်ပလေ မိန်းမလှလေးရယ်။ မင်းက ငါ့ကို မုန်းပေမဲ့၊ ငါကတော့ မင်းကို မမုန်းနိုင်ပါဘူး။ မင်းကို ချစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့အချစ်တွေသာ အစစ်အမှန်ဖြစ်ရိုးမှန်ခံရင် မင်းရဲ့ အမျိုးအနွယ်တွေနဲ့ မင်းတို့ရဲ့သားမြေးတွေဟာ ကမ္ဘာဆုံး သည်အထိ ငါ့ကို မမေ့မလျော့ရှိနေရစ်ကြပါစေ” လို့ ငိုကြွေးရင်းဆွဲတောင်းခဲ့

သတဲကွယ်။

နောက်၊သေရှာပါလေရောတဲ့။

မြွေနဂါးကြီးဖိုးဒေါသ
သေတာနဲ့ တပြိုင်နက်
တည်းမှာသူရဲ့ သားသမီး
ဖြစ်တဲ့ မြွေနဂါးကလေး
သုံးကောင်ဟာလည်းအ
ကောင်းပကတိကြီးက
နေသေကုန်ကြသတဲ့။

မလှပိုကလေးဟာ

သူ့လင်မြွေနဂါးကြီးနဲ့သူ့က

လေးတွေရဲ့ အလောင်းတွေကို

ကျောက်လှိုက်ဂူကြီးထဲကကျောက်ဖျာကြီးပေါ်မှာတင်ထားခဲ့
ပြီးသူ့ရွာဆီကိုပြန်လာခဲ့သတဲ့။

ရွာကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူ့ဖခင်ကြီးနဲ့ ရွာသူရွာသား
တွေကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြရှာတယ်။ ရွာသူရွာသား
တွေဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကောင်းလွန်းလှတဲ့ အဲဒီ
အဖြစ်အပျက်ကို ကြားကြရတဲ့အခါ စိတ်မကောင်းနိုင်
ကြတော့ဘူး။မြွေနဂါးကြီး ဖိုးဒေါသနဲ့ မြွေနဂါးကလေးတွေ
ကိုလည်းသနားမိကြတယ်။

“ ကိုင်း၊ ဒီလိုနေလို့ဖြင့် မဖြစ်သေးဘူး။ မလှပိုရဲ့မိခင်ကြီး
အလောင်းကို ရွာဆီပြန်သယ်ဖို့နဲ့ မြွေနဂါးကြီးသားအဖ တစ်
တွေရဲ့အလောင်းတွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်သင်္ဂြိုဟ်ပေး
ဖို့ကျောက်လှိုက်ဂူကြီးဆီသွားကြဖို့” လို့ရွာလူကြီးကပြောတဲ့
အခါ မကူရီလုလင်ပျိုတွေနဲ့ လုံမပျိုတွေဟာ ချောင်းနက်ကြီး
ဘေးက ကျောက်လှိုက်ကြီးဆီကို တစုတဝေးကြီး သွားကြ
လေရဲ့။

မြွေနဂါးကြီးရဲ့အလောင်းကို “ ရွာမွန်သာ” က “ အဖီးပီ”
နာဂ မျိုးနွယ်တွေက ပထမဆုံး တွေ့ကြရသတဲ့။ သေဆုံးနေ
ရှာပြီ ဖြစ်တဲ့ မြွေနဂါးကြီး ဖိုးဒေါသရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က သိပ်လှပ
လွန်းတဲ့ နဂါးကွက်တွေကိုတွေ့ကြရတဲ့အခါသိပ်ပြီး နှစ်သက်
သဘောကျကြတယ် ဆိုတာကိုး။ အဲဒီနဂါးကွက်တွေအတိုင်း
သူတို့ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတွေပေါ်မှာ စုတ်နဲ့ထိုးပြီး အလှ
ဆင်ကြသတဲ့။အဲဒီကစပြီး၊နာဂမျိုးနွယ်စုတွေမှာ “ ပရဲထိုး” တဲ့
ဓလေ့ပေါ်ပေါက်ပြန့်ပွားလာတာပဲတဲ့ကွယ်။

အဖီးပီနာဂ မျိုးနွယ်စုတွေက မြွေနဂါးကြီး ဖိုးဒေါသရဲ့နာဂ
ကွက်တွေအတိုင်း လှလှပပ ပါးရဲထိုးထားတာကို မြင်ကြရတဲ့
အခါ၊ ကျန်တဲ့ နာဂရွာတွေလည်း မြွေနဂါးကြီး အလောင်း
သွားကြည့်ကြသတဲ့။ ဒါပေမဲ့၊ ကျောက်လှိုက်ခေါင်းကြီးထဲ
သူတို့ရောက်ကြတဲ့အခါမှာ မြွေနဂါးကြီးရဲ့အလောင်းက ပုလဲ
နေပြီတဲ့။နဂါးကွက်တွေကလည်းအကွက်ကျဲကြီးတွေဖြစ်
ပြီပေါ့။ အဲဒါကြောင့်၊ အဖီးပီနာဂတွေကလွဲလို့ ကျန်တဲ့နာဂ
လူမျိုးစုတွေ ထိုးထားတဲ့ ပါးရဲကွက်တွေဟာ အကွက်ကျဲ
ဖြစ်နေကြရတာတဲ့ကွယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်ပေမဲ့ အချစ်ကြီး
တဲ့ မြွေနဂါးကြီး ဖိုးဒေါသဆုတောင်းထားခဲ့သလို နာဂမျိုးနွယ်
စုတွေဟာ သူ့ကို ဒီကနေထက်တိုင် မမေ့နိုင်ကြသေးဘူးတဲ့။
သူတို့ရဲ့ပါးရဲထိုးဓလေ့နဲ့အတူ မြွေနဂါးကြီး ဖိုးဒေါသကို သူ
ရင်ထဲမှာအမြဲတမ်း သိမ်းဆည်းထားကြသတဲ့ကွယ်။

(တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတစ်ချို့မှာ ပါးရဲထိုးတဲ့ဓလေ့ရှိတယ်
ကြုံကြပါတယ်။ ပါးရဲထိုးပုံပြင်တွေလည်း အမျိုးမျိုးကွဲပြား
ကြတယ်။ ဒီပုံပြင်ကလေးက စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး
လေရှီးမြို့နယ် အဖီးပီးကျေးရွာကလေးတစ်ဝိုက်က မကူ
ရီနာဂလူမျိုးများရဲ့ပါးရဲထိုးပုံပြင်ကလေး ဖြစ်ပါတယ်။
လှပပြီး ချစ်စရာ၊ လွမ်းစရာကောင်းလှတဲ့ ဒီပုံပြင်ကလေး
ဟာ တို့သွေးတို့သား တို့တိုင်းရင်းသား မကူရီနာဂများ
စိတ်ကူးဉာဏ် အဆန်းတကြယ် ကွန်မြူးနိုင်မှုကို ဖော်ပြ
နေပါတယ်)

ချစ်ချင်းအားနဲ့
ခွန်းချိုသံ

ပုံပြင် ဒယနု

သားသား မီးမီး တိုရေ
ပုံပြင်ဒယနုကို ဖတ်ကြ
မှတ်ကြလို့ အမြတ်ကြပါစေ လို့
ဆုရွှေရင်း သားသား မီးမီး
တို့အတွက် အပင်းပြေ
မဟုတ်တော့မယ် ပုံပြင်စားကို
စာတစ်စု အကုန်အစုံတွေနဲ့
ဦးဦးက စီစဉ်ထားတယ်၊
သည့်တစ်ခါမှာတော့
ကလေးတို့အတွက် ဒယနုတွေ
ပါတဲ့ ပုံပြင်မဟုတ်တဲ့
အကြောင်းကလေးတစ်ခုကို
ရွေးထားတယ်၊ ကြာတော
တော်တော်ကြီးကို ကြာခဲ့ပြီ၊

နတ်လမ်း အခက
ယောနယ် ရွာလေးတစ်ရွာ
အိဒီ ရွာငယ်လှပပိုဒ်မှာ-
ညီအစ်ကိုတယျာ ချစ်ခင်ကြတဲ့
ကိုကြီး၊ မောင်လတ်နဲ့ ဖိုးထွေး
ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
ရှိသတဲ့ကွယ်...

သူတို့ရဲ့ အဓိက အလုပ်ကတော့
ဝါးစောင်ချပေါ့၊ မိန်းမမီးနေ
ယောက်ျား စောင်စီး အနွှယ်
ကြီးတဲ့ အလုပ်ပါ။ သူတို့တွေရဲ့
ချစ်ခင်မှုက အိမ်ထောင်တွေ
အသီးသီး ကျတာတောင် တမူး
သွိတို့နဲ့ မို့တစ်ကွက်လုံးက လက်ဖျား
ခါစံပြုတုတ်အထိပါပဲ၊ အဲဒီ
လောက်ကို ချစ်ခင်ကြတာကွယ်။"

အဲဒါတစ်နေ့မျှတော့ သူတို့ရဲ့ ဦးစီး
ရောက်သွင်းကျောက်လာပြီး သူတို့
သုံးဦးကို တွေ့ဆုံကာ..

မင်းတို့ဟာ
ဦး အပေါ်မှာ

သန္တာဂြိုဟ်တို
လုပ်ဖောက်ကိုင်ဖောက်
တွေ့ဟုမိကွယ်..

ဦးကလည်းပဲ
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖခင်နဲ့
မိခနား ကျေးဇူးရှင်ပါ..

မင်းတို့ရဲ့ တစ်ဦးနဲ့
တစ်ဦး ချစ်ခင်မင်မင်မူကို ဦးက
သိပ်သဘောကျတယ်၊ အဲဒါ
ကြောင့် ဆူဟန် အဖြစ်နဲ့
ဂုဏ်နာတွေပေးမော့

ကျွန်တော်တို့ကို
ဂုဏ်နာတွေ ပေး
မယ်..

ဟဟ
ဂုဏ်နာတွေကို
ပေးမယ်..

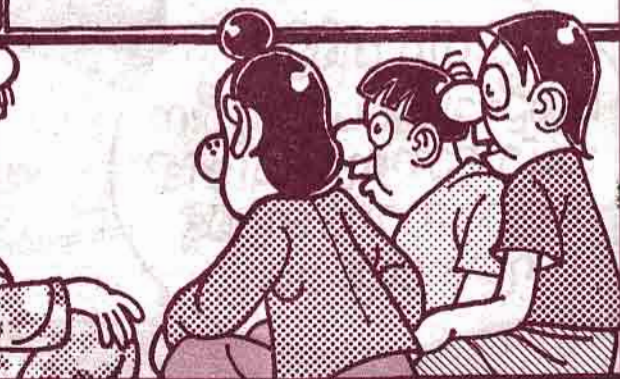
မအံ့ဩပါနဲ့ကွာ ငါ
တကယ့်ပြောတာပါ၊ ငါ့မျှာ
မင်းတို့လို့ပဲ သိပ်ချစ်ခင်ရတဲ့
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်
အတုတူ၊ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်း
တစ်နေ့တော့ ကံကောင်း
ထောက်မေ့ရနဲ့...

ငါတို့ ချမ်း
သာ ဖြစ်ကွ...

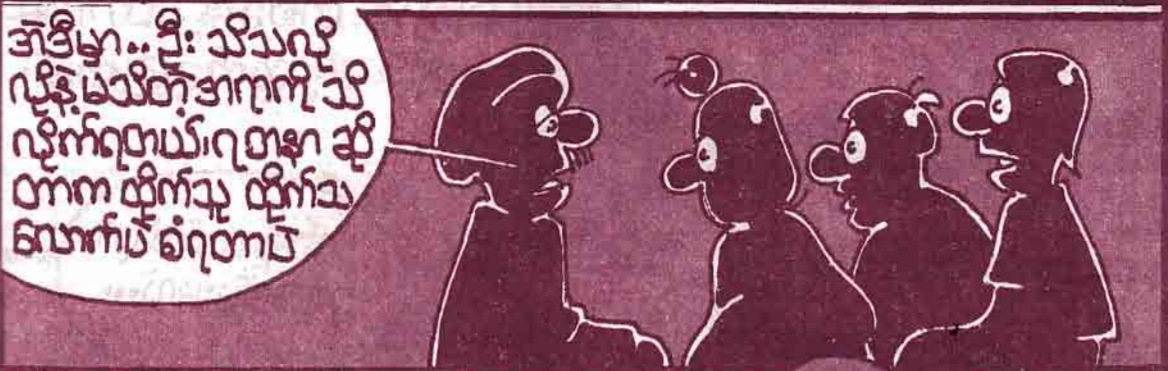
ဂုဏ်နာသိုက်တစ်ခုကိုတွေ့ခဲ့ပြီတယ်
ဒါပေမဲ့ ခပ်ထွေးကကလ ခေတ်ကမ
ကောင်းတော့တစ်ယောက် တစ်နိုင်ပဲ
ယူပြီး ကျန်တဲ့ ဂုဏ်နာတွေကိုတော့
မြေပုံဆွဲ ဝှက်ပြီး မြေပုံကိုတစ်ယောက်
တစ်ခြမ်းစီခွဲသိမ်းကာကိုယ့်ဒေသ ကိုယ်

ပြန်ပြီး ပါဝင်တဲ့ ဂုဏ်နာ
တွေနဲ့ စီးပွားလုပ်ခဲ့ကြတာ
သူတော့ ဦးပါ အဆင်ပြေအောင်
မြှင့်တင်ပေးကျန်တဲ့ ဂုဏ်နာတွေ
သွားယူဖို့ စောင့်နေခဲ့ပေမယ့်
သူကကျောက်မလာတော့...

ဂုဏ်နာတွေဆိုတော့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် စိတ်ဝင်စားတာပေါ့နော်...

လှိုအပ်မယ့် အသုံးအဆောင်
စားနပ်ရိက္ခာတွေနဲ့ ဂုဏ်အာဇာနည်
ပုံတစ်ချို့ကို ကိုင်ပြီး သူငယ်
ချင်းသုံးယောက်ဟာ မြေငါးစွန်း
ညွှန်တဲ့အတိုင်း ဂုဏ်အာဇာနည်ကို
ရှာဖို့ စံခြေလျင် တလှည့် ကုန်း
ကြောင်းတစ်ခါနဲ့ လောကလမ်း
အတိုင်း ဒဂိုးထွက်ခဲ့ကြတယ်။

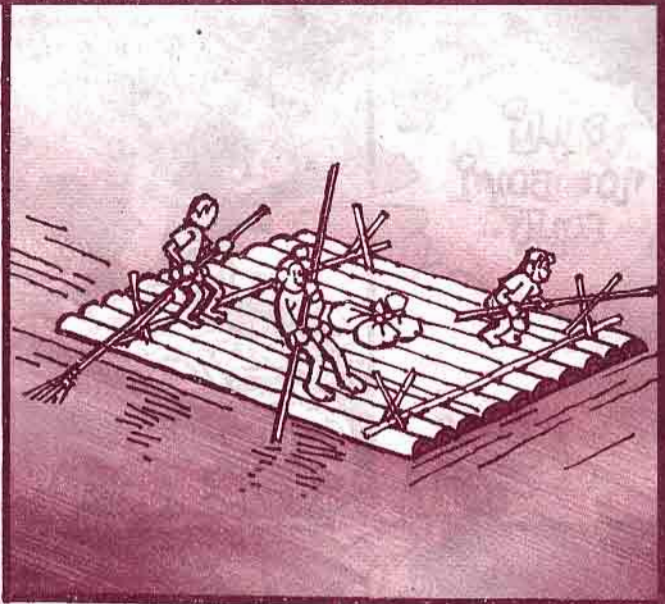

ဒဂိုးကလျှမ်း လမ်းက
ကြမ်းပေမယ့် ဂုဏ်အာဇာနည်
ဆိုတဲ့ ကောတွေနဲ့ မောပီ
မမောနိုင်အောင်ကို ဒဂိုး
ပြင်းနှင်ခဲ့ကြတာ ဂုဏ်တွေ
နှစ်ပတ် သုံးပတ် ဖြစ်တော့ ၊

လမ်းခရီး တစ်လျှောက်မှာ
ကြုံသမျှ အန္တရာဒ် အပျက်
အခက်အခဲအစားအဆီးမှန်သ
မျှကိုသူတို့ ချယ်ချင်းတစ်တွေ
ညီညွတ်စွာ ပူပေါင်း စောင့်
ရှောက်လို့ အားလုံးကို ကျော်
လွှား နိုင်ခဲ့ကြပါသတဲ့။

တို့ချယ်ချင်းတွေ
ညီညွတ်အား ဂိုတော့
ကျား ပည်း ကား ငြိ
ဟားဟားဟား။

နောက်ဆုံး ဂူတနာတွေ
တည်ရှိရာ ဓနရာ မောင်
ပြင်ကွဒါနီး လျက်ရော။
ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒကြောင့်
ဂုဏ်တုံအကျိုးတကူးပေါ့၊
သူတို့ ဂူတနာတွေကိုဆက်
ရှာဖွေကြတာပေါ့ဇော် ။

ဒီ တစ်သက် စားသောက် မကုန်နိုင်တဲ့ ရတနာတွေ ရကြပြီမို့ ဖျော်ကြတာပေါ့...

ကဲ... ရတနာတွေကို
သယ်ယူပြီး ပြန်ရယူယူ
ခရီးက ဂွဉ်တယ်အခက်
အခဲတွေကလည်း အများ
ကြီးဆိုတော့- အားရှိမှပဲ
အဆင်ပြေမှကွဲဆိုတော့
ဖြိုးစွမ်းက ပေးအိ လက်
စွပ်ကိုယူပြီး စားစရာတွေ
သွားရှာဝယ်ချေတာ...

ဖိုးထွေး အစားအစာရှာဖွေလျက်လည်း
သွားရော အကြံသမား ကိုကြီးက
ရတနာတွေ သယ်ပြန်သွားပြီး တွေ့
သမျှ ဖြစ်ပြန်ပြန်အတွေးတွေနဲ့ မျက်
နှောင့် မောင်လတ်ကို အနီးကပ်
လုပ်ကြံပြီး ရှင်းပစ်လိုက်သတဲ့။

ရတနာတွေ
အားလုံးက ငါဟာ။
မင်းတို့နဲ့ အဆွံ့အမေ့
မဆိုင်ဘူးကွ..

အစားအစာ ရှာပြီး ပြန်လာတဲ့
ဖိုးထွေးကလည်း ရည်းစားတယ်။

ခါတိုင်းဆိုရင် ငါ့ကို
အငယ်ဆုံးမို့ အဆွံ့အမေ့ မဆိုင်ဘူး
အခုတော့ ငါ့ကို အစာကုန်ခိုင်းတာ
အာလုံလုံ အန္တရာယ်ကင်းအောင်
တစ်ခုခုတော့ ကြိုတင်ပြီး
စီမံထားရမယ်..

ဂုဏ်အကျိုးရှိရာ ပြန်ရောက်တော့ ကိုကြီးနဲ့
မောင်လတ်ကို မတွေ့ဘူး၊ ပြီးထွေးစိတ်ထဲ
ထင်သွားတယ်။ ပါလာတဲ့ အစားအစာကို စား
သောက်နေတဲ့ မြွေအိ ပုန်းအောင်း နေတဲ့
ကိုကြီးဂဲ့လပ်ကြုံမှုကို ခံရဦးရတာတယ်။

အားလုံးရှင်းသွားပြီ၊ အစားအစားပြီး.. တစ်နိုင်
ဂုဏ်အကျိုးရှိရာ ပြန်ရောက်တော့ ကျန်တော့ ဆောက်ပ
မှ.. အ.. အ.. ဂုဏ်ထိက ဦးထိက၊ ပဲ့.. ပဲ့.. ပဲ့.. ဘိုး

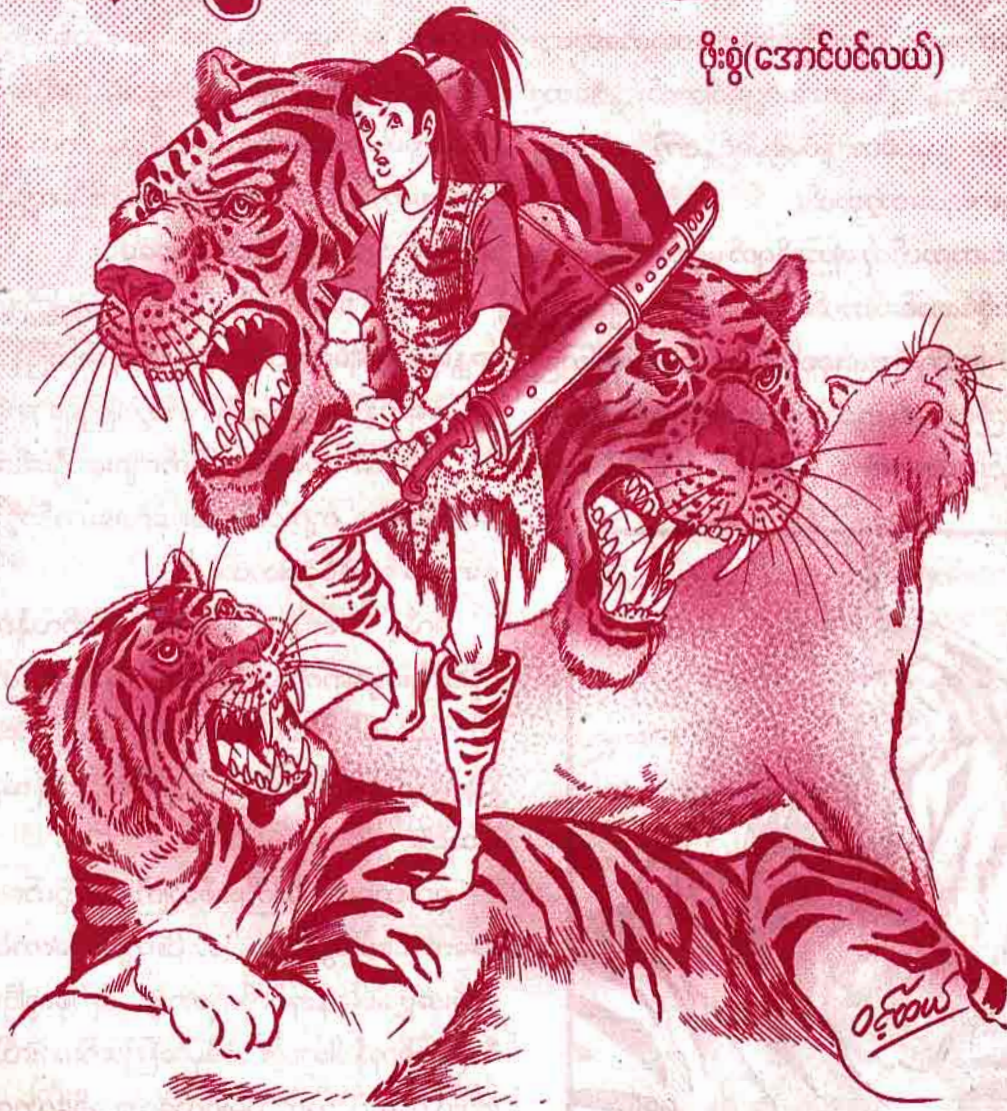
ကိုကြီးဟာ အစာထိက အဆိပ်မို့ လူး
လျှိမ်ရင်း... ကဲ.. ပုံပြင်မဟုတ်ဘူး...
ပုံပြင်စားကတော့ ပြီးပြီ၊ ကလေးတို့
တစ်ခုခုလုပ်ကြပါလို့ဟား၊ သေချာ
ဖတ် သေချာ မှတ်ရော်...
ကလေးတို့ရဲ့ ဦးဦး
ကတည်း ချစ်သူ

ကျားငါးကောင်မိလ

ဖိုးစွံ(အောင်ပင်လယ်)

တစ်ခါက တောရွာတစ်ရွာမှာ လုလင်ပျိုတစ်ဦး ရှိသတဲ့ သူ့နာမည်ကို အများတကာက “ကျားငါး ကောင်ကို ဗိုလ်ချုပ်” လို့ခေါ်ဆိုကြပါတယ်။ ဘာကြောင့် “ကျားငါးကောင် ဗိုလ်ချုပ်” လို့ ခေါ်တွင်ရသလဲလို့ မေးရင် ကြည်နူးဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ခုလိုပဲ ပြောပြတတ်ကြပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ အဲဒီလူငယ်ကလေးဟာ တောထဲကို ထင်းခွေသွားခဲ့ပါတယ်။ သူထင်းခုတ်နေဆဲမှာ နာကျင်မှုကြောင့် မခံမရပ်နိုင်ပဲ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ စူးစူးရှရှအော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ အော်ဟစ်ညည်းညူသံက အဆက်မပြတ်ပဲ ထွက်ပေါ်နေပါသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအော်ဟစ်ညည်းညူသံ ဘယ်ကပေါ် ထွက်လာ

တယ်ဆိုတာကို မသိပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ အသံလာရာကို မှန်းဆပြီး လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ဂူကြီးနံဘေးမှာ ကျားမကြီး တစ်ကောင်လဲလျောင်းနေတာကိုတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျားမကြီးဟာ မွေးဖွားတော့မယ့်ဆဲဆဲပါ။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှပဲ ကျားကြီးခြောက်ထောက်တွေဟာ အနီကဆူးပင်တွေနဲ့ ငြိနေတာတွေ့ရပါတယ်။ ဒီတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်မိတာနဲ့ပဲမခံမရပ်နိုင်တဲ့ နာကျင်မှု ဝေဒနာကို ခံစားရပါတော့တယ်။

ဒီမြင်ကွင်းတကယ့်ကို မကြည့်ရက် မရှုရက်နိုင်စရာပါ။ သိပ်ကိုသနားဖို့ကောင်းပါတယ်။ ကျားမကြီးခမျာလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ထင်းခုတ်တဲ့လူငယ်လေးကိုကြည့် ရင်း အကူအညီတောင်း အသနားခံနေရပါတယ်။ နာကျင် မှုက ပိုပြီးပြင်းထန်လာလေ၊ ကျားမကြီးဟာ ပိုပြီးကျယ်

ကျယ်လောင်လောင်ညည်းညူအော်ဟစ်လေလေပါပဲ။ လူငယ်လေးခင်များလည်း ကျားမကြီးရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သနားလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာဆိုတက်လာရှာပါတယ်။

ကျားမကြီးခမျာလည် ငါ့ကို အကူအညီတောင်းနေပါ လားဆိုတဲ့ အသိဝင်လာပြီး သူလည်ရပ်ကြည့်မနေနိုင်

တော့ပါဘူး။ အိမ်ကိုအပြေးအလွှာပြန်ပြီးသူ့အမေဆီကို တန်းပြေးပါတယ်။

“အမေရေ . . . တောထဲမှာ ကျားမကြီးတစ်ကောင် ကလေးမွေးနေတာ၊ ခြေထောက်တွေကဆူးစူးပြီးနာလို့ အရမ်းအော်နေတယ် သေများသေမလားမသိဘူး အမေရယ်။သူ့ကြည့်ရတာအသနားခံ အကူအညီတောင်း နေသလိုပါပဲ။ အမေကရွာထဲကမိန်းမတွေကလေးမွေးတာ ကူညီဖူးတာပဲ၊ ခုလဲ ကျားမကြီးကိုသွားပြီး ကူညီကယ်တင် ရအောင် သားနဲ့လိုက်ခဲ့ပါနော်အမေ”

“အေးပါ အမေလိုက်ခဲ့ပါမယ်။ ကျားမကြီးမှာ အသက် အန္တရာယ်စိုးရိမ်ရတယ်။ သူ့အူတွေဗိုက်ထဲပြန်သွင်းဖို့ ဆိုရင် အရက်နဲ့တို့ပေးရမယ်။ လာသွားကြရအောင်”

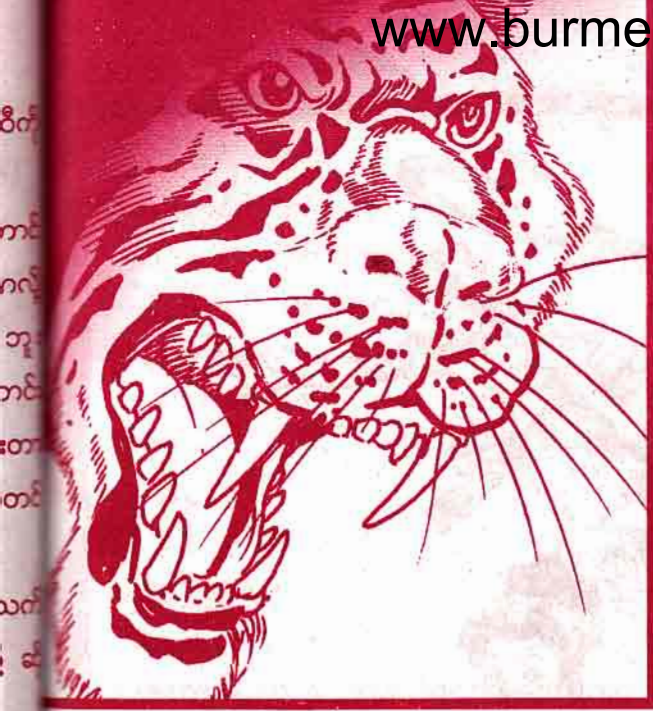
ဒီလိုနဲ့သားအမိနစ်ယောက်ကျားမကြီးဆီသွားပြီးပြန် ပေးလိုက်တာ ကျားငယ်လေး လေးကောင်ကို ချောချော မောမော မွေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာနှင့်မုန်တိုင်းကြီးကျရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တစ်ရပ်တကျေးက သတို့သမီးတောင်းပြီး ပြန်လာကြတဲ့ မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲလှည့်လည်ချိန်လည်းဖြစ် ပါသတဲ့။

ရုတ်တရက်ပဲ မိုးကြိုးပစ်သံကြီးပေါ်ထွက်လာပြီး ကျား ငါးကောင်ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။ ကျားငါးကောင်ဟာ သေ သမီးအဖွဲ့ပေါ်ခုန်အုပ်လိုက်တာနဲ့၊ အုပ်စုကွဲပြီး ဟိုဆွေ ဒီပြေးဖြစ်ကုန်ပါတယ်။ အဲဒီမှာကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ပြေးလွှားနိုင်ပဲ သတို့သမီးငယ်လေးတစ်ယောက်သာ ချစ် ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ပါသတဲ့။ အဲဒီတော့မှ မိခင်ကျားမကြီးနဲ့ ကျား ပေါက်ကလေးလေးကောင်ဟာ သတို့သမီးလေးကို အသ အယာ ချီပိုးပြီး ထင်းခုတ်သမားလေးနဲ့သူ့မိခင်ကြီးရှိရာ ဆီကို သယ်သွားကြပါတယ်။

ထင်းခုတ်သမားလေးကအသံဗလံတွေကြားရလို့သူ့ တို့တံတံခါးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့၊ ချောမောယုပလွန်း

နှစ်တွေလတွေလဲ အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ တစ်ခါမှာတော့ ထင်းခုတ်သမား လူငယ်လေးရဲ့နယ်ပယ်မှာ ပုန်ကန်မှု တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပုန်ကန်သူတွေက တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် တွေကိုပါ အသုံးပြု ပုန်ကန်တာကြောင့် လူသားစစ်သူကြီး တွေ ဘာမျှမတတ်နိုင် ဖြစ်ကြရပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ထင်းခုတ်သမားလူငယ်ရဲ့ သတင်းကိုကြားသိပြီးဖြစ်တဲ့အတွက်သူ့ကိုခေါ်ပြီးပုန်ကန် သူတွေကို နှိမ်းနင်းဖို့ ကာကွယ်ရေးတာဝန်ကို ပေးအပ် ပါတယ်။

သုံးရက်ပဲကြာပါတယ်။ ထင်းခုတ်သမားလူငယ်ရဲ့ ကျားမကြီးနဲ့ သားသမီးကျားတွေက တောတိရစ္ဆာန်တွေကို တိုက်ခိုက်ပြီး ရှင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ သူပုန်သူကန်တွေကို လဲ ထင်းခုတ်သမားလေးက ဦးဆောင်ပြီး တိုက်ခိုက်လို့ ပြေးလွှာပျောက်ကွယ်ကုန်ကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ မင်းကြီးလဲ ဝမ်းသာအားရဖြစ်တော်မူကာ ထင်း ခုတ်သမားလေးကို “ကျားငါးကောင်ဗိုလ်” ဘွဲ့ပေးပြီး၊ နယ် စပ်ကိုအုပ်ချုပ်စေလိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီးထင်းခုတ် သမားလေးရဲ့နယ်ပယ်လည်း သူပုန်ရန်က ကင်းငြိမ်းပြီး အေးချမ်းသာယာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဖိုးစွဲ(အောင်ပင်လယ်)

မိန်းမပျိုလေးကို တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ တဲတွင်းကို ဖိတ်ခေါ် လိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့အဲဒီညမှာပဲ ထင်းခုတ်သမားလေးနဲ့ သတို့သမီးတို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကလေးကို ဆင်နွှဲခဲ့ကြပါသတဲ့။

သိပ်မကြာခင်ကာလမှာတော့ သတို့သမီးလေးရဲ့ ဆွေ မိုးမိဘတွေ ရောက်ရှိလာပြီး သူတို့ရဲ့သမီးလေးကို ပြန်လည်ရလိုမှုနဲ့ တရားဆိုကြပြန်ပါတယ်။ ထင်းခုတ်သ မားလေးနဲ့ သူ့ရဲ့မိခင်က အကျိုးအကြောင်းကို အစအဆုံး ရှင်းလင်းပြောပြပေမယ့် သူတို့စကားကို ဘယ်သူမှ မယုံ ကြည်ကြပါဘူး။

ဒါနဲ့သူတို့လည် မတတ်သာတဲ့အဆုံး သားမိနှစ် ယောက် တောင်ကုန်းရှိရာသွားပြီးကျားမကြီးကို အော်ခေါ် ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျားမကြီးလဲ သူတို့နဲ့အတူလိုက်လာပြီး တရားသူ ကြီးရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ အဖြစ်မှန်ကို အစီရင်ခံ ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

တရားသူကြီးက ကျားမကြီးကို “အသင်က ဒီသူတို့ သမီးကို ချီပိုးပြီး၊ ထင်းခုတ်သမားရဲ့တဲရှေ့မှာသွားထားပေး ဘယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

ကျားမကြီးနဲ့ သူ့သမီးလေးကောင်ဟာ ဟုတ်မှန် ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး သက်သေပြကြပါတယ်။

လုလင်ပျိုနှင့် ဘုရင့်သမီးတော်

ကလေးတို့ရေ...

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက...လုလင်ပျိုနှစ်ဦးတို့ဟာ
ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးထံ ပညာသင်ဖို့လိုဆိုပြီး
နေရပ်ကနေ ထွက်လာခဲ့ပါသတဲ့။ လမ်းခရီး
တောနက်ထဲရောက်တဲ့အခါ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ
မှ လုလင်ပျိုတစ်ယောက်က မနောမယပတ္တမြား
ကို ကောက်ရပါသတဲ့။ အဲဒီပတ္တမြားကောက်ရတဲ့
လုလင်ပျိုဟာ မိမိရဲ့ ကုသိုလ်ကံကြောင့် ပတ္တမြား

ကောက်ရတာပဲဆိုပြီး သူ့အဖော်နဲ့အတူ တတ္တသိုလ်
ပညာသင်မလိုက်တော့ဘဲ အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါသတဲ့။ အိမ်
ရောက်တဲ့အခါ...

“အမေသားရဲ့ဘုန်းကံကြောင့် ဟောဒီမနောမယ
ပတ္တမြားကြီးကို တောစပ်ထဲက ကောက်ရခဲ့တာ

အမေရဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဘုရင့်သမီးတော်ကို သားအတွက် တောင်းရမ်းပေးပါနော်”

လို့ ပူဆာပါသတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ လုလင်ပျိုရဲ့အမေက..

“ သားရယ်၊ ဘုရင့်သမီးတော် ရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်နေမှဖြင့် မခက်ပါလား သားရယ်” လို့ပြောတော့..

“ အို . . . အမေကလည်း သားမှာ ဟောဒီ မနောမယ ပတ္တမြား ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေမှတော့ ဘုရင့်သမီးတော်သော ဘာ သာရကိုရရမယ်”

ဆိုပြီး အလျှော့မပေးဘဲ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ပူဆာနေ တော့တာပဲတဲ့။ အဲဒီလို ပူဆာဖန်များလာတော့လည်း မိခင် အိုကြီးမယျာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက် သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း သံတော်ဦးတင်ရတော့တာပေါ့ ကွယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဘုရင် ကြီးအနေနဲ့ မမျှော်လင့်တဲ့ လျှောက်တင်ချက်စကား ကြားလိုက် ခုတော့ ဒေါသလည်း ထွက်၊ ရှက် လည်းရှက်ဖြစ်သွားပြီး...

“ အိမ်း... ဒါဆိုရင် အမေကြီးနေ အိမ်ကနေ နန်းတော် အ နောက် ခုနစ်ရက် အ သွင်း ရွှေလမ်းငွေလမ်း ခင်းပေးနိုင်ပါက သမီး ဆက်ကလေးနဲ့ လက် ဆက်ပေးမယ်။ တကယ်လို့ မခင်းနိုင် ဘူးဆို ရင် ဆာနန်းတော်

မှာ တစ်သက်လုံး ကျွန် ခံသွားရမယ်”
လို့ မိန့်ကြားတဲ့အခါ အ မယ်အိုကြီးဟာ ဘုရင့်အမိန့်ကို နာခံပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါသတဲ့။

အဲဒါကို ဘုရင့်သမီးတော်ကြားသိတဲ့အခါ” အင်း... ငါ့လို ဘုရင့်သမီးတော်ကို ပြောဆိုတောင်းရမ်းသူဟာ သာမညလူ

တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး” လို့ တွေးမိပြီး အဲဒီလူရဲ့ အရည်အသွေး ကို အကဲခတ်ရအောင်ဆိုပြီး အထိန်းတော်တစ်ဦးအား စေ လွှတ်လိုက်ပါသတဲ့။ လုလင်ပျိုရှေ့တော်ရောက်တဲ့အခါ ဘုရင့် သမီးတော်က...

“ အမောင် လုလင်၊ အမောင်လုလင်ဟာ သာမန် ဆင်း ရဲသား ဖြစ်လျက်နဲ့ ငါ့အား အဘယ်အရည်အသွေးကို ငိုပြီး အခုလို အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ဖို့ မကြောက်မရွံ့နောက်မတွန့်ပဲ တောင်းရမ်းရပါသလဲ မှန်ရာကို ပြောစမ်း”

လို့မိန့်ကြားတဲ့အခါလုလင်ပျိုက” ကျွန်တော်မျိုးဟာ သာ မန်ဆင်းရဲသားဖြစ်ပေမယ့် လိုတရ ပတ္တမြားပိုင်ရှင်ဖြစ်လို့ ဘုရင့်သမီးတော်ကို အခုလို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်” လို့ပြန်ပြီး လျှောက်ထားလိုက်ပါသတဲ့။

ပါးနပ်လှတဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်ဟာ လုလင်ပျိုဆီမှာ အဖိုး မဖြတ်နိုင်တဲ့ လိုတရ မနောမယ ပတ္တမြားရှိမှန်း သိသွားတဲ့ အခါ..

“ အမောင် လုလင်ပျို၊ အမောင်လုလင်ပျိုရဲ့ အဖိုးတန်လှတဲ့ ပတ္တမြားကို အမောင်လုလင် အိမ်မှာ ထားရင် စိတ်မချရဘူး။ ဒီတော့ ပတ္တမြားကို ကျွန်ုပ်ထံ အပ်နှံထားပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့ကျမှ အမောင်လုလင် ပျိုပြန်ယူပေါ့”

လို့ ပရိယာယ်ဆင်ပြီး ပြောဆိုတောင်းရမ်းတဲ့အခါ လုလင်ပျိုဟာ ရှေ့နောက် မစဉ်းစားဘဲ ပတ္တမြားကို ဘုရင့်သမီးတော်လက်ထဲ ပေးအပ်ထားလိုက်ပါသတဲ့။

လုလင်ပျိုဟာ ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့ကျတော့ ပတ္တမြားကို အသုံးပြုရတော့မှာမို့ ဘုရင့်သမီးတော်ဆီမှ ပြန်ပြီးတောင်းယူတဲ့အခါ သမီးတော်က ပတ္တမြားအစစ်ကို ပြန်မပေးဘဲ ပတ္တမြားအတုကိုသာ ပေးလိုက်ပါသတဲ့။

ဒါနဲ့ လုလင်ပျိုဟာ ပတ္တမြားအားကိုးနဲ့ သူ့အိမ်ကနေ နန်း တော်အရောက်ရွှေလမ်း၊ ငွေလမ်းဖောက်တဲ့အခါ ဘာမျှမဖြစ် လာပါဘူးတဲ့။

ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ပတ္တမြားက အတုကြီးကိုကွယ်။ ဒီလိုနဲ့ လုလင်ပျိုမယျာမှာ အိမ်ကနေ နန်းတော်အရောက် ရွှေလမ်း၊ ငွေလမ်းမဖောက်နိုင်တော့လို့ ပြုထားတဲ့ ကတိအတိုင်း ဘုရင့် ရှေ့တော်မှောက် ဝင်ရောက်ပြီး...

“မှန်လှပါ ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးအား တစ်သက်လုံး ကျွန်အဖြစ် ခိုင်းတော်မူပါဘုရား”

လို့လျှောက်တင်လိုက်ပါသတဲ့။

ဒါနဲ့ လုလင်ပျိုဟာ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေ အတွက် ချိုးရေသုံးရေ ခပ်ရသူ တာဝန်နဲ့ နန်းတော်တွင်းမှာ အမှုထမ်းနေရတယ်ပေါ့လေ။

တစ်နေ့တော့ အစေခံလုလင်ပျိုဟာ သူနဲ့အတူ ပညာသင်ထွက်ခဲ့သူ လုလင်ပျိုနဲ့ လမ်းမှာ ဆုံမိကြပါသတဲ့။ အဲဒီလို ဆုံမိတဲ့အခါ ပညာသင်ပြီး ပြန်လာတဲ့ လုလင်ပျိုက အစေခံလုလင်ပျိုရဲ့ အကြောင်းစုံကို သိသွားပြီး ပညာတတ်လုလင်ပျိုက...

“အဆွေအခုကျွန်ုပ်တို့သိုလ်မှအပြန်လမ်းမှာရေကန်နှစ်ကန်တွေခွဲတယ်။ အဲဒီရေကန်နှစ်ကန်အနက် ရေကန်တစ်ကန်ထဲကို မျောက်တွေ ရေဆင်းချိုးကြတော့ အမြီးတွေ ပျောက်ကုန်ကြပြီး နောက်တစ်ခါ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ အခြားရေကန်ထဲကို အဲဒီမျောက်တွေ ခုန်ဆင်းကြပြန်တဲ့အခါ အမြီးတွေလည်း ပကတိအတိုင်း ပြန်ပေါက်လာတာကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ခဲ့ရလို့ ရေကန်တွေထဲမှ ရေနစ်မျိုးစလုံးကို ယူလာခဲ့တယ်။ အဲဒီရေတွေကို ရေချိုးအိုးထဲထည့်ပြီး သင့်သလို အသုံးပြုတတ်ရင် အကြံအောင်မြင်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ ဒီရေနစ်မျိုးကို အဆွေယူလာပါ” လို့ ပြောပြီး သူယူဆောင်လာတဲ့ရေကို နည်းနည်းစီ ခွဲပေးလိုက်ပါသတဲ့။

ဒါနဲ့ အစေခံလုလင်ဟာ မနက်မိုးလင်းလို့ ချိုးရေအိမ်ထဲရေထည့်တဲ့အခါ အမြီးပေါက်မယ့်ရေကို ရောထည့်လိုက်သတဲ့။

ဘုရင်သမီးတော်နဲ့ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားအားလုံးတို့ဟာ အဲဒီရေကိုလည်း ချိုးမိလိုက်ရော မကြာခင်မှာပဲ မျောက်တွေလို အမြီးကိုယ်စီနဲ့ချည်း ဖြစ်ကုန်ရောတဲ့။

အဲဒီသတင်းဟာ နန်းတော်ထဲမှာ တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားပြီး ဘုရင်ကြီးဟာ အမြီးကြီးပေါက်နေတဲ့ သမီးတော်လေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတာပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ...

“အမြီးပေါက်သူတို့ကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်သူရှိပါက အလိုရှိရာ ဆုတော်လာဘ်တော်ကို ပေးသနား

တော်မူမယ်”

လို့ အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်ပါသတဲ့။

အဲဒီလို ဘုရင်ကြီး ထုတ်ပြန်တဲ့အမိန့်ကို ကြားတဲ့အခါ အစေခံနေရတဲ့ လုလင်ပျိုဟာ ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်ဝင်ပြီး...

“သမီးတော်ထံမှ မိမိရဲ့ မနောမယပတ္တမြား ပြန်ပြီးရမယ် ဆိုရင် အမြီးပေါက်သူတွေအတွက် အမြီးပျောက်အောင် ကုသပေးနိုင်ကြောင်း”

လျှောက်တင်လိုက်ပါသတဲ့။

ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးလည်း မနောမယပတ္တမြားကို သမီးတော်ယူထားတယ်ဆိုတာ သိရှိသွားပြီး “လုလင်ပျိုလက်သို့ ပြန်အပ်စေ” လို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်တဲ့။ လုလင်ပျိုဟာ မိမိရဲ့ ပတ္တမြားကို ပြန်ပြီးရလို့ ချိုးရေအိုးထဲကို အမြီးပျောက်စေတဲ့ရေကို ရောထည့်ပြီး ချိုးခိုင်းလိုက်တဲ့အခါ အမြီးပေါက်သူအားလုံး ပကတိအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပါသတဲ့။ အစေခံနေရတဲ့ လုလင်ပျိုဟာ မနောမယပတ္တမြားကို ပြန်ပြီးရတဲ့အခါ အိမ်မှနေပြီး နန်းတော်ရောက်

တဲ့အခါ အိမ်မှနေပြီး နန်းတော်ရောက်လမ်း၊ ငွေလမ်း၊ ခင်းပေးလိုက်သတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ ဘုရင်ကြီးဟာ အလွန်တရာမှကို ဝမ်းသာသွားပြီး မိမိထားရှိတဲ့ ကတိအတိုင်းပဲ သမီးတော်လေးကို လုလင်ပျိုနဲ့ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးလိုက်ပါသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ လုလင်ပျိုနဲ့ ဘုရင်သမီးတော်က လေးတို့ဟာ အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်သွားကြပါသတဲ့ကွယ်။

မင်းသမီးနှင့် ယူနီကွန်း

ကိုအခါ
ငါ့ဦး
ရမယ်
ကုသ
တော်
ပို့ ပြန်
မိမိ
စေတဲ့
ပေါက်
အစေ
ဦးရေ
ကံ ချေ
သတဲ့
က အ
မီးသ
ရိုးရိုး
ပုံ ခံ
ကံက
ပိုလှ
နဲ့ထိ
ပင်
တုအ
သက
နထိ

မင်းသမီးလေး စံပယ်ဖြူမှာမိန်းကလေးတစ်ယောက် အိပ်မက်လို့ ရနိုင်သမျှ အရာအားလုံးရှိတယ်။ ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကသေဆုံးသွားခဲ့တော့ စံပယ်ဖြူက ဘုရင်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးဖြစ်ပါတယ်။ မင်းသမီးကလေးက အဝတ်သစ်လိုချင်တယ် ပြောလိုက်တာနဲ့ ဘုရင်ကြီးက လှပတဲ့ အကောင်းဆုံး ပိုး ဖဲ ဂါဝန် တစ်ဒါဇင်ပို့ပေးစေတယ်။ သူ့လက်ချောင်းတွေမှာစွပ်ထားတဲ့ ရတနာတွေ လက်စွပ်တွေကြောင့်သူ့ လက်တွေကို မရင်တောင် ခက်ခက်ခဲခဲ မေ့သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ စံပယ်ဖြူဟာ ဘယ်တော့မှ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု မရှိပါဘူး။

“မင်းသမီးကို ငွေလှည်းတစ်စီးပေးရင် သူက ရွှေလှည်း၊ တစ်စီးလိုချင်တယ်...”

လို့ နန်းတော်က အမှုထမ်းတွေက တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောကြတယ်။ မင်းသမီးလေး စံပယ်ဖြူက အသက်ဆယ်သုံးနှစ် ပြည့်ဖို့နီးလာတဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးက သူ့မွေးနေ့အတွက် ဘာလိုချင်သလဲလို့ စံပယ်ဖြူကို မေးတယ်။

“မသေချာဘူး ဖေဖေ”

စံပယ်ဖြူက ပြန်ဖြေတယ်။

“ချစ်စရာကောင်းပြီး အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာတစ်ခုခုဖြစ်မယ်လို့ သမီးထင်တယ်။ ဒီည သမီးစဉ်းစားပြီးနံနက်ဖြန် နံနက်မှာ အဖြေပေးပါမယ်”

မင်းသမီးကလေးက သူ့အိပ်ခန်းကို သွားတယ်။ သူ့မှာ လက်ဆောင်အတွက်ကလွဲလို့ ဘာမှပူစရာမရှိတာကြောင့် ငှက်မွေးခေါင်းအုံးပေါ်သူ့ခေါင်းကျတာနဲ့ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားတယ်။

ညဟာ ပူနွေးနွေး ဖြစ်နေတော့ မင်းသမီးကလေးက ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားတယ်။ တိမ်တွေရဲ့ နောက်ကနေ လပြည့်ဝန်းကြီးထွက်နေတော့ လရောင်က အခန်းထဲမှာပြန့်ကျဲနေတယ်။ လရိပ်တွေ . . . လရိပ်က နတ်သူငယ်လေးတွေ ပုံစံ အချို့ကိုလည်း ဆောင်ယူလာတယ်။ သူတို့က အိပ်နေတဲ့ မင်းသမီးလေး ဘေးနားကို တွားသွားကြပြီး သူ့နားထဲကို တိုးတိုးလေး ပြောကြတယ်။

“မင်းမှာယူနီကွန်းတစ်ကောင်ရှိရင်၊ သူကမင်းကိုပျော်စရာတွေဘယ်လောက်များလုပ်ပေးလိုက်မလဲ” သူတို့ကပြောကြတယ်။

“မင်းမွေးနေ့အတွက် မင်းလိုချင်တာ ယူနီကွန်းတစ်ကောင်ပဲ” တခြားဘာမျှ မဟုတ်ဘူး။ မင်းမှာ ယူနီကွန်းတစ်ကောင်ရှိရမယ်။ မင်းမှာ ယူနီကွန်းတစ်ကောင် ရှိလိမ့်မယ်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ မင်းသမီးက ဘုရင်ကြီးကို တွေ့ဖို့သွားတယ်။

“ဖေဖေ၊ သမီးမွေးနေ့အတွက် ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ သမီး သိပါပြီ” သူကပြောတယ်။

“ဟုတ်ပါပြီ... အဲဒါဘာလဲ ငါ့သမီးရတနာလေးရေ”

ဘုရင်ကြီးက စိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့ မေးတယ်။

“ယူနီကွန်းတစ်ကောင်ပါ” စံပယ်ဖြူလေးက ဖြေတယ်။

ဘုရင်ကြီးရဲ့မျက်နှာပြုံးသွားတယ်။

“အိုး သမီးကလေးရယ် . . ဖေဖေကေ ကောင်းကင်မှာ ရှိတဲ့ ကြယ်အားလုံးနဲ့ ပင်လယ်က ပုလဲတွေအားလုံး သမီးကလေးကို ပေးမယ်ဆိုတာ သမီးသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက သမီးကို ယူနီကွန်းတစ်ကောင် မပေးနိုင်ဘူး ရှည်လျားတဲ့ ဖေဖေဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါဘူးကွယ်”

မင်းသမီးကလေးဟာ အလွန်ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။

“ငါ့မှာယူနီကွန်းတစ်ကောင် ရှိလိမ့်မယ်” သူက အော်ပြောတယ်။

“ငါလုပ်မယ်” အခန်းထဲကနေ မုန်တိုင်းကျသလိုမျိုး သူပြေးထွက်သွားတယ်။ တံခါးကို သူစောင့်ပိတ်လိုက်တဲ့ မျက်နှာကျက်က ပလာစတာမှုံတွေတောင် ဘုရင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာပေါ်ကို ကျလာတယ်။ သူ့အဖေက သူ့ကို တစ်ခါ

ငြင်းဆိုတဲ့စကား မပြောဖူးဘူး။ သူ့ကို ယူနီကွန်း တစ်ကောင်မပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောရလောက်အောင် သူ့ဖေဖေက ဘယ်လောက်ရက်စက်နိုင်သလဲ။ မင်းသမီးလေးက ဥယျာဉ်တွေထဲကို ဖြတ်ထွက်ပြေးတယ်။ နန်းတော်မြေပြင်ဆီ ကနေ ကျော်ထွက်တဲ့အထိ ဒေါသထွက်ပြီး မျက်နှာနီရဲနေကာ ပြေးထွက်သွားတယ်။

မင်းသမီးလေးဟာ သူ့ဘယ်သွားနေတယ်ဆိုတာ မမြင်ဘဲ ရောက်ရာပေါက်ရာ လျှောက်သွားတယ်။ နောက် ဆုံးမှာ တအိအိညည်းညူသံကြားတဲ့နေရာကို သူရောက်လာတယ်။

လူပုလေးတစ်ယောက်ဟာ ကျောက်တုံးတစ်ခုအောက်မှာ ပိနေတဲ့ သူ့မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးလွတ်အောင် ရုန်းကန် နေတယ်။

“ငါက ဒီမှာ တမေးအိပ်တုန်း တစ်ချို့က သူတို့ကိုယ်ပိုင် ဝိညာဉ်ရှိကြတယ်။ ဒီတစ်ခုကလည်း သူ့ဟာသူ လိမ်ညာပြီး ငါ့မှတ်ဆိတ်ပေါ်ကို လာရောက်နေတယ်။ ကျောက်တုံးတွေမှာ ရယ်စရာအူကြောင်ကြောင် အပြုအမူတွေ ရှိတယ်။ ဒီကျောက်တုံးကိုတွန်းဖယ်ဖို့ ငါ့ကို ကူညီပါလား။”

“ဘာကြောင့် ကျမက ကူညီရမလဲ” မင်းသမီးလေး စံပယ်ဖြူက မေးတယ် သူ့စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောင့် ဖြစ်နေ တုန်းပဲ။

“ငါက မင်းကို တောင်းဆိုတာကြောင့်ပဲ” လူပုကလေးက တအံ့တသြန့် ဖြေတယ်။

“ဒါ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိပ်မကောင်းသေးဘူး။ ကျမ ကူညီတဲ့ အတွက် ကို ရှင်ဘာပြန်ပေးမလဲ” မင်းသမီးကလေးက

မေးတယ်။

“မင်းလိုချင်တာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့” လို့ လူပုလေးက ဖြေတယ်။ “သိပ်ကောင်းတယ်” ဒီလိုပြောပြီး မင်းသမီးလေးက ကျောက်တုံးကို မှီပြီး စတွန်းတယ်။ ကျောက်တုံးက တစ်လက်မတောင် မရွေ့ဘူး။

“ဒါ အလုပ်မဖြစ်ဘူး” သူက စိတ်မရှည်စွာ ပြောပြီး ကျောက်တုံးကို ခြေထောက်နဲ့ တစ်ချက် ကန်လိုက်တယ်။ “ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး” စိတ်တိုတဲ့ အသံနဲ့ ကျောက်တုံးက ပြောပြီး အခြား တစ်ဖက်ကို လိမ့်ထွက်သွားတယ်။

“မင်း ဟာသတစ်ခု မရဘူးလား” ဟိုမှာ “ရှင်လွတ်သွားပြီ” စံပယ်ဖြူကလေးက ပြောလိုက်တယ်။ “ကျေးဇူးပါပဲ” လူပုလေးက သူ့ကို ကျောက်တုံးလာပိမလားဆိုပြီး ကျောက်တုံးကို မျက်လုံးတစ်ဖက်နဲ့ ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

“အခု မင်းဆန္ဒရှိတာ ဘာလဲ”

“ကျမက ယူနီကွန်းတစ်ကောင် လိုချင်တာ” မင်းသမီးလေး စံပယ်ဖြူက ပြောတယ်။

“မင်းကို ဘယ်သူကမှ ယူနီကွန်းတစ်ကောင် မပေးနိုင်ဘူး။

လူပုလေးက အသံအစ်အစ်ကြီးနဲ့ ပြောတယ်။

“ယူနီကွန်းတွေဟာ သူတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဆန္ဒရှိတဲ့သူတွေရဲ့ ဖမ်းတာကို ခံရမယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာမင်းကို အကူအညီပေးနိုင်မယ့် အရာတစ်ခုမျှ မရှိဘူး”

သူက မင်းသမီးကို အမှန်ကလေးတွေပါတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကလေး တစ်ခုပေးတယ်။

“မင်းရဲ့ယူနီကွန်းတွေတဲ့အခါ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ အမှန်တွေ ဖြူးပြီး ဒီစကားလုံးတွေကို ရွတ်ပါ”

“မြေလို အမှန်၊ လေလို အမှန်

ရေခဲနဲ့ မီးလို မှန်

ငါ့မှော်အစွမ်းတွေ လေထဲလွှတ်

နုလုံသားက ဆန္ဒတွေ ဖမ်းဆုပ်ဖို့”

“အို စကားမစပ် ဟိုးမှာတွေ့တဲ့ တောနက်နက်ရဲ့အလယ်က တနေရာရာမှာ ယူနီကွန်းတစ်ကောင်ကို မင်းရှာပါ”
ကျောက်တုံးက သူ့ရှေ့လမ်းပေါ်ကို ရွေ့လာချိန်မှာ သူက တောအုပ်ကို ညွှန်ပြလိုက်တယ်။

“အခုသွားရမယ်”

လူပုလေးက အမြန်ပြောလိုက်ပြီး လမ်းဘက်ထွက်သွားတယ်။ စစ်ချင်းမှာ လမ်းလျှောက်တယ် နောက်တော့
ဦးဖြည်းဖြည်းပြီး နောက်ဆုံးမှာ အမြန်ပြေးသွားတယ်။ သူ့ဖုန်းနာနာမှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးက ကပ်လျက်
နေတယ်။ ကွေ့နားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားစဉ် သူက အော်ပြောသွားတယ်။

“ကျဉ်းတဲ့ လမ်းကို လိုက်ပါ”

မင်းသမီးလေး စံပယ်ဖြူက တောအုပ်ထဲကို ရဲရင့်စွာ လျှောက်ဝင်သွားတယ်။

“ဒါ သိပ်မမှောင်ပါဘူး၊ ငါမကြောက်ဘူး”

လို့ သူတွေ့တယ်။ တောအုပ်က အလင်းရောင်ရှိပြီး လေဝင်လေထွက်ကောင်းတယ်၊ ကြောက်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး။

မင်းကျဉ်းကလေးက ငွေရောင်ဘုပတ်ပင်နဲ့ အုတ်ပင်
ထွကြားမှာ ပတ်သွားတယ်။ တောအုပ်မြေပြင်မှာက
ရောင်ဖျော့ဖျော့ထဲမှာ ကုန်နေကြတဲ့ ခေါင်းလောင်း
ကလေးတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတယ်။ မင်းသမီးကလေးက
လွန်ပျော်ရွှင်စွာ လျှောက်သွားတယ်။ အချိန်သိပ်
ကြာခင်မှာ တောအုပ်က ပြောင်းလဲစ ပြုလာတယ်။
မင်းသမီးလေး စံပယ်ဖြူက အပင်တွေဟာ သူ့ဘေးနားကို
အပ်လာတယ်လို့ သေချာခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပင်
တွေလှုပ်ရှားတာကိုတော့ သူမတွေ့ရဘူးပေါ့။ လေထု

ဟာ လေးလံလာပြီး သူ သိပ်ပင်ပန်းသလို ခံစားလာရတယ်။နောက်ဆုံးမှာ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ အမြစ်ကြားမှာ လဲကျသွားတယ်။ သူ လုပ်ချင်နေတာ အနားယူဖို့ တစ်ခုပဲ၊ ဒါနဲ့ မကြာမီမှာ သူအိပ်ပျော်သွားတယ်။

မင်းသမီးလေးစံပယ်ဖြူအိပ်ပျော်နေစဉ်မှာ အမှောင်ထုကတောထဲကို ကျလာတယ်။လရောင်က သစ်ကိုင်းတွေ ဂျပ်ထွေးနေတဲ့ အပေါ်ကို ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ လရောင်အရိပ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ အပင်တွေကြားမှာသူတို့ ယိမ်းထိုးလို့ပေါ့။ သူတို့ဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း မင်းသမီးအနားမှာစုလာကြပြီး သူ့ကို အေးစက်စက် မြေပြင်ကနေ ညင်ညင်သာသာလေး မရွှေ့သွားကြတယ်။

“နန်းတော်ထဲမှာ ငါတို့ စွမ်းအင် မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တောနက်ထဲမှာတော့ တို့ရဲ့ မှော်အစွမ်းက အားအင်အပြည့်ပဲ” လို့ သူတို့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောကြတယ်။

“သူဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ယူနီကွန်းအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ကို ငါတို့ သူ့ကို တိုက်တွန်းခဲ့ကြတယ်။ ငါတို့သူ့ကို နေရောင်ဘယ်တော့မှ မလင်းတဲ့ လရိပ်တွေရဲ့ မြေကို သယ်သွားကြမယ် လရိပ်တွေက အကြာကြီး စောင့်နေကြတယ်။

ဒီသံတွေကို ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ နေမင်းစဟာ မြင့်သထက်မြင့်တက်လာပြီး သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးရောင်ခြည်က ဂျပ်ထွေးနေတဲ့ သစ်ပင်တွေပေါ် ဖြာကျလာတယ်။ နေရောင်ထိတဲ့ အတွက် လရိပ်တွေဟာ မင်းသမီးလေးကို အောက်ချပြီး ပျံ့ထွက်သွားကြတယ်။ မီးခိုးငွေ့တွေလို ပျောက်သွားကြတယ်။

မင်းသမီးလေး စံပယ်ဖြူက လန့်နိုးသွားတယ်။ သူပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျဉ်းတဲ့လမ်း၊ လမ်းကျဉ်းကလေးပျောက်ကွယ်ပြီး သူလမ်းပျောက်သွားပြီ။ သူစတင်လို့ ငိုယိုတော့တယ်။

“ငိုနေတာကဘာအကူအညီမှမဖြစ်ဘူး” အသံတစ်သံကပြောတယ်။လှပတဲ့အနီရောင်မြေခွေးတစ်ကောင်က သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်ကနေ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတယ်။

“ငိုတာဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကူအညီမဖြစ်စေဘူး၊ မင်း မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေရင် မင်းရဲ့ လမ်းကြောင်းကို မင်းတွေရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ငါ့လက်ကိုင်ပုဝါကို ယူပါ”

မင်းသမီးလေး စံပယ်ဖြူက လက်ကိုင်ပုဝါကို လှမ်းယူပြီး တစ်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်သူလှမ်းပြည့်တော့ သူ့ခြေထောက်အောက်တည့်တည့်မှာ လမ်းကျဉ်းကို တွေ့တယ်။ အပင်တွေက သူတို့ဖာသာ ပြန်ထွက်သွားကြပြီးလှပတဲ့ နေရောင်ခြည်ဟာ သူတို့ကြားထဲကနေ ထိုးဖောက်ကျလာတယ်။ မင်းသမီးလေးမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်လာတယ်။

“ မင်းအခု မင်းသွားမယ့် လမ်းကြောင်းပေါ်မှာပဲနေ၊ ဒီကနေ ညီမဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရှင်းလင်းတဲ့ နေရာတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီမှာ မင်းရှာတဲ့ ယူနီကွန်းကို တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်” လို့ မြေခွေးက ပြောတယ်။

မင်းသမီးလေး စံပယ်ဖြူက မြေခွေးဆီ သူ့လက်ကိုင်ပုဝါပြန်ပေးပြီး အပြုံးတစ်ပွင့်နဲ့အတူ “ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ပြောပြီးလမ်းအတိုင်းဆက်လာခဲ့တယ်။ မင်းသမီးက ကွက်လပ်ပြင်ကျယ်ရဲ့က အစွန်းမှာရပ်ပြီးအံ့သြစာနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

ကွက်လပ်ထဲမှာ ယူနီကွန်း တစ်ကောင်ရပ်နေတယ်။ ယိမ်းနွဲ့နေတဲ့ ပန်းရိုင်းတွေကြားမှာ တို့အဖြူရောင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်အတိုင်းပဲ။ သူဟာ နေရောင်ထဲမှာ အလွန်တောက်ပစွာ ရှိနေတာကြောင့် စံပယ်ဖြူလေးက အမျက်လုံးကို လက်နဲ့ မိုးပြီး ကြည့်ရတယ်။ သူ့ရဲ့ ငွေရောင် လည်ဆံမွေးနဲ့ အမြီးဟာ ကျက်သရေရှိတဲ့ အပြည်မှာ လှိုင်းထနေတယ်။ သူ့ရဲ့ ရှည်လျားတဲ့ မုန်ဆိတ်မွေးဟာ ပညာရှိ မှော်ဆရာအိုကြီးလို ကွေးနေပြီး သူနဖူးထဲက ခွေရစ်နေတဲ့ ဦးချိုမှာ အစိပန်းကုံးတွေ အလှဆင်ထားတယ်။

မင်းသမီးဟာ အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှုပြီး ယူနီကွန်းဆီ လျှောက်သွားတယ်။ သူက ငြိမ်ပြီး ရပ်နေတုန်းပဲ။ သူက လေထက်မြန်အောင် ပြေးနိုင်တာ သူသိတယ်။ မင်းသမီးက လေးကို ကြောက်တဲ့စိတ်က သူ့မှာ နည်းနည်းရှိတယ်။ စံပယ်ဖြူက လေးက လက်ကိုင်အိတ်ကို ယူပြီး အထဲက အမှုန်တွေ လေထဲ ပက်လိုက်တာ သူနဲ့ တစ်ကိုက်တောင် မဝေးဘူး။ တောက်ပတဲ့ အမှုန်တွေဟာ ယူနီကွန်းရဲ့ ဝံ့ကြွားတဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်မြင့်မားစွာ ဝဲပျံသွားတယ်။ မင်းသမီးက မှော်စကားလုံးတွေ ရွက်လိုက်တယ်။

“မြေလိုမှန်၊ လေလိုမှန်
ရေခဲနဲ့ မီးလိုမှန်
ငါ့မှော်အစွမ်းတွေ လေထဲပို့
ငါ့ဆန္ဒကို သိမ်းပိုက်” ဖို့

အမှုန်တွေဟာ ရွှေကြိုးအဖြစ် ပြောင်းသွားတယ်။ ယူနီကွန်းရဲ့ လည်ပင်းမှာ ကြိုးကွင်းတစ်ခု စွပ်ပြီး ကျလာတယ်။ အဖမ်းခံရပြီး မပြေးနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းသမီးလေး စံပယ်ဖြူက သူ့ကျောပေါ်ကို တွယ်တက်လိုက်တယ် ချက်ချင်းပဲ ယူနီကွန်းက ပြေးတယ်။ လေးညှိက လွှတ်တဲ့မြားလို သူပြေးတဲ့အခါ သူတို့ ဘေးနားပတ်ဝန်းကျင်က ရောင်စုံတန်းကြီး ပြောင်းသွားတယ်။ သူက ပြေးပြီးရင် ပြေးတယ်။ သူ့ အစွမ်းကုန်တဲ့အထိ။ သူ့ကိုယ်တွင်းက နှလုံးခုန်သံဟာ အရပ်ပြင်းပြင်း သလို တုန်ခါနေတဲ့အထိ သူပြေးတယ်။ ဒီနောက်မှာ လှပတဲ့ ယူနီကွန်းဟာ မြင်ပင်ရှည်တွေကြားထဲမှာ အတိုက်ခံရလျှော့ လဲကျသွားတော့တယ်။

“သနားစရာ ယူနီကွန်းရယ်၊ ငါမင်းကို ဘယ်လိုလုပ်မိပါလိမ့်”

မင်းသမီးလေးက ငိုတယ်။ သူက လှပကျော့ရှင်းတဲ့ ယူနီကွန်းရဲ့ ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပြီး ရွှေရောင်ကြိုးကိုလည်း ချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီနောက်မှာ သူအံ့သြသွားရတယ်။ ယူနီကွန်းက ချက်ချင်းပဲ ပြန်ကောင်းလာတယ်။ သူ့ခြေထောက်တွေကို ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပြီး လည်ဆံမွေးကို ခါပြီးတော့ သူထွက်ခွာသွားတယ်။ သူဟာဘယ်တော့မှ မရပ်နားတော့မယ့် အတိုင်းပြေးတယ်။ မှုန်မှိုင်းမှိုင်း အပြာရောင်အဝေးဆီမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင် အောင် သူပြေးသွားတော့တယ်။

ယူနီကွန်းက မင်းသမီးလေး စံပယ်ဖြူကို ဘာမှန်းမသိတဲ့ နေရာအလယ်မှာ ချန်ထားရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ဖနောင့်မှာ ကျောက်တုံးကြီးနဲ့ လူပုကလေးသာ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်ပေါ်မလာဘူးဆိုရင် မင်းသမီးဟာ အိမ်ကို ဘယ်တော့မှရောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းသမီးက ကျောက်တုံးကိုအပြင်းအထန်ပြောဆိုပြီး သူ့နေရာသူ ပို့လိုက်တယ်။ ဒီနောက် လူပုကလေးက သူ့ကို နန်းတော်ဆီ ပြန်တဲ့လမ်းကို ညွှန်ပြလိုက်တယ်။ သူတို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လမ်းလျှောက်လာကြတယ်။ မင်းသမီးက ယူနီကွန်းဆုံးရှုံးသွားတာကို တွေးနေတယ်။

“ယူနီကွန်းတစ်ကောင်ကို ယဉ်ပါးအောင် ဘယ်တော့မှ မသင်နဲ့။ ဒါဆို သူက အမြဲတမ်း မင်းမိတ်ဆွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

လူပုလေးက မင်းသမီးကို နန်းတော်ဂိတ်ဝမှာ ချန်မထားခင်မှာ ပြောသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီညမှာ မင်းသမီးလေး အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ယူနီကွန်းက သူ့ကိုမက်မောစရာကောင်းတဲ့အဝေးကြီးက နေရာတွေဆီပို့ပေးတယ်တဲ့။ နံနက်ခင်းမှာသူ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ နိုးလာတယ်။ ယူနီကွန်းကိုသူ ထပ်မတွေ့ဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို

သွားပြီး လိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ ယူနီကွန်းက သူ့ကို ဥယျာဉ်ထဲမှာစောင့်နေတယ်။ နေရောင်ထဲမှာ တောက်ပဝင်ကြားလို့။

အဲသည်ကစလို့ စံပယ်ဖြူလေးဟာ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ မင်းသမီးလေး ဖြစ်သွားတယ်။ ပိုးထည်တွေရတနာလက်စွပ်တွေကို မတောင်းတော့ဘူး။ ဒါဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ အရာအားလုံး ပိုင်ဆိုင်ခြင်းထက်ပိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ရသွားတာကြောင့်ဖြစ်တယ်။ ယူနီကွန်းက သူ့ဆီ မကြာခဏလာလည်တယ်။ သူ့ကို မြင်တဲ့အခါတိုင်းစံပယ်ဖြူက စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူပုလေးရဲ့အကြံပေးစကားကို သူ ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။ ယူနီကွန်းကလည်း လေလို ပေါ့ပါး ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေတော့တာပေါ့။

ပြီးပါပြီ။

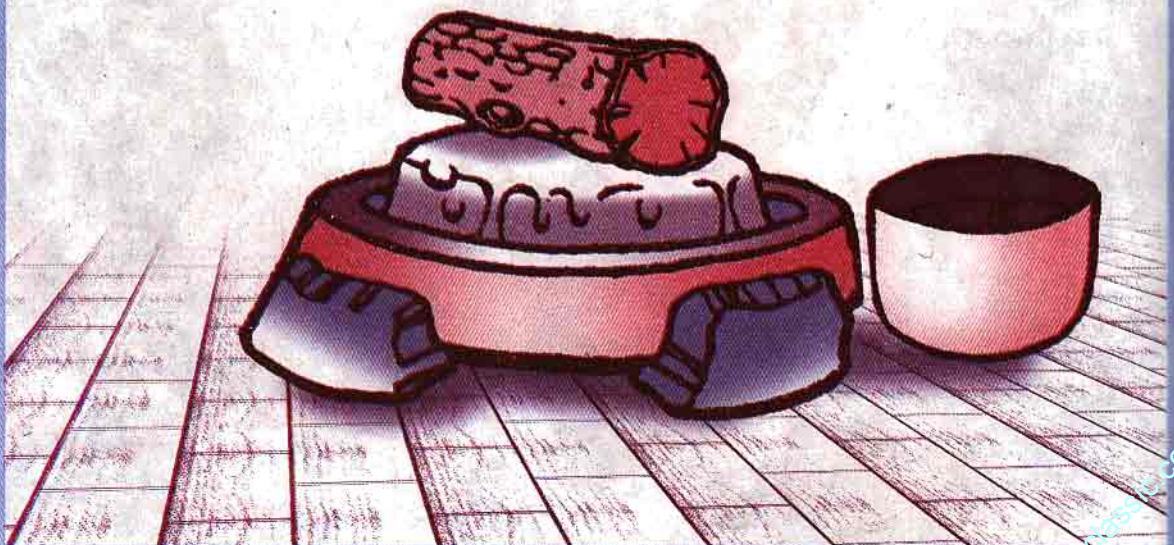

သနပ်ခါး

အညာသားလေး ဖြူဖြူဖွေး
 ကျောက်ပြင်ထက်မှာ သွေး။
 မလေးပါးပြင် လိမ်းပါ ရင်
 ရနံ့ထုံသင်းလွင်။
 မှန်ပြင်ဝယ် ကြည့်ပါဗျို့
 မလေးလှစေဖို့။
 ညီထွေးတို့လည်း လိမ်းပါကွယ်
 အသားဝင်းပါမယ်။
 ကျေးဇူးတင်တယ် ရွှေညာသား။
 ကိုရွှေသနပ်ခါး။ ။

မောင်သက်ကြူ

ဘဲကလေး:

ဘဲကလေး ဘဲကလေး

ကိုယ်လုံး ဖြူဖြူဖွေး။

ကြူကြူမွှေးတဲ့ ကြာအိုင်မှာ

ဘဲလေးဆော့လိုက်တာ။

မောင်မောင်လာလို့ အတူဆော့

မေမေရိုက်မှာပေါ့။ ။

မောင်သက်ကြ

POLLY PUT THE KETTLE ON

Polly put the kettle on,
Polly put the kettle on,
Polly put the kettle on,
We'll all have tea.

Sukey take it off again,
Sukey take it off again,
Sukey take it off again,
They've all gone away.

ဟန့်...ဂါကောင်း

လောကမှာ...ရဲရင့်သူတွေ...
 မိမိလေး...ကြောက်ရွံ့သူတွေလည်း
 ရှိတယ်...ရဲရင့်သူက...ဘယ်လိုပျံ့နှံ့
 ပြီး...ကြောက်ရွံ့သူက...ဘယ်လိုပျံ့
 တွေ့များလဲ...။

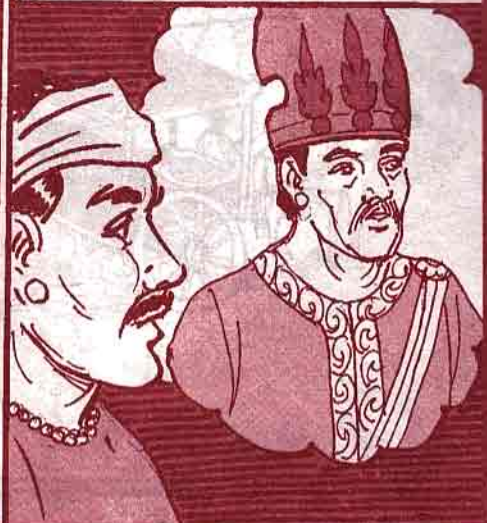

မာ်ဒီ.. ပြဿနာရဲ့ အမြေကို.. မင်းကြီးဟာ.. လေးလေးနက်နက်.. တွေးခေါ်စဉ်းစား ပေးမယ်.. အတွေးတွေ ဘာ.. လုံးဝလုံး ရှိပတ်နေပြီ.. အမြေကို ရှာမရဘူး.. ဖြစ်နေတာပေါ့..။

အင်း... ခက်တော့.. ခက်နေပြီ... ဒီပြဿနာရဲ့.. အမြေကို.. ငါတယ်လို့မှ.. စဉ်းစားလို့.. မရပါလား...။

အာ်လို့.. တွေးရင်းနဲ့... အခုအတွေးထဲမှာ.. တစ်စုံတစ်ခုသော.. မျက်နှာကို.. မြင်လိုက်မိပါတော့တယ်...။ မာ်ဒီ.. မျက်နှာကတော့.. ဝှိုင်းပြည့်မှာ.. သူ.. အားအထားရဆုံး ပညာရှိအမတ်ကြီး.. ကဝိလက္ခဏာရဲ့.. မျက်နှာပင်တော့...။

အဲဒါကြောင့်.. မင်းကြီးဟာ.. သူကချစ်ဖို့.. သူ့ရဲ့ မြင်းရထားမောင်းသူကို.. ဆင့်ခေါ်လိုက်ပါတယ်..

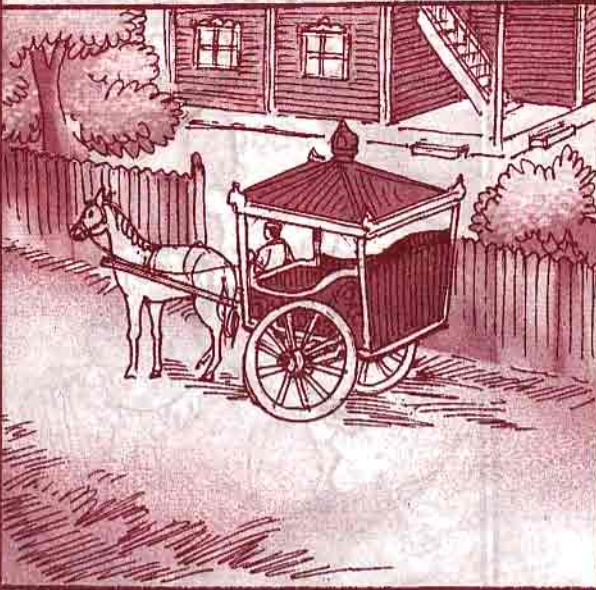
ကျွန်တော်မျိုးကြီး.. ရောက်ရှိလာပါပြီ... မည်သည့်အရေးကိစ္စ.. တောင်ရွက်ရမည့်ကို.. အမိန့်ရှိတော်မူပါ.. ဘုရား..

ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်.. ပညာရှိအမတ်ကြီး.. ကဝိလက္ခဏာ.. ကို.. တွေ့လိုက်တဲ့ အတွက်.. ပာသချက်ချင်း.. မောင်မင်း.. ကိုယ်တိုင်.. သွားပြီး.. ငါ၏ ရွှေတော်မြောက်သို့.. ခေါ်တောင်လာခဲ့ရမည့်..

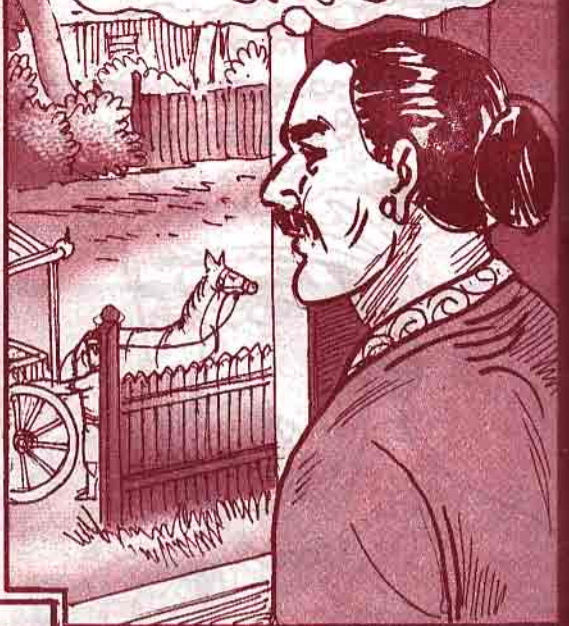

မင်းကြီး...ရဲ့...အမိန့်တော်အတိုင်း...မြင်းရထား
မောင်းသူ... ..ရထားထိန်းဟာ...ပညာရှိ
လာလက္ခဏာ...ရဲ့...အမိန့်တော်ကို...ရောက်
လာခဲ့ပါတော့တာပဲ...။

အလို...။ ရွှေနန်းတော်က...
မြင်းရထားပါလား...။ ဘာ...အ
ကြောင်းထူးများ...ရှိပြီလိမ့်...။

ပညာရှိ...လာလက္ခဏာ...ရှိရာသို့ရထားထိန်းဟာ...
သွက်လက်ရွာ...လျှောက်လာပြီး...အမတ်ကြီးကို...
အရံအဆောင်...ပေးလိုက်ပါတယ်...။

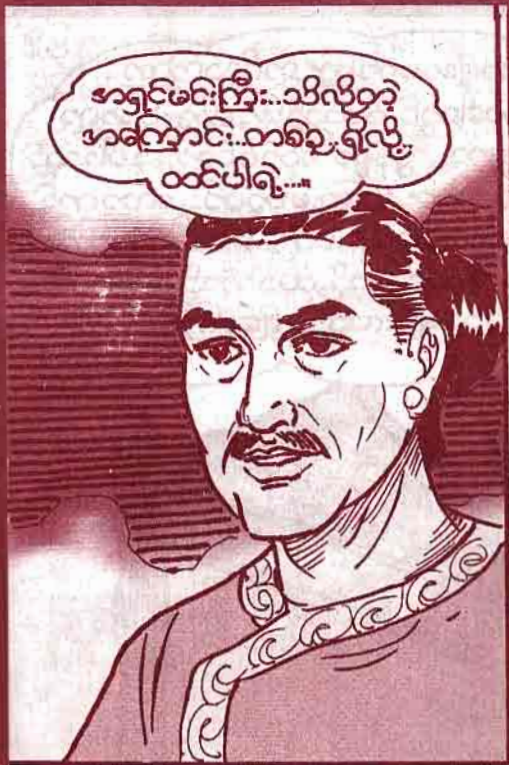

ငါ့ကို...အရှင်မင်းမြတ်က...
အခေါ်...လွှတ်လိုက်လို့လား...။

မှန်ပါတယ်...အမတ်ကြီး...
ခွဲချက်ချင်း...အရှင်မင်းကြီးထံ
အာဇာ...ဝင်ဖို့...အမိန့်ချမှတ်
လိုက်ပါတယ်...။

အရှင်မင်းကြီး...သိလိုတဲ့
အကြောင်း...တစ်ခု...ရှိလို့...
ထင်ပါရဲ့...

မှန်ပါ...အမတ်ကြီး...

ကောင်းပြီ...
ငါ...အခုပဲ...လိုက်ရဲ့
ပါ့မယ်...

ကပ်လကလာ... အမတ်ကြီး...ရထားထိန်းနှင့်
အတူ...နန်းတော်သို့...လွှတ်ပါလာခဲ့ရာ...စံနန်း
ဆောင်ဝကနေ...မင်းကြီးက...ခဏ်းကြိုနေပါတယ်။
ကပ်လကလာ... အမတ်ကြီးလည်း...မင်းကြီးကို...
ရိုသေခွာ...ခဏ်းလွှတ်ပါတယ်...

ဒါနဲ့... ငါ...ခေါ်တော်မူ
ရခွင့်...အကြောင်းရင်းက
တော့...သင့်အား...ငါ့ကိုယ်
တော်မြတ်အဖြစ်ထုတ်ဖော်
သည့်...ပြဿနာ...တစ်ခုအား
မေးမြန်းလိုက်ပါ...ဖြစ်ပါတယ်
အမတ်ကြီး...

အရှင်မင်းကြီး...ကျွန်တော်မျိုး
အား...အခေါ်တော်မူသည့်အကြောင်း
ကို...အမိန့်ရှိတော်မူပါသည်...

ဗုဒ္ဓလွှာပါ...ဘယ်လိုသော...
ပြာသာနာပါလိ...အရှင်မင်းကြီး...
မိန့်ကြားတော်မူပါ...။

ပညာရှိအမတ်ကြီး...လဝီလက္ခဏာ...
ပညာအင်္ဂါတွင်...ငါ့သတ္တိ...အကြောင်းအရာ
တစ်ခုအား...လွန်စွာ...စိတ်ဝင်စားနေပါသည့်
ထိုအရာကား...အခြားမပညတ်...လောက၌
ရှိကြသော...လူများထံ၌...ခြင်္သေ့ကဲ့သို့...ရဲရင့်
သူများရှိသလို...သိုးလက်ကဲ့သို့...ကြောက်
လန့်စိုးရွံ့သူများလည်း...ရှိနေကြပါသည့်...

သိသော်...ဘယ်လိုသော...လူမျိုး
သည့်...ရဲရင့်သူ...ဖြစ်၍...ဘယ်လိုသော...
လူမျိုး...သည့်...စိုးရွံ့...ကြောက်လန့်သူ...
ဖြစ်သည့်ကို...ငါသိလိမ့်၏...

အရှင်မင်းကြီး...စိတ်ဓားချမ်း
သာစွာ...ခံနေတော်မူပါ...အရှင်မင်းကြီး
သိလိုသောအကြောင်း...သုံးရက်မြောက်
တောနေ့တွင်...ကျွန်တော်မျိုး...ဖြေဆို
ဧပြာက်တင်ပါမည့်...ဘုရား...

သင့်စကားကြားရတာ...
ငါ့ဝမ်းမြောက်လွှာပေါ်...
အမတ်ကြီး...

ဒီလိုနဲ့..တစ်ရက်...နှစ်ရက်..ကိုကျော်လွန်ချို့ချိန်းဆိုတာ..သဘာ..သုံးရှက်မြောက်နေကို..ရောက်လာခဲ့ပါတယ်..။ အဲဒီနေ့..ညအချိန်မှာ..ကပ်လကွလာ..ဟာ..ဖိန်းမတစ်ဦးနဲ့အတူ..မင်းကြီး..ဆီကို..ရောက်လာခဲ့ပါတယ်..

ကပ်လကွလာ..နဲ့..ဖိန်းမမျှီလေဘွဟာ..မင်းကြီးရဲ့..ရှေ့တော်မောက်..ရောက်တုခါ..ရိယာဇာ..ခဏးလွှဲကြပါတာပဲ..။

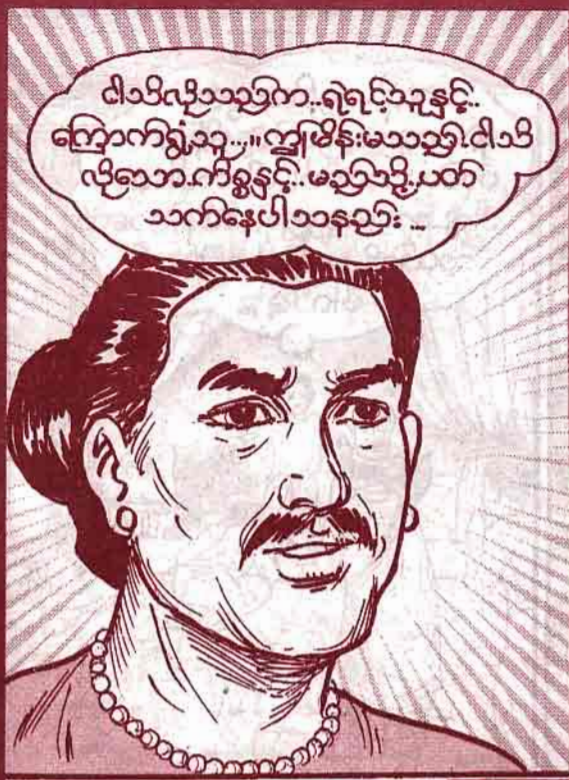
အလို... ကပ်လကွလာ..နဲ့အတူ..သုခင်းရဲ့..ဖိန်းမတစ်ယောက်ပါ..ပါလာပါလား..ငါ့ရဲ့..အမေးပစ္စည်း..ဒီဖိန်းကလေးဘယ်လို..ပတ်သက်နေလို့ပါလိမ့်...

သုကာ..မည်သူလဲ..အမတ်ကြီး..ငါမိလို့တာ..အဖြေနှင့်..ဒီဖိန်းကလေးဘယ်လိုများ..ပတ်သက်နေပါသနည်း..။

မှန်လှပါ... ညှိဖိန်းမသတ္တိကား... အကာလညအခါတွင်... ရှေးတောင်းခေါင်းပေါ်တစ်ကာ... လမ်းကြို..လမ်းကြားမရှောင်..ချေ့ကိုက်ရောင်းနေသည့်..ချေးသတ္တိတစ်ဦး... ဖြစ်ပါသည့်..မင်းကြီး..။

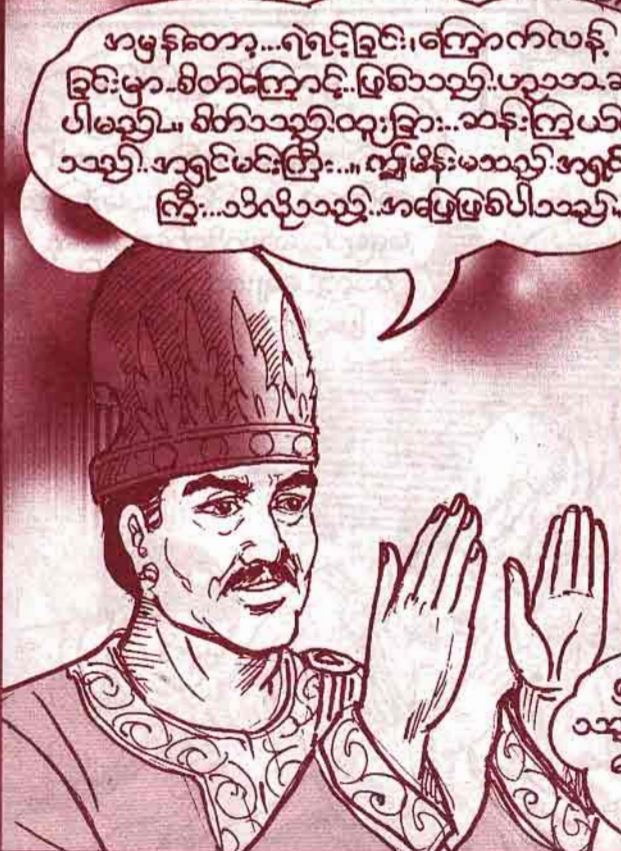

ငါ့သိလို့သတိက...ရဲရင့်သူနှင့်...
ကြောက်ရွံ့သူ...။ ဤမိန်းမသတ္တိငါ့သိ
လို့သောကိစ္စနှင့်...မသွယ်ပို့ပတ်
သက်နေပါသနည်း...

ဤမိန်းမသတ္တိ...အရှင်မင်းကြီး
သိလို့သော...အကြောင်းကိစ္စနှင့်...မသွယ်
ပတ်သက်သတိက...ကွန်တော်
မျိုး...လျှောက်တင်ပါအံ့...တကယ်
တော့...အရှင်မင်းကြီးသိလို့သောရဲရင့်
သူနှင့်...ကြောက်ရွံ့သူ...ဟူသည့်က...
ပညာကိသဘောသော...ဖြစ်ပါ
သတည်း...

အမွန်တော့...ရဲရင့်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်
ခြင်းမှ...စိတ်ကြောင့်...ဖြစ်သတည်း...ဟူသော...ဆိုရ
ပါမည်...။ စိတ်သတ္တိထူးခြား...ဆန်းကြယ်လှပါ
သတည်း...အရှင်မင်းကြီး...။ ဤမိန်းမသတ္တိ...အရှင်မင်း
ကြီး...သိလို့သတည်း...အပြစ်ဖြစ်ပါသတည်း...

ဒါနိုး...ငါ့ကိုယ်တော်
မြတ်...ရှင်းလင်း...အောင်
လျှောက်တင်စမ်းပါဦး
အမတ်ကြီး။

ဖန်လှပါ...ဤမိန်းမ
သတ္တိ...အရှင်မင်းကြီးသိလို့
သောရဲရင့်သူ...ဖြစ်နေ
ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

အင်း...သင်လျှောက်တင်
ချက်ဟာ..ဘာမျိုးအကြောင်း..ဆီလျော်
သင့်မြတ်လှပါလေတယ်..ဤသို့
ခံယူရင်..ကြောက်ရွံ့သူကကော...

အရှင်မင်းကြီး...သူမသတ္တိ..
ရဲရင့်သူ..ဖြစ်သကဲ့သို့..မိုးရွာသူ
ဟုဆိုလျှင်လည်း..မမှားပါ...

ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်..ရှင်လင်း
အောင်..လျှောက်တင်မင်းပါသို့
အမတ်ကြီး...

မှန်လှပါ...သူမသတ္တိ..မိမိ၏
အိမ်တွင်း၌...ချစ်လင်၏..ရင်ခွင်ရိပ်
ဝယ်..ခိုလှုံနေစဉ်...နံရံမှ..ကြွက်ငယ်
တစ်ကောင်..အသံကြားဖူး..အော်နေသကဲ့
ပင်..မိုးရွာ...ကြောက်လန့်သည့်မှာမေ့
တာ..ဖြစ်ပါသည်..ထို့ကြောင့်..ဤ
မိန်းမအား..ကြောက်ရွံ့သူ..ဟု
လည်း..ခေါ်ဆိုတိုက်ပါသည်..

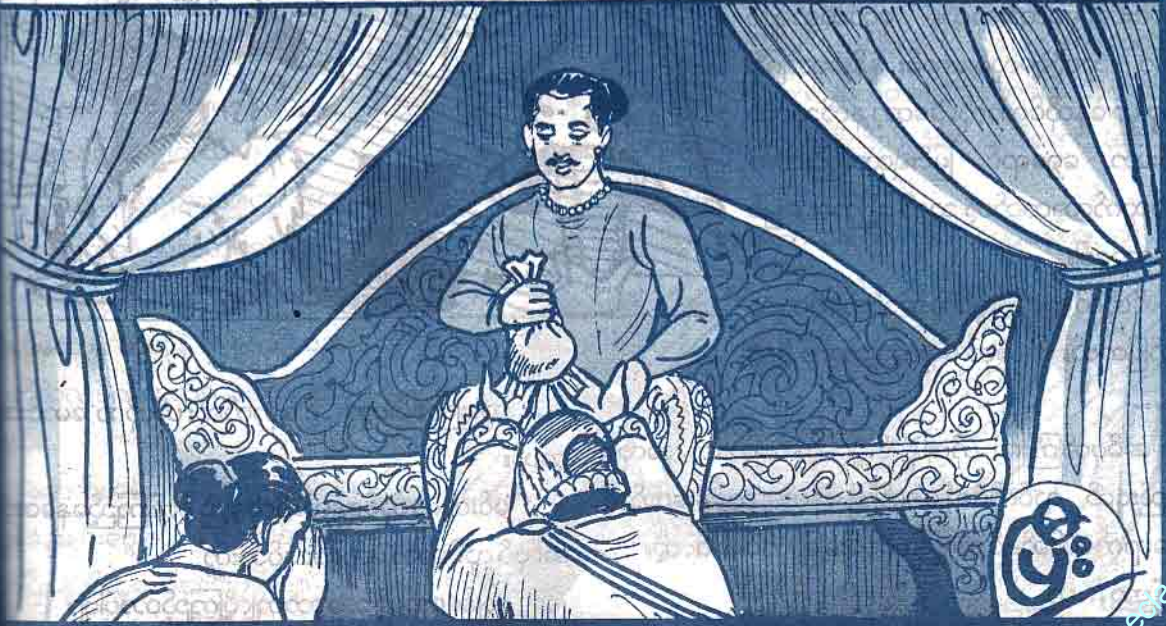
မေ့မင်းကြီး...လောကဌိ...
မိန်းမဟူသည့်...ချစ်ပင်နှင့်နေခဉ်...မိတ်
တစ်မျိုးရှိ၏...သားသမီး၏စားဝတ်နေရေး
နှင့်...ပတ်သက်လျှင်...မိတ်တစ်မျိုး...ရှိ၏...မြစ်
တတ်ပါသည့်...ထိုမြစ်က...သူ့အား...ရရှိ
သူ့ဟူ၍...လည်းကောင်း...ကြောက်ရွံ့သူ...
ဟူ၍လည်းကောင်း...ကျွန်တော်မျိုး...
ဆိုခဲ့ခြင်း...ဖြစ်ပါသည့်...မေ့မင်းကြီး...

အင်း...။ အမတ်ကြီး...
သင်၏...အမြဲစကားကား...
နှစ်သက်...မြတ်နိုးဖွယ်သတိ
နှင့်...ငါ၏ဘဝနှင့်လုံးအား...
ငြိမ်းချမ်းရေးမြေမျက်...ပေး
ပေစွ...တကား။

မင်းကြီးသည့်...အမတ်ကြီး...ကဝိလက္ခဏာ...၏...ပျောက်တင်ချက်များ...ကြောင့်...ကျေ
နပ်...ပီတိ...များ...ရွာ...ဖြစ်သွားကာ...ချီးကျူးစောပနာ...မြို့ပြကံသကဲ့သို့...ဆုတော်
လာဘ်တော်များ...ကွဲလွဲ...ချီးမြှင့်လိုက်ပါတော့သတည်း...

မွှေးလက်ဖိတ်

သက်ဦးလွင်

ဟိုဟိုနဲ့ ဖိုးရှုပ်ဆိုတာ နတ်သူငယ်ပေါ့။ သူတို့က နတ်ပျားရွာရဲ့ အစွန်းနေကြတဲ့လေး မှာနေကြတယ်။ တစ်ဦးကဆေးသုတ်သမား ဖြစ်ပြီး တစ်ဦးက လယ်

သမားပေါ့။ ဟိုဟိုဟာ နံရံတစ်ခု၊ တံခါးတစ်ခုကို သူများ တွေထက်နှစ်ဆမြန်အောင်သုတ်နိုင်သတဲ့။ ဖိုးရှုပ်ကတော့ ဘီလူးတစ်ကောင်ရဲ့ စားပွဲတစ်လုံးကစလို့ တေးဆိုငှက်လေးရဲ့ ရေချိုးကန်လေးအဆုံးအရာရာ တိုင်းကို စိတ်ကျေနပ်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သတဲ့။

တစ်နေ့မှာ သူတို့ဟာ နတ်တို့ပျော်ရာ မြေကမ္ဘာရဲ့ အဓိပတိကြီး မုတ်ဆိတ်ရှည်ဆီက သတင်းတစ်ခုရထားတယ်။ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးက သူတို့ရဲ့မလှမ်းမကမ်း နန်းတော်ကြီး တစ်ခုမှာ နေထိုင်တာကိုး ဒီတော့ နတ်သူငယ် နှစ်ဦးဟာ ရွှေရောင် မြင်းရထားကြီးထဲက ထွက်ထွက်လာတတ်တဲ့ သူကို မကြာခဏမြင်ဖူးနေတာပေါ့။

ဟိုဟိုကစာကိုဖိုးရှုပ်ကိုအသံကျယ်ကျယ် နဲ့ဖတ်ပြတယ်။ စာထဲမှာ ရေးထားတာက ဒီလို ဒီလို...

“အဓိပတိကြီးက ဟိုဟိုနဲ့ ဖိုးရှုပ်တို့နှစ်ယောက် အလုပ်အနည်းငယ် လုပ်ကိုင်ရန်မနက်ဖြန်မနက် သူနန်းတော်သို့ လာရောက်မယ်ဆိုရင် အလွန်ပင်ဝမ်းမြောက်ပါမယ်” တဲ့။

“ဟာ...ဟ”

ဖိုးရှုပ်က သဘောကျပြီး ရေရွတ်လိုက်တယ်။

“ဒါ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ဒီအလုပ်အတွက် တို့လည် ပိုက်ဆံကောင်းကောင်းရမယ်။ ငါတို့ဟာ အဓိပတိကြီး အတွက် အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုပြီး ကြွားလည်းကြွားနိုင်မယ်။ ဒီလိုပဲ တို့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း တို့ဟာ အလုပ်သမား ကောင်းတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိသွားကြမယ်”

နောက်နေ့ မနက်ခင်းမှာ နတ်သူငယ်နှစ်ဦး နန်းတော်ထွက်ခဲ့တယ်။ အဓိပတိ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးက သူတို့ကို အော်ခေါ် သူထမင်းစားခန်းကို အဝါရောင်ဆေးသုတ်ချင်တဲ့အကြောင်း သူလေ့လာဖတ်ရှုရေးအတွက် စာအုပ်စင် အသစ်တစ်ခုလုပ်ချင်တဲ့အကြောင်း ပြောသတဲ့။

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ...” ဟိုဟိုနဲ့ ဖိုးရှုပ်တို့က ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ စလုပ်ပါမယ်”

သူတို့ဟာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လေတချွန်ချွန်နဲ့ အလုပ်စတင်တယ်။ အဓိပတိကြီးရဲ့ ကြောင်မည်းတူးလေးနဲ့ ခွေးနှင်းတူးလေးတို့ဟာ သူတို့အလုပ်လုပ်နေတာကို လာကြည့်ကြသတဲ့။ သူတို့ဟာ စိတ်ပါလက်ပါထိုင်ပြီး နတ်သူငယ်နှစ်ဦးလုပ်သကဲ့သို့ စောင့်ကြည့်နေကြတာ။

“သွားကြစမ်းကွာ...” နောက်ဆုံး ဟိုဟိုက မောင်းထုတ်တယ်။

“မင်းတို့က တစ်နေ့လုံး ဒီလိုချည်စိုက်ကြည့်နေတော့ အလုပ် လုပ်ရတာ မလွတ်လပ်ဘူးကွ”

“ကျွန်တော်တို့ သဘောကျလို့ကြည့်တာပါဗျာ... လို့ ကြောင်မည်းတူးက ပြောသတဲ့။

လည်း “ခင်ဗျားသုတ်နေတဲ့ အဝါရောင်ကလေးက လှလိုက်တာ နော်ဟိုဟို”

“ငါ့အမြီးလည်း ဒီအရောင်လေးဖြစ်ချင်လိုက်တာ...” လို့ ခွေးနှင်းဖွေးက ပြောသတဲ့။

“တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော်မ ခြိုက်ဘူးဗျာ။ ဒီတစ်ခါကြောင်မည်းတူက ဝင်ပြောပြန်တယ်။ ‘ဟုတ်တယ်... အဖြူရောင်ဟာလည်း တစ်ကိုယ်လုံးအနက် ရောင် ဖြစ်ရတာ ဆိုးသလိုကို ဆိုးတာပဲ။ အနက်ရောင်ဟာ သိပ်မှိုင်းလွန်တယ်။ အခုနေ အဝါရောင်အစင်းတွေဖြစ်လာလို့ အတော့ကတော့ သိပ်ကိုခံညားသွားမှာ...’

“ဟိုဟို... ခင်ဗျားတို့ အလုပ်ပြီးတဲ့အခါ ဆေးနည်းနည်း လောက်မပိုနိုင်ဘူးလားဗျ” လို့ ခွေးလေးက မေးသတဲ့။

“ပိုကောင်းပိုမှာပေါ့ကွာ”

လို့ဟိုဟိုက ပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့... ငါက မင်းတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆေးတွေအလကား ခြန်းတီးပစ်တယ်လို့ ထင်ရင်တော့ မင်းတို့အမှားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ... ဒါပေမဲ့ အဓိပတိကြီးက တော်တော်သဘောကျမှာဗျ” လို့ ကြောင်မည်းတူက ပြောပြန်တယ်။

“အဘိုးကြီးက အရောင်တစ်မျိုးတည်းရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ကုန်နေတာတော့ သေချာပါတယ်။ ခင်ဗျာတို့စိတ်ကောင်းရှိတဲ့အတွက်သူက ခင်ဗျားတို့ကိုနှစ်ဆ အောင်ပေးနိုင်ပါတယ်။”

“အေး ဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး မောင်” ဖိုးရှုပ်က ပြောသတဲ့။ “အဓိပတိကြီးက ရက်ရက်ရောရောမရှိတာ။ ကပ်စေနဲ့ အတော့ ငါကြားဖူးတယ်ကွ”

“ဟဲ့ နှင်းဖွေး၊ ဟဲ့မည်းတူ၊ လာလာ... ညစာ လာစားချည့်ကြ” ဆိုတဲ့ အသံတစ်ခုပေါ်လာတယ်။ ခွေးနှင်းကြောင်နှစ်ကောင်လည်း ပြေးထွက်သွားကြသတဲ့။ ဒီတော့မှ ဟိုဟိုနဲ့ ဖိုး ရှုပ်တို့လည်း ဆုတ်အလုပ်ကိုဆက်လုပ်ကြရတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကြောင်မည်းတူနဲ့ခွေးနှင်းဖွေးတို့နောက်တစ်ခေါက် အပြီး နတ်သူငယ်နှစ်ဦးကိုကြည့်ပြန်တယ်။ ဟိုဟိုက နံရံကြီးကို လှလည်း

လှ၊ တောက်လည်း တောက်ပတဲ့ အဝါရောင်ဆေးသူငယ်ပြီးတဲ့တတိယမြောက်နေ့မှာကြောင်နဲ့ခွေးနှစ်ကောင်ကဆေးထည့်တဲ့ ဘူးကြီးဆီသွားကြတယ်။ သူတို့က ဆေးဘူးကြီးကို ဝုံကြည့်ပြီး ဟိုဟိုကို ပြောကြသတဲ့။

“ဟို ဟို... ဒီဆေးကျန်လေး နည်းနည်းလောက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်ပေးစမ်းပါဗျာ” လို့ ကြောင်မည်းတူလေက တောင်းပန်တယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းသာအဓိပတိကြီးလည်းကျေနပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အာမခံပါတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျားစုတ်တံကြီးနဲ့ ဆေးဝါရောင်သုတ်မပေးနိုင်ဘူးလားဗျာ... လုပ်ပေးပါ”

“တစ်ဆိတ်ကလေးဗျာ...”

သူ့အမြီးကိုတနန့်နန့်လုပ်ရင်းခွေးနှင်းဖွေးကပြောတယ်။

“အဖြူရောင်ကလွဲပြီး တစ်ခြားဘာရောင်မှ မဝတ်ရဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားကြိုက်မလား...”

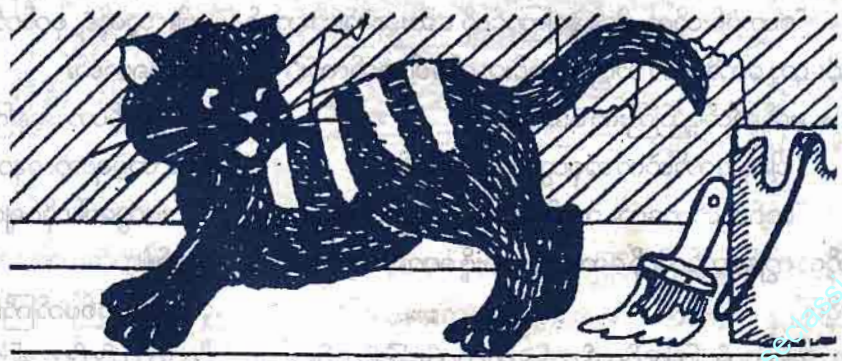
“ဒါပေါ့... ငါလည်းဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲကွာ”

ဟိုဟိုက ပြန်ပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့... မင်းတို့လုပ်ချင်တာတွေ ငါတကယ်လုပ်ပေးရမလား၊ လုပ်မပေးရဘူးလားဆိုတာတော့ ငါလည်းမသိဘူးကွ” ကြောင်နဲ့ခွေးနှစ်ကောင်လည်းတောင်းပန်သတဲ့။

ဒါနဲ့နောက်ဆုံးတော့ဟိုဟိုနဲ့ဖိုးရှုပ်တို့လည်းအလျှော့ပေးလိုက်ကြရတယ်။ ဖိုးရှုပ်က ခွေးနှင်းဖွေးရဲ့ အမြီးရှည်ကြီးကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် အဝါရောင်ခြယ်ပေးလိုက်ရသလို နားရွက်ကိုပါ အဝါရောင် ခြယ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ဟိုဟိုကတော့ ကြောင်မည်းတူရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို အဝါရောင် အစင်းကြားကြီးတွေ ခြယ်ပေးလိုက်သတဲ့။

သူတို့ကတော့ တော်တော်ကို ပျော်နေကြတာ။ ဟိုဟိုနဲ့

ဖိုးရှုပ်တို့ကတော့ ခွေးနဲ့ကြောင်းရဲ့ ထူးခြားနဲ့ သက္ကာန်ကြည့် ပြီးရယ်နေကြလေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ကြောင်မည်းတူနဲ့ခွေးနှင်းဖွေးတို့ ကတော့ ကျေနပ်နေသတဲ့။ သူတို့ဟာ အခန်းထဲက ပြေးထွက် ပြီး လမ်းပေါ် ဆင်းပြေးကြတယ်။ ဟော... သူတို့နှစ်ကောင် ထောင့်ကွေးလေး ရောက်ရှိရှိသေးတယ်။ အဓိပတိကြီးနဲ့တွေ့ ပါလေရော။

သူက တအံ့တသြနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ခွေးနဲ့ကြောင်ကို တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဒီကောင်တွေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြ ပြီလဲ။ အဝါရောင်အမြီး၊ အဝါရောင်နားရွက်နဲ့ ဒါခွေးနှင်းဖွေး အစစ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ သူတို့ပုံစံတွေက ကြောက်စရာ ပါလား။ ဒီကြောင်ကရော။ သူတစ်ကိုယ်လုံး အဝါရောင်အစင်းကြား ကြီးတွေနဲ့ တကယ့်ကြောင်မည်းတူမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

“ငါ့မျက်စိများ မှားနေသလား”

အဓိပတိက ညည်းတွားလိုက်တယ်။

“ငါ့မျက်မှန် ဘယ်မှာပါလိမ့်”

သူက မျက်မှန်တပ်ပြီး ထပ်ကြည့်တယ်။ ဒီနှစ်ကောင်ဟာ သူ့ကြောင်နဲ့ သူ့ခွေးအစစ်ပဲ။ တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတာပဲ။

“ဒီအသုံးမကျတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်သူလုပ်တာ လဲကွ”

ရှုပ်တရက် ဒေါသထွက်ပြီး အဓိပတိကြီးက အော်ပြောတယ်။

“ဟိုဟိုနဲ့ ဖိုးရှုပ်... ဒါမင်းတို့လုပ်တာမဟုတ် လား”

သူစားသောက်ခန်းထဲကို လျှောက်လာတော့ တော်တော်လေးတုန်လှုပ်နေတဲ့ နတ်သူငယ်နှစ်ယောက်ကို တွေ့ပါလေရော။

“ဟေ့ မင်းတို့က ငါ့ခွေးနဲ့ကြောင်ကို ဆေးသုတ်ပေးတယ် ဆိုတော့ တော်တော် သတ္တိကောင်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးက အော်ပါရော။

“ငါ့နန်းတော်ထဲက အခုထွက်သွားကြစမ်း”

“တစ်ဆိတ်ကလေး သည်းခံပါဆရာ၊ မည်းတူနဲ့ နှင်းဖွေး တို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဆေးသုတ်ပေးဖို့ ခဏခဏတောင်းပန် လို့ပါ”

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဟိုဟိုက ပြောတယ်။

“ကျွန်တော်တို့လုပ်မပေးချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အရှင်အဓိပတိကြီးလည်း သဘောကျမှာပါလို့ ပြောလို့ပါ”

“ငါမင်းတို့ကို မယုံဘူးကွ” လို့ အဓိပတိကြီးက ဒေါသ ကြီးနဲ့ ပြောပါလေရော။

ဒါတမင်သက်သက် အပြောင်အပြက်လုပ်တာပဲ။ ခုချင်း ထွက်သွားကြ။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့။

“ကျွန်တော်တို့ ခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်တွေ ပြီးပါပြီခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် အရှင်အဓိပတိကြီး အကြင်နာတရားရှေ့တော် ဆို ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခတွေ ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ပြန် မယ်” လို့ ဟိုဟိုက ပြောတယ်။

“ဘာ...မင်းတို့ကို ပေးရမယ် ဟုတ်လား”

အဓိပတိကြီးက အော်သတဲ့။

“တစ်ပြားတောင် မပေးဘူးကွ မှတ်ထား။ ဟေ့...အထွေ တွေ၊ လာကြစမ်း။ ဒီအသုံးမကျတဲ့ နတ်သူငယ်နှစ်ကောင် အပြင်ဆွဲထုတ်လိုက်စမ်း”

အစေခံနှစ်ယောက် ချက်ချင်းရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ နတ်သူငယ်နှစ်ဦးကို ဖမ်းပြီး နန်းတော်ရှေ့လှေကားအောက်

ကိုပစ်ချလိုက်ပါလေရော ဟိုဟိုနဲ့ဖိုးရှုပ်ခမျာ သူတို့ဟာ သူတို့က ကုန်းရုန်းထပြီး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပြေးခဲ့ရတာ ပေါ့။ သူတို့ရဲ့ စုတ်တံတွေ၊ လက်နက်ကိရိယာတွေ တောင် ထားခဲ့ရတယ်။

သူတို့ဟာ နေကြာတ်လေးရောက်တဲ့အထိ မရပ်မနား ပြေးလာခဲ့ရတာ။ နောက်တော့ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ကုလားထိုင် လေးတွေပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှိတ်ကြီးတင်နဲ့ ငိုကြွေးကြ တယ်။

“လူညစ်ပတ်ကြီး၊ ကြောက်စရာကောင် အဓိပတိကြီး လို့ ဟိုဟိုက ပြောတယ်။

“ငါတို့အလုပ် ငါတို့လုပ်ခဲ့တယ်။ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့လုပ်ခ
မပေးတာလဲ။ သူ့ပိုက်ဆံမပေးချင်လို့ လုပ်တာ ကပ်စေးနဲ့ကြီး”
“ငါတို့ သူ့ကို ကလံစားချေရမယ်”
လို့ ဖိုးရှုပ်က သူ့မျက်ရည်စတွေ သုတ်ရင်းပြောသတဲ့။

“ငါတို့ လက်အိတ်ချုပ်သမား ငလက်မဆီကို သွားရမယ်။
သူက သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတာ။ သူက ဒီငစေးနဲ့ အမိပတိကြီးကို
သင်ခန်းစာပေးဖို့အတွက် နည်းလမ်းတွေ စဉ်းစားကောင်း
ဦးစားပေးနိုင်မယ်ကွ”

ဒါကြောင့် နောက်နေ့မှာ သူတို့ဟာ...သူတို့ သူငယ်ချင်း
ငလက်မဆီ သွားကြတယ်။ ငလက်မလေးက လက်အိတ်တွေ
ချုပ်နေတာပေါ့။ အနီရောင်၊ အဖြူရောင်၊ အညိုရောင်၊
အပြာရောင်၊ အကြီးအသေးအထူအပါး လက်အိတ်အစုံလိုက်
တွေလေ...။ သူကဉာဏ်ကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ။

“ဟေ့ လာကြ လာကြ...”

သူက သူငယ်ချင်းတွေကို တွေ့-
ဆုံအခါမှာ နှုတ်ဆက်ကြိုဆို သတဲ့။
ပြီးတော့ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်
ဆိုက်ပြီး ပန်းကန်ပြား သုံးချပ်၊ ခွက်သုံး
ချပ်ကို ချလိုက်တယ်။

“တို့ ကိုကိုးဖျော်ရည်နဲ့ ဘီစကွတ်
နဲ့စားကြမယ်ကွာ။ ဟေ့ မင်းတို့က
တိုင်တိုင်နဲ့ပါလား၊ ဘယ်လိုအခက်
ခဲတွေနေရသလဲ ငါ့ကို ပြောကြပါဦး”

ဒါကြောင့် ကိုကိုးဖျော်ရည်ပူပူနွေးနွေးလေး သောက်ပြီး
ဆွဲအခါမှာ ဟိုဟိုနဲ့ ဖိုးရှုပ်တို့က ငလက်မလေးကိုကပ်စေးနဲ့
အမိပတိကြီးရဲ့အကြောင်းစုံကို ပြောပြတယ်။ ကြောင်မည်းတူ
နွေးနင်းဖွေးတို့က တောင်းပန်တာကို စေတနာထားပြီးလုပ်

ပေးတဲ့ အကြောင်းပဲပေါ့။
“ငါတို့အမိပတိကြီးကို သင်ခန်းစာပေးချင်တယ်တာ
ဒါပေမဲ့ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာလည်းအသိဘူး”
ဖိုးရှုပ်က ပြောသတဲ့။

“ငလက်မ မင်းက ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်။ တို့ကို မကူညီ
နိုင်ဘူးလေကွာ”

ငလက်မလေးဟာ သူ့လက်ညှိုးနဲ့ သူ့နှာခေါင်းကို
ထောက်ပြီး ပွတ်သပ်ရင်းနဲ့ အကြီးအကျယ် ဉာဏ်ထုတ်
နေတယ်။ နောက်မကြာခင်မှာ သူက ပြုံးလိုက်သတဲ့။

“ငါအကြံတစ်ခုရတယ်ကွ” ငလက်မက ပြောတယ်။

“နောက်အပတ်ထဲမှာအဘိုးကြီးမှတ်ဆိတ်ရှည်ရဲ့မွေးနေ့
ပွဲရှိတယ်။ ငါသူ့အတွက် လက်အိတ်တစ်စုံလုပ်ပေးမယ်။ မင်း
တို့က ဒီလက်အိတ်တွေကို ဘယ်ကရတယ်ဆိုတာ မပြောဘဲ
နဲ့ သူ့ဆီသွားပေးရမယ်။ လက်အိတ်ထဲမှာ ရူးသွပ်ဂါထာတစ်ခု
ငါမန်းပြီးထည့်ထားမယ်။ သူဒီလက်အိတ်ဝတ်လိုက်တာနဲ့ ဂါ
ထာအစွမ်းပြလိမ့်မယ်”

လို့ ဟိုဟိုက စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ အတူမေးတယ်။ ဒီတစ်
ခါ ငလက်မလေးက...

“အကြောင်းက ... ဒီလိုလေ ... ဒီလက်အိတ်ဝတ်ထား
တဲ့အချိန်မှာ သူနဲ့ အတူ ရှိနေတဲ့ဘယ်သူကိုမဆို ... ဆွဲဆိတ်
အောင်၊ လက်သီးနဲ့ ထထိုးအောင်၊ ဆွဲအောင်ဒီလက်အိတ်က
လုပ်လိမ့်မယ်ကွ”

လို့ ပြောသတဲ့။
သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးက ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိခင်မှာ
ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ လုပ်လိမ့်မယ်။ လက်တွေက နှာခေါင်း
တွေကိုဆွဲလိမ့်မယ်၊ နားရင်းအုပ်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ကလံထိုး

ပြီးဆွဲဆိတ်လိမ့်မယ်။ စောင့်ကြည့်နေလို့ကတော့ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မယ့် အမျိုး...ဟာဟာ”

“အဲဒီနောက် ဟိုဟို၊ ဖိုးရှုပ်နဲ့ငလက်မလေးတို့ဟာ တခွီခွီ နဲ့ရယ်ကြပါရော။ ဘယ်လောက်ရယ်သလဲဆိုရင် မျက်ရည် တွေထွက်လာပြီး နှာခေါင်းပေါ်မျက်ရည်တွေ ကျသွားအောင်၊ ကိုကိုးခွက်ထဲ မျက်ရည်တွေ ကျသွားအောင်ကို ရယ်ကြတာ။ တကယ့်ကို ရယ်စရာကောင်းတဲ့ဟာသပဲ...”

ဒီတစ်ပတ်လုံး ငလက်မလေးက လက်အိတ်ချုပ်နေ တယ်။ လက်အိတ်တွေက လှမှလှပဲ။ လက်အိတ်နှစ်ခုဟာ အနီရင့်ရင့်အရောင်ရှိပြီး အဝါရောင်ကြယ်သီးသေးသေးလေး တွေလည်း ပါသတဲ့။ လက်အိတ်အနားစွန်းမှာက အဖြူ ရောင်သားမွေးလေးနဲ့ ကွပ်လို့။ နတ်သူငယ်လေးတွေ မြင်ဖူး သမျှထဲမှာတော့ အလှဆုံးလက်အိတ်တွေပေါ့။

မွေးနေ့ပွဲရောက်တဲ့ အခါမှာ ဟိုဟိုနဲ့ဖိုးရှုပ်တို့ ဟာ ပါဆယ် ထုပ်ပြီး မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးဆီ ပို့လိုက်တယ်။ သူတို့ဟာ အဓိပ တိကြီးရဲ့ မွေးနေ့နေ့လယ်ခင်းကျရင် နန်းတော်အနီးမှာ လျှောက်ကြည့်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသတဲ့။ အဖြစ်အပျက်တွေ ကို ကြားရသိရအောင်လို့ပေါ့။

မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီး သူမွေးနေ့ပွဲမှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်

သူဟာ လက်ဆောင်ထုပ်အများစုကို နည်းနည်းလေးမှ ကြိုက်ဘူး။ ဘယ်ကြိုက်မလဲ။ သူက လူကပ်စေနဲ့ကြီးကိုး။

ဒါပေမဲ့ လက်အိတ်ထုပ်ကို ဖောက်လိုက်တဲ့ အခါက တော့”အလို... အို”လို့တော့ အံ့အားသင့်သွားသတဲ့ ထူးခြားလိုက်တဲ့ လက်အိတ်။ နွေးထွေးလိုက်မယ့် လက်အိတ် တွေ... ဒီလက်အိတ်တွေကို ဘယ်သူပို့လိုက်တာပါလိမ့်။ ပါဆယ်ထုပ်မှာက ပို့သူအမည် ကတိပြားလည်း မပါတ်ဘဲနဲ့ မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးဟာ သူ့အတွက် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ လက်ဆောင်မျိုး ဘယ်သူပို့တာပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားကြပ်မေ တာပေါ့။

လက်ဆောင်ပေးသူဟာ ဘုရင်ကြီးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အဘိုးကြီးဟာ နောက်ဆုံးဒီလိုပဲတွေးလိုက်တယ်။ သူက ငါ့အ ကြောင်းကို အမြဲစဉ်းစားနေတာ။ သူ့ငါ့ကို ဘယ်လောက် ခင် မင်ကြောင်းပြသတဲ့အနေနဲ့ ဒီလက်အိတ်တွေကို ငါဆီပို့လိုက် တယ်လို့ပဲ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ငါဒီလက်အိတ် တွေကို ဒီနေ့ခင်းမှာ ဝတ်ရမယ်။ သေသေချာချာကို ဝတ်ရ မယ်။ ဘုရင်ကြီးက ငါ့ကို သူနဲ့အတူ မြင်းလှည်းစီးဖို့ခေါ်မှာကိုး။ သူလည်း ငါ့လက်မှာ သူ့လက်ဆောင်ဝတ်ထားတာကို မြင်ချင် မှာပဲ။

ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့လယ်ခင်း သုံးနာရီတိတိ ဘုရင်ကြီး မြင်းလှည်းရောက်လာတဲ့ အခါ ဘုရင်ကြီးနဲ့ အတူ လိုက်သွားဖို့အ တွက်အခက်အခဲတိကြီးက အဆင်သင့် ရပ်စောင့်နေ တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ လက်အိတ် သစ်ကလေး ကိုင်လို့ပေါ့။ ဒီလက် အိတ်တွေကို သူ့မြင်လှည်းခေါ် ရောက်ရောက်ချင်း ဝတ်လိုက်မယ် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒါဆိုဘုရင် ကြီးက သူ့လက်အိတ်ဝတ်ထားတာ ကို မြင်ပြီး ဒီလက်အိတ်တွေ သူ့ လိုက်တာလို့ ပြောကောင်းပြောနိုင် တယ်။

ဟော...မြင်းရထားကြီးလာပါ... ဘုရင်ကြီးက ခေါင်းပြုပြီး အဓိပတိကြီးကို နှုတ်ဆက်တာပဲ။ “မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီး...မြင်းရထားပေါ်တက်...ဟေ့...”

ပါဆယ်ထုပ်တွေ အများကြီးရလိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးက လက်ဆောင်ထုပ်တွေ တစ်ထုပ်ဖောက်ကြည့်နေကြသတဲ့။

ဘုရင်ကြီးက မိန့်ကြားသတဲ့။

“မြင်းလည်းစီးဖို့ သာယာတဲ့ နေ့လယ်ခင်းလေးပဲ”

မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီး မြင်းလည်းပေါ်ရောက်တာနဲ့ တံခါးက
ဖိတ်သွားရော။ ဒီခဏလေးမှာ ဟိုဟို၊ ဖိုးရှည်နဲ့ ငလက်မတို့ဟာ
နန်းတော်အနီးမှာ လမ်းလျှောက်ဖို့အတွက် ထွက်လာ
ကြတယ်။ သူတို့ မှော်လက်အိတ်တွေ ကိုင်ပြီး ဘုရင်ကြီးရဲ့
မြင်းရထားပေါ်တက်သွားတဲ့ အဓိပတိကြီးကို မြင်လိုက်တဲ့
အခါမှာ သူတို့ဟာ ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ အတူ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်နေ
ကြသတဲ့။ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီး ဒီလက်အိတ်တွေဝတ်လိုက်ရင်
ဘုရင်ကြီးဘာများဖြစ်မလဲပေါ့။

“လာကြ...တို့မြင်းလည်းနဲ့ လိုက်သွားရမယ်”

ဟိုဟိုက အော်ပြောပြီး မြင်းရထားနောက် ပြေးလိုက်သွား
ကြတယ်။ နတ်သူငယ်သုံးဦးလုံးဟာ မြင်းရထားနောက်ပြေး
လိုက်သွားတယ်။ နတ်သူငယ်သုံးဦးဟာ မြင်းရထားပေါ်လွှား
ခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး မြင်းရထားနောက်ဘက် ကြွက်လျှောက်
အနီးပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ထိုင်လိုက်သွားကြသတဲ့။

အဓိပတိကြီးလက်အိတ်တွေ ဝတ်လိုက်တဲ့အခါ ဘုရင်
ကြီးက လက်အိတ်တွေကို ကြည့်နေတယ်။

“ဟဲ့...ရပ်လိုက်စမ်း...မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီး မောင်မင်း
ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မောင်မင်းရှူးနေသလားကွယ်”

အဓိပတိကြီးလည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတာပေါ့။
သူဘာတွေ လုပ်နေပါလိမ့်။ ဒီလိုကြောက်စရာ အလုပ်မျိုးကို
သူလက်တွေက ဘာကြောင့်လုပ်နေမိတာလဲ။ ဟော...ဘာ
ကြောင့်များ အခုလက်တွေက ဘုရင်ကြီးကို နားရင်းအုပ်နေမိ
ပါလိမ့်။ သူဟာ သူ့လက်တွေကို သူ့အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ဖို့ကြိုး
စားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ လက်တွေက ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်း
ဆီ မြောက်တက်သွားပြီး သရဖူကို ပုတ်ချ၊ ဆံပင်တွေ ဆွဲနေ
ပြန်ပြီး နောက်တစ်ခါ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ပါးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်
ပြန်ပြီ...။ ဟော...ဟော...ပါးတွေကို လိမ်ဆွဲနေပြန်ပါရောလား။

ဘုရင်ကြီးဒေါသထွက်လာပြီး အဓိပတိရဲ့ ပါးကိုဖြန်း
ခနဲ ပြန်ရိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ကို မောပန်း
သွားအောင် ထိုးပစ်လိုက်တယ်။ နတ်သူငယ်သုံးဦးဟာ အဖြစ်
အပျက်အလုံးစုံကို မြင်တာပေါ့။ သူတို့က ပြတင်းပေါက်ကနေ
ချောင်းကြည့်နေတာကိုး။ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ ကြောက်လန့်နေ
ကြသတဲ့။

“လက်အိတ်တွေ...ငါ့ဆီလာခဲ့ကြစမ်း”

“လှလိုက်တဲ့ လက်အိတ်တွေ”

လို့ ပြောရုံသာရှိသေး ဘုရင်ကြီးဟာ ထိတ်လန့်တကြား
အော်ပါလေရော။ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးရဲ့ လက်တွေဟာ ဘုရင်
ကြီးရဲ့ နားခေါင်းဆီ ရုတ်တရက် မြောက်တက်သွားပြီး နားခေါင်း
ပြင်ပြင်းထန်ထန် ဆွဲပစ်တော့တာကိုး။ နောက်တစ်ခါ
လက်တွေဟာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ နံကြားဆီရောက်သွားပြီး ဘုရင်
ကြီးကို ကလိထိုးပြန်တယ်။

“အိုး...ဟဲ့” လို့ ဘုရင်ကြီးက အော်သတဲ့။

လို့ ငလက်မလေးက ရုတ်တ
ရက် အော်လိုက်ပြန်တယ်။ ချက်ချင်း
ဆိုသလို အနီရောင်လက်အိတ်တွေ
ဟာ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးလက်ကနေ
ပျံထွက်လပြီး ငလက်မလေးဆီ
ရောက်လာသတဲ့။ အဓိပတိကြီးရဲ့
လက်တွေလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း
ပြုမူနေရာကနေ ရပ်တန့်သွားတယ်။
အဓိပတိကြီးဟာ ဘုရင်ကြီးကိုရှက်

ရှက်နဲ့ စိုက်ကြည့်နေသတဲ့။

ဘုရင်ကြီးက မြင်းရထားကို ရပ်လိုက်ပြီး ထွက်လာတယ်။
“ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် သည်နေရာမှာ ဆင်းရမယ်...”

လို့ ဘုရင်ကြီးက မိန့်ကြားသတဲ့။

“မောင်မင်းက ဘာဖြေရှင်းချက်ပေးမလဲ”

“မရှိပါ...အရှင်မင်းကြီး”

လို့ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးဟာ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ လျှောက်
ထားလိုက်တယ်။

“ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မျိုး မသိပါဘုရား”

“ကောင်းပြီလေ... မောင်မင်းငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဒီလို လျှောက်ထားနိုင်ကောင်း လျှောက်ထားနိုင်တာပေါ့”

လို့ရုတ်တရက် နတ်သူငယ်သုံးဦးလှည့်ပြီး ဘုရင်ကြီးက ပြောလိုက်သတဲ့။

နတ်သူငယ်သုံးဦးဟာ မျက်နှာတွေနီပြီး ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ် စွာနဲ့ အနီးအနားမှာရပ်နေကြတာ။

“မှန်လှပါ... အရှင်မင်းကြီးကျွန် တော်မျိုး ဖြစ်ပျက်သမျှကို ဝန်ခံပါ မယ်ဘုရား”

လို့ ဟိုဟိုက လျှောက်ထား တယ်။ ဟိုဟိုက ဘုရင်ကြီးကိုဖြစ် ပျက်မျှအလုံးစုံလျှောက်တင်သတဲ့။

မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးရဲ့ နန်းတော်မှာ လုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကြောင်းစုံ၊ ကြောင်နဲ့ခွေးကို အဝါ ရောင်ဆေးဆိုးပေးခဲ့ပုံ၊ အဓိပတိကြီးရဲ့ ဒေါသကြီးပုံနဲ့ စေးကပ်ပုံ... အစုံပေါ့။ အဲဒီနောက် သူက အဓိပတိကြီးကို အပြစ်ပေးဖို့အတွက် ငလက်မလေးက လက်အိတ်တွေ မည် သို့မည်ပုံချုပ်လုပ်ပေးပုံတွေပါ လျှောက်တင်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဘုရင်ကြီး အံ့အားသင့်လို့နေသတဲ့။

“မောင်မင်းတို့ကိုယ်တိုင် အဓိပတိကြီးကို အပြစ်ပေးနိုင် တယ်လို့ မောင်မင်းတို့အနေနဲ့ တွေးတောခွင့်မရှိပေဘူး” လို့ ဘုရင်ကြီးက မိန့်ကြားလိုက်တယ်။

“မောင်မင်းတို့ဟာ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ဆီဝင်ရောက်ပြီး မောင်မင်းတို့မကျေနပ်တာတွေကို လျှောက်ထားသင့်တယ်။ မောင်မင်းတို့ဟာအမှားကိုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အတွက်အပြစ်ပေးခံ ရမယ်။ မင်းတို့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ရိုက်ပြီး ဆုံးမမယ်။ အဓိပတိကြီး ဟာလည်း အမှားကျူးလွန်တာအတူတူပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ပေးပြီးပြီ။ သူဟာ မင်းတို့ကို ပေးရမယ့် အရာတွေကို မလွှဲမသွေ ပေးရမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကလည်း မင်းတို့ရတဲ့ အထဲက တစ်ဝက်ကိုနတ်သူငယ်ဆေးရုံအတွက် လှူရမယ်။ လာခဲ့ကြ။ လက်ဝါးနဲ့ အရိုက်ခံလှည့်ကြ”

ဘုရင်ကြီးကနတ်သူသုံးဦးကိုလက်ဝါးနဲ့ရိုက်ပြီးအပြစ်က လွှတ်ပေးလိုက်သတဲ့။ အဓိပတိကြီး သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို

ဖွင့်ပြီး ဟိုဟိုနဲ့ ဖိုးရှုပ်ကို သူပေးစရာရှိတာတွေ မကြည်မသာ ပေးရတော့တယ်။

“မောင်မင်းကလည်း ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဆေးရုံအလှ ခံပုံးထဲထည့်ဖို့အတွက် ဆယ်ပေါင်ပေးရမယ်။

လို့ ဘုရင်ကြီးက စိတ်ဆိုးနေတဲ့ အဓိပတိကြီးကိုမိန့်ကြား တယ်။

“ဒါဟာ မောင်မင်းကို ထိခိုက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါအာမခံပါတယ်”

အဲဒီနောက်တော့ မြင်းရထားကြီးဟာ တလိမ့်လိမ့်နဲ့ ပြင် ထွက်သွားတော့တယ်။ ဝမ်းနည်းရမှာလား။ ဝမ်းသာရမှာလား ဆိုတာကို မသိဘဲ နတ်သူငယ် သုံးဦးလည်း အိမ်ပြန် ခဲ့ကြရတယ်။

“တို့တစ်တွေ နောက်ထပ်မစတာ၊ မပြောင်တာပဲကောင်း ပါတယ်ကွာ”

နောက်ဆုံးမှာ ဟိုဟိုက ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းတို့က ဘယ်လိုထင်ကြသလဲဟင်... ဖိုရှုပ်နဲ့ငလက် မ...”

“တို့လည်း အတူတူပါပဲကွာ...”

လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြန်ပြောကြသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ တစ်တွေဟာရွှေလို ကောင်းအောင်နေထိုင်သွားကြတော့ တော့တယ်။

(ရဲရင့်တဲ့မှတ်စာလေးသုံးကောင်နှင့်ခေတ်သစ်ပုံပြင်များစာအုပ်မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါသည်။)

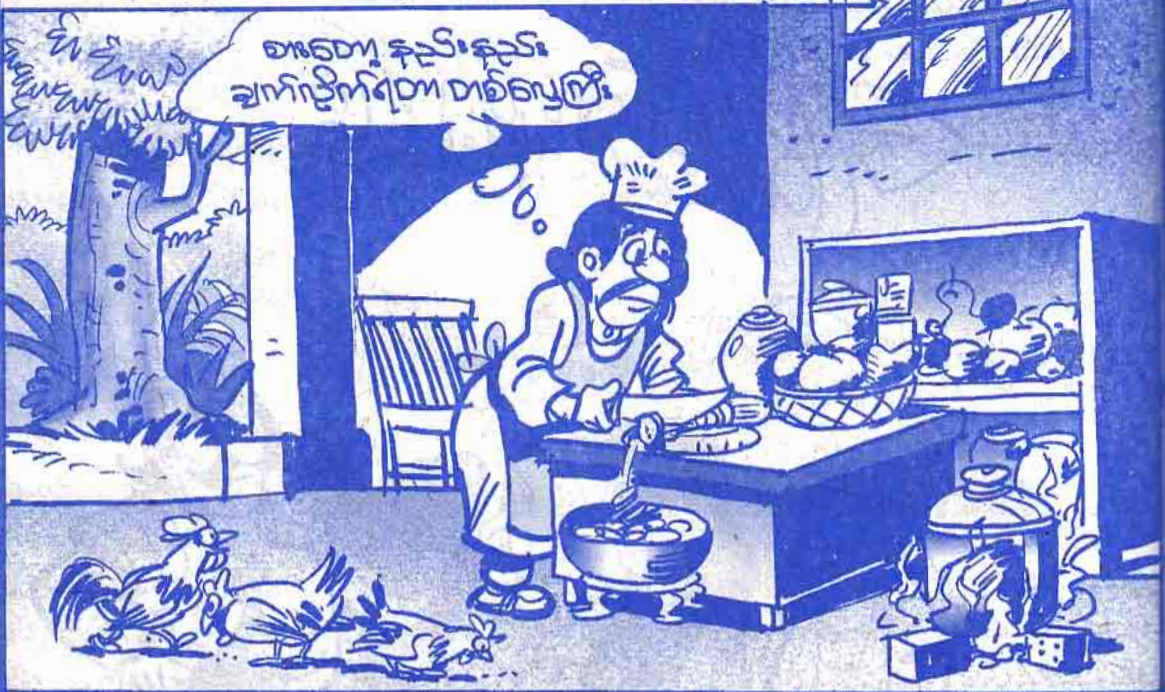
သီချင်း: မင်းသားမင်း: မင်းသားမင်း။

မင်းသားမင်း

ဆက်အကဲသို့ပြန်၍ အရှင်မခင် သူရဲကြီးမည် ငါ့မောင် အကွန်ကြိုက်နှစ်သက်
မည်။ ယခု... စားဖို့အဖို့ ပြီးပြီ အထူးပင် အကွန်ပျက်နေမည်။ သူ့အကဲမသို့မောင်
က ငါ့မန့်ကောင်မလေးနှင့် ချစ်သွားမည်။

ငါ့ငါးမည်က မလေးတစ်ကောင် လာကလောင်
ဆက်ဆက်ငါးမျှားကွန်ကလေး၏။ ထို
အထဲတွင် ငါးပြာလေးတစ်ကောင် ပါလာ
၏။

ဒီငါးကလေးက အရှင်ကြီးမေ... ဂျာနာ
အကွန်ကလေး

သူရင့်အပျိုဝတ်ရေဝေက ငါးပြာ
ရေကုန် ဖန်ချင်တွင်ထည့်၍ ယူ
သွားမည်။

လမ်းတွင် သူ့လတ်သွားရင်ကြီး၏ မိမိတို့က ရွာ
သွားပြီး အလွန်သဘောကျသွားကာ အပျိုဝတ်ရေ
ဝေကင်းယူပြန်ရလေ၏။

ရှက်ဖွားမကြာမီ.. ငါးရေပွေးကြီးထွားလာ၏။ ကြီးထွားနှုန်းမှာ လွန်စွာမြန်လွန်းသဖြင့် ..
မိမိတို့ကြီး အရော့ဆွဲရတော့မည်။

ဖန်ရေပေါင်းချင်းတွေလည်း ထည့်ရတာကြောင့်
ရှိပြီ.. သူလည်း မဆံ့ပြန်ဘူး.. ဒုက္ခပါပဲ

ခယျာဉ်တော်ထဲက ရောက်ထိ သွား
လွှတ်မှပဲ ဖြစ်တော့မယ်

ဒီငါ့ကုန်ချသကဲ့သို့ရတနာထဲ သွားချ
ရေထဲပေါ့

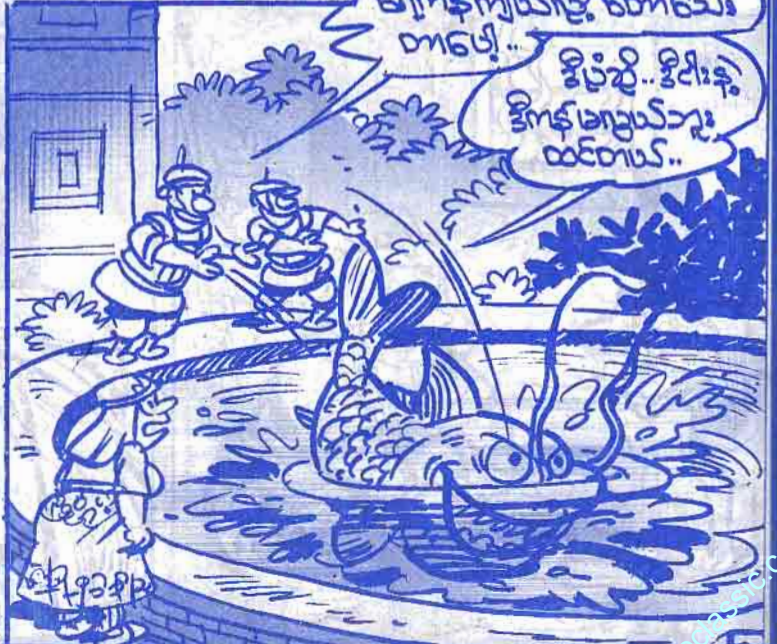
ငါးကြီးဟော လမ်းတွေပင်..ထည့်လာရတာ မနပ်ပေါ့
ကန်ကြီးဖြင့် မဆံ့အောင် ခြိမ်းစားလာပေးမည်။

ကဲ..ကဲ.. ရေထဲ အမြန်ချ
ကြစမ်း

မင်းမြေဝယ်ရေးရတနာထဲ ချလိုက်မည်နှင့် ငါးပြာကြီးဟော
ရေထဲ ထည့်ပေးမည်။

ငါးပြာကြီးကို မိမိတို့က ဝတ်နေကြတာ အစားပြုမယ်။ ငါးပြာက
ဘဝမြဲ ငါးမဟုတ်ဘဲ ငါးမဟုတ်ဘဲ ငါးမဟုတ်ဘဲ အရှက်ပေး
အကျင့်ဝါဒနဲ့ ငါးမဟုတ်ဘဲ ငါးမဟုတ်ဘဲ ငါးမဟုတ်ဘဲ။

မင်းက ငါးမဟုတ်ဘဲ ငါးမဟုတ်ဘဲ
ငါးမဟုတ်ဘဲ.. ငါးမဟုတ်ဘဲ မဟုတ်ဘဲ။

မင်း ဘာအကျင့်ဝါဒနဲ့ ငါးမဟုတ်ဘဲ
ငါးမဟုတ်ဘဲ.. ငါးမဟုတ်ဘဲ
ငါးမဟုတ်ဘဲ ငါးမဟုတ်ဘဲ

ကျွန်တော်တို့က ငါးမဟုတ်ဘဲ
ငါးမဟုတ်ဘဲ.. ငါးမဟုတ်ဘဲ
ငါးမဟုတ်ဘဲ ငါးမဟုတ်ဘဲ

ငါးမဟုတ်ဘဲ.. မင်းအကျင့်
ငါးမဟုတ်ဘဲ ငါးမဟုတ်ဘဲ

ဒီကလေးတို့အား အသွယ်ခွင့်ပြုပေးမယ်... ခုနစ်ကလေးတို့... ငါ့အဖေအဖေ... ငါ့အဖေအဖေ... ငါ့အဖေအဖေ...

ဟဲ့... ကလေး... နင်ကလေးတို့... နင်ကလေးတို့... နင်ကလေးတို့...

ငါ့အဖေအဖေ... ငါ့အဖေအဖေ... ငါ့အဖေအဖေ... ငါ့အဖေအဖေ...

ဒီကလေးတို့အား အသွယ်ခွင့်ပြုပေးမယ်... ခုနစ်ကလေးတို့... ငါ့အဖေအဖေ... ငါ့အဖေအဖေ... ငါ့အဖေအဖေ...

ဟဲ့... ကလေး... နင်ကလေးတို့... နင်ကလေးတို့... နင်ကလေးတို့...

မုဆိုးမကြီးရဲ့ လင်ပါသမီးရော ကာရင်ဟာ.. မိတ်ထား
နဲ့ ခုခံတာပဲ.. ရှင်ရဲခပ်ကလေးလည်း ကွပ်တာပဲ..

ကျွန်မသမီးရောမကွဲ ငါးပြာကြီးနဲ့
ရောစားဖို့ သဘောတူပါတာပဲ..
လွန်ကြည့်ပါရှင်..

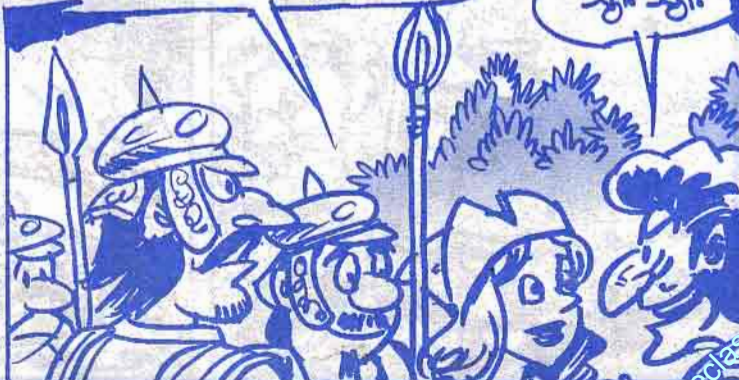
ရောမကွဲဘူး.. ခြစ်ဆီပါမို့
ရဲခပ်ရဲခပ်တဲ့ မိန်းကလေးက
ကျွန်မ သမီးပါပဲ..

ကာရင်.. နင် သူတို့နဲ့ လွန်သွားပြီ
ငါးပြာကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပါ.. အရေတို့လည်း
ဆင်းရဲလွန်းလို့ နာလွန်းတာကြောင့်..

အရေသဘောတူရင် ကျွန်မ လက်ခံပါမယ်
သူတို့နဲ့ ခုပဲ.. လွန်သွားပါမယ်

ကမူပဲသုဉ်း ဖြစ်လွန်းစွာ ကောက်ကျစ်မြဲနှင့်
ကြောက်စရာကောင်းသည့် စိတ်ထားကို သိ
ထားသောကြောင့် မလွန်ဆန်သို့ အမြဲ
သွားတော့သည်။

သူတို့ကား နားမထောင်ရန်
ငါ့ကို ခြိတ်ခတ်ခဲ့ဟန်..

ကမူပဲသုဉ်းက ဝမ်းနည်းလွန်းစွာ
လမ်းခွာရှိတဲ့ ရေကန်တစ်ခုသို့
ဖိတ်ခေါ်တယ်..

ငါ့သံကြားတကန့်.. ရေကန်ထဲက မေးပြောကြိတ်က
ထွက်ပြောလာပြီ..

သိပ်ကပ်ပြီး ဝမ်းမနည်း
ပါနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်

ငါ့ရေကန်တစ်ခု..
တစ်ခုလုံးနဲ့ မလွန်
မလွန်စွာ..
ဘယ်စိတ်ချမ်းသာ
ပါ့မလွန်..

မင်းကဲ့ ငါ့ကပ်ပါ့မလွန်.. အဲဒီငါ့ကြိတ်က ..
တကယ်တော့.. ငါ့အစစ်မဟုတ်ပါဘူး.. မှာ
ဆရာကြီးတစ်ပါး ကျန်ခဲ့တဲ့ ငါ့သားတို့ မင်းသား
တစ်ပါးပါ..

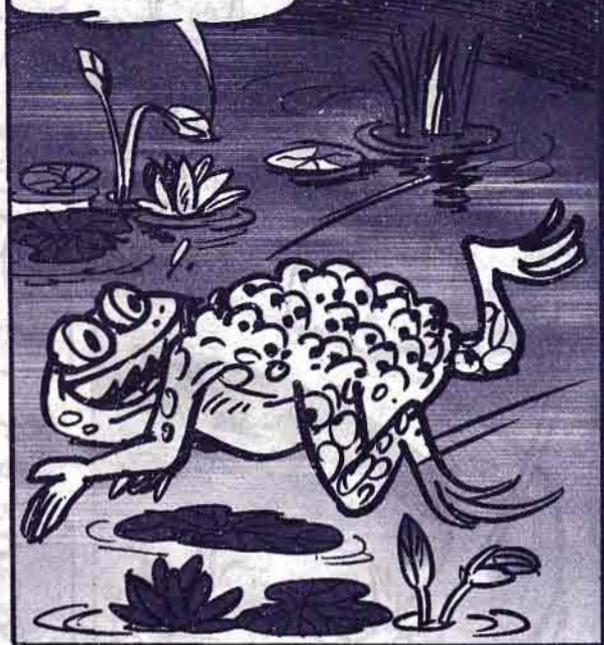

မင်းကွီ ငါ အစစတောင့်တောင့်ပါသလား..ရော..
သဘောပေးရအောင်..ဟဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့..
တကယ်လို့..ငါက ရေထဲကလေးကလေးရင်..
အဲဒီ သဘောပေးရအောင်..ငါးပါးလေးထဲထဲထဲထဲ
လွှဲကုန်ပါ..

မင်း..ဘာမှ မဖြစ်ရပါဘူး..ဒါလေးမို့.. မင်း
ဒါပဲ မရေမာရအောင် ကြိုးစား.. မင်းဒါပဲရေမာ
ဘူးလို့.. ငါးပြာကြီးရေမာကလေးရင် မင်းလန့်ပြီး
သေသွားနိုင်တယ်..

ဟေးကြီး ရေထဲဖြန်သွားလေ..ကလေးလေး..
ကလေးကလေးအဖို့..နဲ့ ဖြန်လို့သွားမလား..

မင်းလားကလေး..ငါးပြာကြီးရဲ့ ခုန့်
ရောင်း..

ဘာမှ မပူနဲ့..မင်းဒီသားစုအတွက် လွှဲတစ်ဖြန်
စုံတောင် ဖြန်သွားလေ..မင်းလို့တ
ကလေး.. ပြော..

ရေကန်ဘေးမှာ မင်းစောင့်နေ...
မေတ္တာပေး ငါးပြာရမ်း စပ်ကုတ်
ကိစ္စပေါ့သ်..

ရကင်းပါပြီရှင်..

ရေကန်ရေကန်ရဲ့ ရှိနေတာရင် ရေကန်ဘေး
ကွင်း ဝှိုင်းစောင့်နေရဦး... ရေကန်ထဲမှာ ရေကန်ပုံစံ
ခွေးတက်လာပြီး အကွန်အကျယ်တန်ခိုး ငါး
စားခွေးရဲ့ ပေါက်သေဦး..

အိမ်..

ရေကန်ရေကန် မပြီးဘူး..
ပါးစပ်ထဲ မကြာခဏ
ပစ်ထည့်မယ်..

ငါးပြာရမ်း.. ပါးစပ်ထဲ မကြာခဏ ပစ်ထည့်မယ်.. ရေကန်ကွန်အကျယ်တန်ခိုး ငါး
စားခွေးရဲ့ ပေါက်သေဦး..

ဘုရား.. ဘုရား
ကံကောင်းလို့..

အချိန်အတန်ကြာပြီးသော်..

ဟာ..ငါးခေါင်းကြီး ပြန်လာ
လာပြန်ပြီ..

ဒုတိယသင်္ကြားဘက်မှ လယ်ပင်ထဲသို့
လွှဲကူးမယ်..

ဒုတိယအကြိမ်ငါးကြီး၏ ဘေးရန်မှ
ကင်းရှောင်သွားပြန်၏။

ငါ့ခွာ သင်္ကြားဘက်သို့ပင် ရွတ်ကု
တယ်.. ဇနီးကဲ့သို့အကြိမ် အရူး
ပေါ်ရဲပြီ သုံးစကားမယ်..

ရေမျှားမလွန်စိတက်လာပြီး ငါးခေါင်းကြီး ပေါ်လာပြန်
သည့် ကာလ၌ ငြိမ်သက်အားကြီးပြီး ဖျော်လှယ် ခပ်သွယ်
လွန်းသည့်..

မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ငြိမ်သက်ဖျော်လှယ်အသံကြီးပေါ်လာပြီး
ကာလ၌ ခြေပြင်သို့ မဝင်ရောက်သွားရပါ။

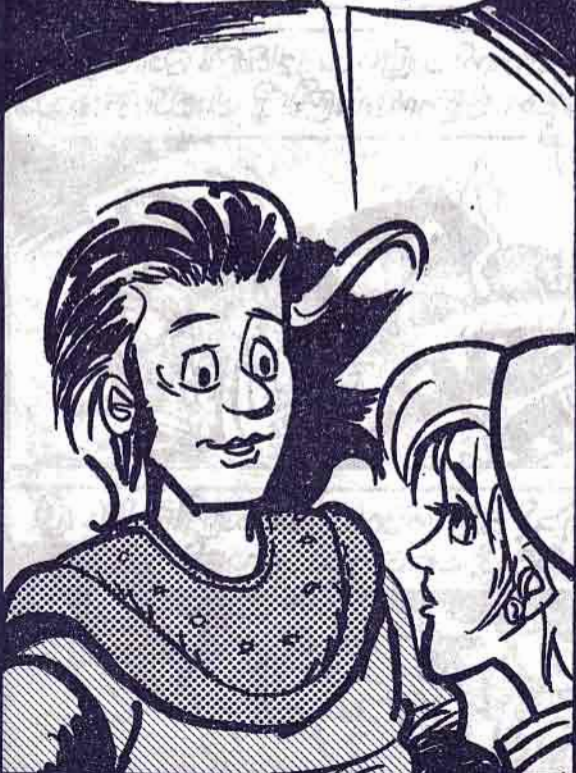

မကြောက်ပါနဲ့ ကာရင်လည်း.. မင်းရဲ့ သဘာဝပုံရိပ်တွေကြောင့် ငါ့ကျိန်စာ
ပျက်သွားပါပြီ.. ငါက "အာဒီ" မင်းသားပါ.. အခုပဲ အရှက်ခံရတာ
ငါ့ဘက်က.. မင်းကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်ပါပြီ..

ကာရင် မျက်နှာပွင့်ဖြူနေတာ.. သူ့ဘာ
မှ အာရုံမပြုဘဲ.. မင်းနဲ့ မင်းသားတို့
ဝတ်ထားတဲ့ မင်းသားဝတ်စုံကို ကြည့်ရင်
ရတယ်..

အံ့.. သြစရာပါလားကွယ်..

ဒီအရာတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ ဘာကြည့်နေ
ကွယ်..

ကာရင်ပါပြီ
ခေါင်တော်..

မုဆိုးမကြီး 'အနင်းဒန်' မြေကောက်ကာရင် သတင်းကို
ကြားပြီး ရသ့ရသ့ ချစ်ရသ့ရသ့ သေချာ..

ဒီပြဿနာသိ.. ပါသမီးရင်းနဲ့
လမ်းစားပါတယ်ဟေ့..

အခုမလွန်က သံကွဲ သံတယ်
စောစောကပြောရင် သမီးသေ
တာပေါ့..

ခွဲခွဲကောက်.. မလွန်ကောက်စရာ
ဟာ ပြီးသွားပြီ

ဟေ့ဟေ့ဟေ့
မပြီးသွားပြီ..

အနင်းဒန် ရာ..
နင်းတို့ စိတ်ထားကို
သိသွားမယ်..

နင်းတို့ သားအမိကို လောကပုံထားတဲ့ ရွှေကြေးနဲ့
အလှဆင်အလှဆင်လွှဲ ပြန်သိမ်းဖို့ မိမိတို့အကြံက
အမိန့်ချမှတ်ပြီ..

ဟိန်း... ကာရင်နဲ့အာဇီ

သူက 'မြို့ပိုဒ်အားစ်'ရယ်... မင်းနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ ဟာပြောပြပြီး
ရော့... ငါ့လွှဲပဲ ကျန်ခဲ့သင့်ရဲ့ဟာ...

ဒီဗွေဟာပြောတာတွေ... စိတ်ဝင်စားနဲ့သံတဲ့ ကာရင်လေးနဲ့... သူချစ်တဲ့ ငါးဖြာမင်းသားလေး
'အာဇီ'ကိုပြောပြပြီး ဒီတိုက်တွေ လာပြန်ရတာတယ်...

အကွန်မြိုက်ဖက်တဲ့
စွဲကွပ်ရိန်... ပြောပြခဲ့ကို
မဝ, တောသူ

တောသူနဲ့မြို့မင်းတို့
မယ်မယ်ရယ်

စေးနွဲသော သစ်သီးသည်

ဒေါက်တာ ခင်ရှိဝင်း

အဂ္ဂ

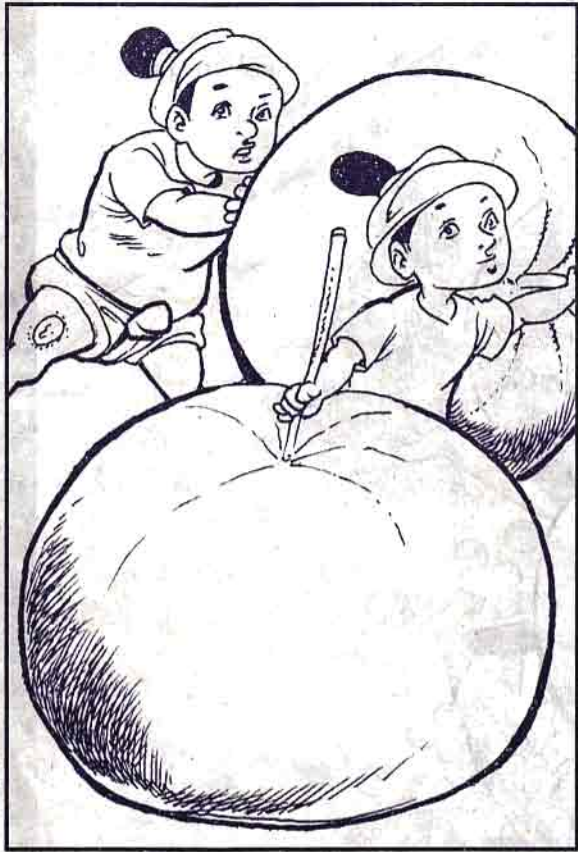
တစ်ခါက သစ်တော်သီးများကို ရောင်းချခြင်းဖြင့် အသက်မွေးသော သစ်သီးသည် တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူသည် သစ်တော်သီးများကို လှည်းဖြင့် တင်ကာ ဈေးသို့ သွားပို့လေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့နံနက်တွင် သူသည် သစ်တော်သီးများကို ရောင်းချရန် လှည်းပေါ်တင်နေသည်။ သစ်တော်သီးများမှာ ရွှေရောင်ဝင်းနေကာ မွှေးပျံ့ချိုမြိန်

သော အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံနေသဖြင့် သူသည် ဈေးကောင်းရတော့မည့် အရေးကို တွေးကာ ဝမ်းသာနေသည်။

ထိုစဉ် သူ၏ အနီးသို့ အဘိုးအိုတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။ အဘိုးအိုသည် ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူသည် သစ်သီး

သည်ထံမှ သစ်တော်သီးတစ်လုံးကို တောင်းသည်။ သစ်သီးသည်သည် အလွန် စေးနဲသူဖြစ်ရာ သူထံမှ သစ်သီးတောင်းသဖြင့် အလွန် စိတ်ဆိုးလေသည်။ သူသည်

သစ်တော်သီးကို တစ်လုံးမျှ မပေးပေ။ အဘိုးအိုကလည်း သူထံမှ လုံးဝ ထွက်ခွာမသွားပေ။

ဤတွင် သစ်သီးသည်သည် ပိုမို ဒေါသထွက်ကာ အဘိုးအိုကို ဟစ်အော် ကျိန်ဆဲလေသည်။ အဘိုးအိုက “ သင့်ရဲ့ လှည်းထဲမှာ သစ်တော်သီးတွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ ဒီအထဲက တစ်လုံးတည်းကိုသာ တောင်းတာပါ။ ဒါလေးကို ပေးလှူလိုက်လို့ သင့်မှာ ဘာမှ မထိခိုက်နိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် ဒါလောက် ဒေါသကြီးနေရတာလဲ” ဟု ပြန်မေးလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ အဖြစ်အပျက်ကို အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှလူများသည် ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုနေကြသည်။ ထိုသူများက အဘိုးအိုကို သစ်တော်သီး ခပ်သေးသေးတစ်လုံး ပေးလှူလိုက်ရန် သစ်သီးသည်ကို ဝိုင်းဝန်း ပြောဆိုကြသည်။ သို့သော် သစ်သီးသည်သည် မနာယူပေ။ ထိုအခါ အနီးရှိ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ

ဈေးသည်တစ်ယောက်သည် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကာ သစ်သီးသည်ထံမှ သစ်တော်သီးတစ်လုံးကို ဝယ်ကာ အဘိုးအိုအား လှူလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဈေးသည်ကို ဆုတောင်းပေးသည်။ ပြီးလျှင် သူက “ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်တဲ့ အဘိုးရှင်ကြောင့် ငါ့ရဲ့ လိုအပ်ဆန္ဒပြည့်ဝရပြီ။ ငါ စိတ်ချမ်းသာသမင်းလည်း စိတ်ချမ်းသာရစေမယ်။ မင်းပေးလှူတဲ့ သစ်တော်သီးကို ငါနဲ့အတူ လာစားပါ” ဟု ဖိတ်ခေါ်သည်။

အဘိုးအိုသည် ဝိုင်းအုံ ကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ကြီးလည်း ဤနည်းအတိုင်း ဖိတ်ခေါ်သည်။ အားလုံးက မစားဘဲ “ အဘိုးပင် စားပါ” ဟူ၍ ဆိုကြသည်။

ထိုအခါ အဘိုးအိုသည် သစ်တော်သီးကို မြန်ရှက်စွာ စားလေသည်။ စားပြီးသောအခါ သစ်တော်စေ့ကို လွှင့်မပင် သိမ်းထားသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ပုဆိန်ထုတ်ယူကာ မြေတွင် ကျင်းတစ်ကျင်း တူးသည်။ တူးပြီးသောအခါ မြေကျင်းထဲတွင် သစ်တော်စေ့ကို စိုက်ကာ အပေါ်မှ မြေဖြင့် ပြန်လည်ဖုံးအုပ်သည်။ ပြီးလျှင် အပင်ကို ရေလောင်းအနီးအနားသို့ လှမ်း၍ ရေတောင်းသည်။ လူအုပ်ထဲမှ သစ်တော် ပြင်းပြနေသူ နှစ်ဦးက အနီးရှိ ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ရောက် ခပ်ပေးသည်။ အဘိုးအိုကလည်း ထိုရေဖြင့် အပင်လောင်းသည်။

လူအားလုံးသည် ထိုဖြစ်ရပ်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြေကျင်းထဲမှ အညောက်တစ်ခု ထွက်လာသည်။ အညောက်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာကာ သစ်တော်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုသစ်တော်ပင်သည် အဘိုးအိုကိုး သစ်ရွက်တို့ဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်လာသည်။ အား

က သူ ကြည့်နေဆဲမှာပင် အပွင့်များလည်း ပွင့်လာ အသီးများ ကိုးအိုးလည်း သီးလာသည်။ အသီးများသည် မှည့်ဝင်းသည်။ တုတ် ခိုင်သော သစ်ကိုင်းများတွင် တွဲခိုလျက် ရှိကြသည်။

ဆုရ ထိုအခါ အဘိုးအိုသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ကာ အပင်ပေါ် အသီးများကို ရူးပြီးလျှင် လူအုပ်ထဲသို့ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်ချသည်။ လူအများကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လှမ်း ချစ်မြတ်နိုးကြသည်။ မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်း အပင်မှ အသီးများ ကုန်သွားသည်။ ထိုအခါအဘိုးအို နှစ်ကြိမ်သည် အပင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ အသင့်ပါရှိနေသော စားကြိမ်ဆန်ဖြင့် အပင်ကို ခုတ်လှဲချလိုက်သည်။ အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် အပင်သည် နိစ္စာ ချစ်ကျသွားတော့သည်။

မပင် ထိုအခါအဘိုးအိုသည် သစ်ပင်ကို ပန်းတွင် ခုတ်ဆွဲဆွဲကာ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် ထိုနေရာမှ ပြီးသွားတော့သည်။ ဟိုထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကို အဘိုး ဘဝန်က ပြုလုပ်နေစဉ် စေးနဲသော သစ်သီးသည် မှုသ် အသည် လူအုပ်အတွင်း၌ ရှိနေသည်။ သူသည် ချစ်ခင်ရပ်ကာ အံ့သြစွာဖြင့် အဖြစ်အပျက်ကို အပင် အစအဆုံး ရပ်ကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ သစ်သီးများရောင်းရန်ကိစ္စကိုပင် မေ့သွားတော့ သည်။ နောက်ဆုံး၌ အဘိုးအိုက သစ်တော်ပင် ကို ထမ်း၍ ထွက်သွားသောအခါမှ သတိရကာ သူ၏ လှည်းအတွင်း ရှိသစ်တော်သီးများကို ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ သူသည် အလွန်တုန် ချုပ်သွားသည်။ သူ၏ သစ်တော်သီးများမှာ သစ်လုံးမျှ မရှိတော့ပေ။

တစ်အားကုန်ပြေးလိုက်လေသည်။ အတန်ကြာသွားမိ၍ လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ လှည်းဝင်ရိုးကို လမ်းဘေး တစ်နေရာ၌ တွေ့ရသည်။ အဘိုးအို ခုတ်လှဲသွားသော သစ်တော်ပင်၏ ပင်စည် သည် အခြားမဟုတ်၊ သူ၏ လှည်းဝင်ရိုး ဖြစ်နေသည်ကို သတိ ပြုမိပြန်လေသည်။ ဒေါသမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လာ

ထို့နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားမိလာသည်မှာ အဘိုး အို အပင်စိုက်ပြုပြီး ဆွတ်ခူးကာလူအများအားပေးဝေခွဲ သော သစ်တော်သီးများသည် သူ၏ သစ်တော်သီးများပင် ဖြစ် နေပေသည်။ သူသည် သူ၏ မျက်စိကို မယုံနိုင်သဖြင့် သူလည်းကို သစ်မကြည့်လိုက်ရာ သူလည်းတွင် လှည်းဝင်ရိုး မရှိတော့ သည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။ သူသည် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အဘိုးအို၏ နောက်သို့

သည်။ သို့သော် အဘိုးအိုကို လုံးဝ မတွေ့ရတော့ပေ။ သစ်သီး သည်သည် သီးသီးများအားလုံး ဆုံးရှုံးရုံမျှမက သူ၏ လောဘ ကြီးမှု၊ ဒေါသကြီးမှု၊ စေးနဲမှု၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုတို့အ တွက် လူအပေါင်း၏ ဝိုင်းဝန်း ပြောင်လှောင် ရယ်မောခြင်းကို လည်း ခံရပေသည်။

ဒေါက်တာ ခင်စိဝင်း

ဦးပေါ်ဦးနှင့်အပျိုကြီးညီအစ်မ

ဇာတ်ဆွဲ/ကဏ္ဍ
ကြည့်ရအံ့။

တစ်ခုသောညီလာခံတွင်ဦးတော်မင်းတရားမှ...

မောင်မင်းတို့ဝန်ကြီးအတွင်းဝန်သည်တို့သည်
အာဏာပိုင်များဖြစ်ကြသည်။ အကယ်တရားမေ့ဦး
စားအကျင့်ကြံဆောင်ရွက်ကြရမည် - ငါ့ကိုယ်တော်
ကားမင်းကျင့်တရားဆီပေးပါ။ နှင့်လျှင်တော်မူသော
ကြောင့်စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ၊ မောင်မင်းတို့အတွက်
သာ - ငါစိုးရိမ်တော်မူသည်။

ဦးပေါ်ဦး မှ
မင်းတရား
ကြီးနှင့်ကျွန်တော်
မူပြီးတို့မှာ -
ညီအစ်မနှစ်
ယောက်စကား
ဥပမာနှင့်တူ
လှပါသည်။
ဘုရား

ညီအစ်မနှစ်ယောက်
ဥပမာစကားကို
တင်လျှောက်ပါဦး
ပေါ်ဦးရဲ့

ဘုန်းတော်ကြောင့်ရှေးတုန်းကတစ်ခုမှာအပျိုကြီးညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိရာ
တစ်နေ့ညီအစ်မအပျိုကြီးကိုကြိုက်သောမုဆိုးဟူ၍အပျိုကြီးတစ်ယောက်က - အစ်မ
အပျိုကြီးတစ်ယောက်ရှိနေချိန်အိမ်ကညီလာပြီးလျှင်စကားပြောပါသတဲ့

ဝေတ်သစ်ဟာသ ပုံပြင်များ...

ကျားသေကို အသက်သွင်းဖြင်း...

ကတုန်း ကကြီး...

ဇာတ်လမ်း ကျကျ...

သီဟဝဏ္ဏ၊ ကျော်စွာ
နဲ့ ဒီပတိုလေးသောက်
ဟာ ဒီဟာပါမောက္ခဆီ
ဗွာပညာသင်ကြားပြီး
နေရပ်ကိုပြန်လာခဲ့
ကြပါသတဲ့...

ခရီးထွက်လာရင်း...
ညနေခင်းလားတော့
တောအုပ်တစ်ခုထဲ
ရောက်ကြသတဲ့...

ဝေ့ဝေ့ဖွောင်လာပြီ
ရှေ့မှာနားဖို့ ပြင်ဆင်
ကြမယ်ဘော်ဒါတဲ့...

ဟော့ဟို!

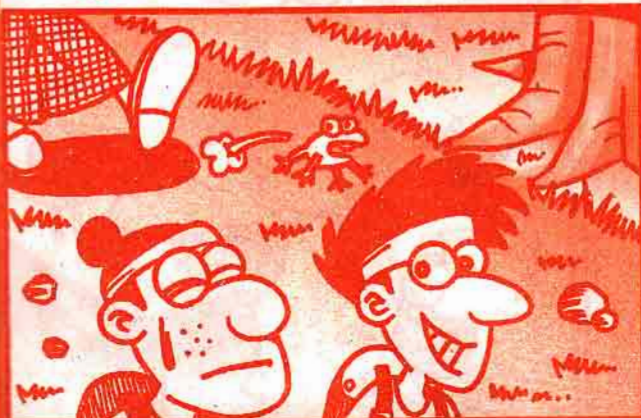
နားဖို့နေရာရှာပြီးလို့
အိပ်ခက်ကြမယ်လုပ်
တုန်း...ခရီးသွားတစ်
ယောက်ရောက်လာတဲ့
အတွက်မိတ်ဆွေဖွဲ့
ကြပါရော...

ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့!

အားမနာနဲ့မိတ်ဆွေ...

နံနက်မိုးသောက်တော့ပါးယောက်သား...
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြပြန်
သတဲ့...

သူတို့ငါးယောက်ဟာ မုံပြင်ထဲက အတိုင်းသေနတ် တစ်ချောင်းတစ်ကောင်ရဲ့ အရိုးစုကြီးတစ်ခုကိုတွေ့ကြတဲ့အခါ...

ကဲ...သူငယ်ချင်းတို့...
ကိုယ့်ပညာရပ်ကိုအသုံးပြုတဲ့
အနေနဲ့... ဒီအရိုးတွေကို သက်
ရှိတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်အဖြစ်
ငါတို့အသက်သွင်းမယ်ဟေ့...

အာ...နေ..နေကြဦးဘော်ဒါတို့ရဲ့...
ငါ့ဖတ်ဖူးတဲ့မုံပြင်စာအုပ်ထဲမှာ...
ဒီလိုပဲအသက်သွင်းတာနောက်ဆုံး...
ကျားဖြစ်နေလို့...

မင်းသားလေးပါးစလုံး အသက်ဆုံး
ရှုံးသွားကြသတဲ့... မလုပ်ကြပါနဲ့...

ဒီလိုနဲ့သူတို့ဟာ...
အချိုးတွေကိုနေရာချ
တဲ့နည်းနဲ့စတင်ပြီး
အချိုးတွေကိုစီကြာပါ
တော့တယ်...ခရီးသွား
တော့ပြောမရတာနဲ့
အသက်ဘေးကလွတ်
အောင်တစ်ကိုယ်တည်း
ထွက်ပြေးလာတယ်...

သီဟက အစိုးစုတွေကို နေရာချပြီးတဲ့အခါ

ဝတ္ထုက အသားတွေ၊ အကြောတွေ အရေခွံတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်လို့က်သတဲ့...

ကျားသေပြီးကို ကျော်စွာက သူ့ရဲ့ အဖတ်ပညာနဲ့ အသက်သွင်းလို့က်ပါတော့တယ်...

ငါ့သူငယ်ချင်းတွေတော့... ကျားစာဖြစ်နေလောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့...ဟင်း...

ခရီးသွားဟာ အမြို့မြို့ အနယ်နယ်ကို ဖြတ်သန်းစီးပွားရှာရင်း...

မြို့တစ်မြို့ကို
ရောက်တဲ့အခါ...
လူအများစုရုံးပြီး
စည်ကားနေတာ
ကိုတွေ့ရပါတယ်

ဒေါ်နွားကူတွေ
အိုနေတာပဲ...ငါ့အထက်
ပရိသီးလားမသိဘူး...

မတိုးကြပါနဲ့...

နောင်ကြီး သာလို့အဲဒီလောက်
စည်ကားနေတာတုန်းဗျ...

အာ...နောင်ကြီးကလည်း...
နယ်လှည့်ဆပ် ကပ်ပြ မွဲလေ...
မမြင်မှူးရင်ကြည့်သွားပါလား

သိပ်ကောင်း
တာပဲ...

ခရီးသွားခင်မှာကူအုပ်
ထဲတိုးဝင်ပြီးကြည့်လို့က
တော့...အရင်တစ်ခါက
တောထဲမှာ မိတ်ဆွေဖြစ်
ခဲ့တဲ့...မင်းသားလေး
ပါးကို အမှတ်မထင်ဘဲ
ဖြန်တွေ့ရတော့တယ်...

ဟ...
မင်းသားတို့
ပါလားဟာရဲ့

ဟီး..ဟီး...

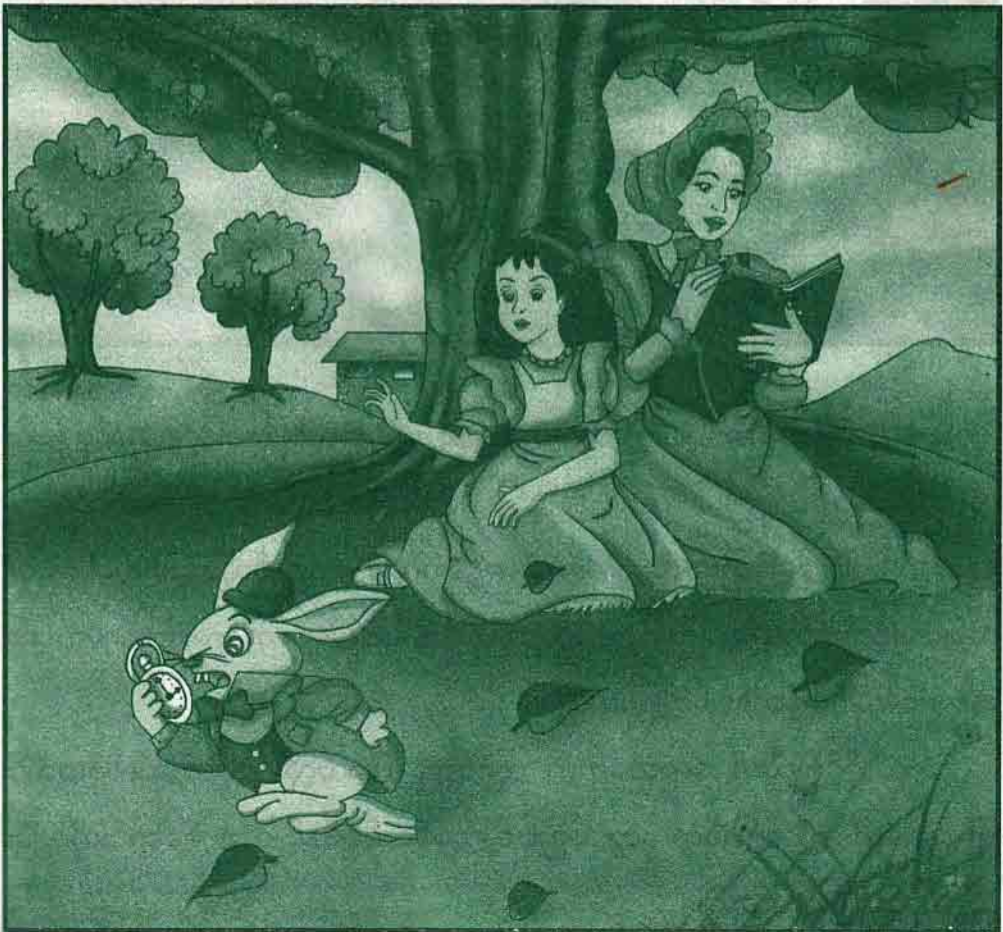

အဲလစ်နှင့်ထူးဆန်းသောတိုင်းပြည်

နေသာတဲ့ တစ်မနက်မှာအဲလစ်က စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေသောသူ့အစ်မနှင့် အတူ အပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေသည်။ သူ့မှာဖတ်စရာ ဘာမျှမရှိဘဲ ပျင်းရိငြီးငွေ့နေသည်။

ချက်ချင်းပင် ယုန်ဖြူလေးတစ်ကောင်က “ငါနောက်ကျပြီ၊ နောက်ကျနေပြီ၊ နောက်ကျနေပြီ” ဟုအော်ကာပြေးလာသည်။ အချိန်ကိုကြည့်ရန် သူ့အိတ်ထဲမှ နာရီကိုထုတ်ယူသည်။ “ဆရာယုန် ခဏစောင့်ပါဦး၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့လိုက်မယ်” အဲလစ်က အော်ပြီး သူ့နောက်က လိုက်သွားသည်။

ယုန်က တွင်းပေါက်တစ်ခုထဲ ဆင်းသွားသည့်အခါ အဲလစ်လည်းသူ့နောက်မှ ဆင်းလိုက်သွားသည်။ တွင်း ပေါက်က အလွန်နက်ကာ အဲလစ်အောက်သို့ ဆက်တိုက်ကျနေသည်။ “ငါအခုမြေကြီးအလယ်ကိုရောက်နေတာလား” ဟုသူ့ကိုယ်သူမေးလိုက်သည်။ လမ်းမှာပစ္စည်းတွေအများကြီးတွေ့သည်။ မြေပုံများ၊ စာအုပ်များ၊ ကလေးကစား စရာများ၊ အစားအစာနှင့် မှန်တစ်ချပ်တို့ဖြစ်သည်။

“ဘယ်တိုင်းပြည်ကို ရောက်ရောက် လူတွေကို “ဟယ်လို” လို့နှုတ်ဆက်ဖို့အသင့်ဖြစ်နေရမယ်” လို့ အဲလစ်က တွေးသည်။ သူ့ကမှန်တစ်ချပ်နှင့် ဘီးတစ်ချောင်းကိုယူပြီး သူ့ ဆံပင်ကိုဖြီးလေသည်။

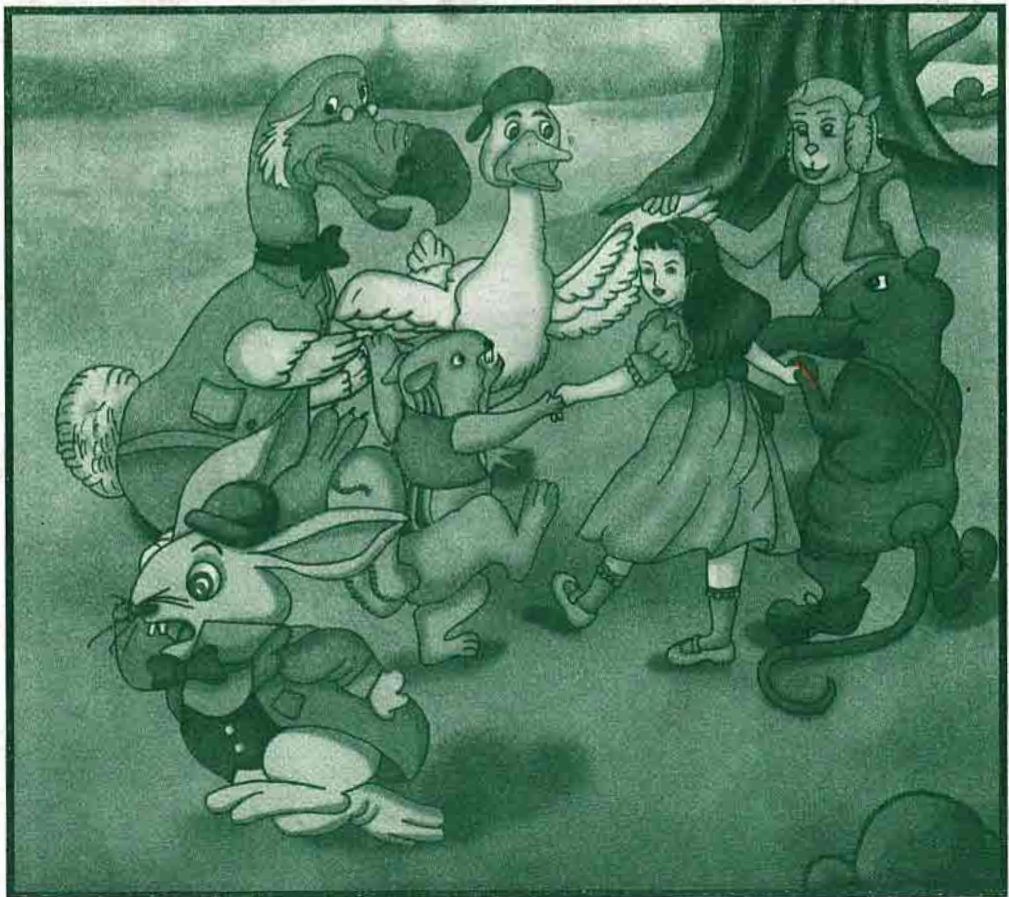

“ဝုန်း” ဆို အဲလစ်က အပေါက် အောက်ခြေမြေပြင်သို့ရောက်သွားသည်။ ယုန် ဖြူကလေးက တံခါးလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရရှိ သာရှိသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သူလှည့်ကြည့်ရာ ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲရောက်နေ သည်ကိုတွေ့ရသည်။ တံခါးပေါက်ကလေးကိုဖြတ်ဝင်သွားရန်သူကြိုးစားသော်လည်း သူ့ အရွယ်ကတံခါးပေါက်တွင် ဆန့်ရန် အတော်ကြီးနေသည်။ သူစတင်ကာ ငိုယိုသည်။ ထို့နောက် “ငါ့ကိုသောက်ပါ” ဟု စာတန်းပါသော ပုလင်းတစ်လုံးကိုသူတွေ့သည်။ သူသောက်လိုက်သည့်အခါ သူ့ကိုယ်က ချက်ချင်းပင်ကျုံ့ဝင်လာသည်။ သူကတဖြည်း ဖြည်းသေးသည်ထက်သေးလာပြီး သူငို၍ကျခဲ့သော မျက်ရည်အိုင်ဘေးမှာရပ်လျက်သား သူ့ကိုယ်သူပြန်တွေ့ရသည်။ ရေအိုင်ထဲတွင်များစွာသော ထူးဆန်းသည့် အရာများနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရသည်။

ဘဲတစ်ကောင်နှင့် ကြွတ်တစ်ကောင်ကသူ့ကို ဟယ်လိုဟုနှုတ်ဆက်ကာ သူ့ကို ပတ်ပြီးရေကူးသည်။ ထို့နောက်သူတို့အားလုံး ကမ်းပါးပေါ်တက်ပြီး အဲလစ်နှင့် ကစား ပွဲတစ်ခု ကစားကြသည်။ ပထမဆုံး စက်ဝိုင်းတစ်ခုဆွဲပြီး စက်ဝိုင်းအတိုင်း သူတို့ကိုယ်များ ခြောက်သွေ့သည်အထိဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လှည့်ကြသည်။ ထို့နောက်ယုန် ဖြူကလေးရောက်လာသည်။“ သူငယ်ချင်း ငါ့လက်အိတ်နဲ့ယပ်တောင် အိမ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်” ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေပုံရသော ယုန်ကလေးကပြောသည်။ ယုန် ကလေး အိမ်ထဲဝင်သွားသည့် အခါ အဲလစ် လိုက်သွားသည်။

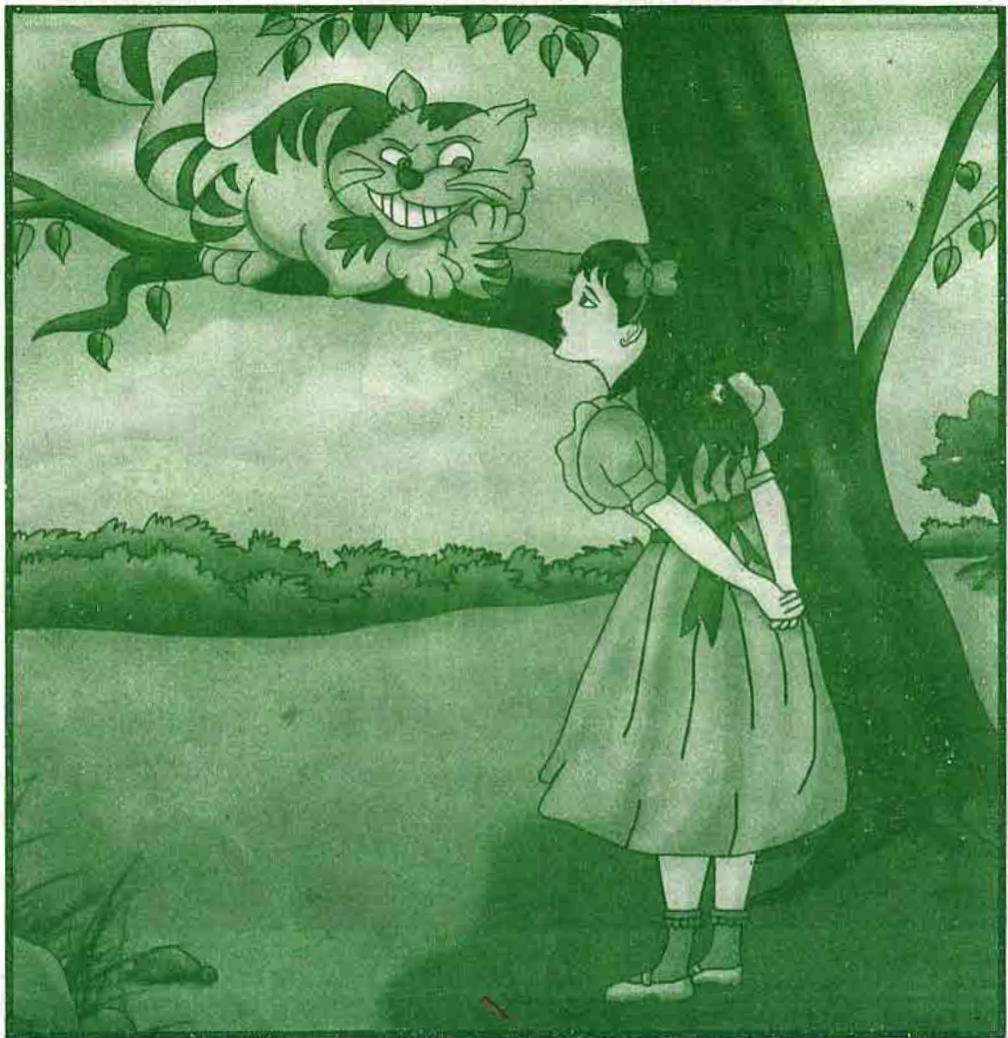

အိမ်ထဲရောက်သည့်အခါ ယုန်ကလေးကို အဲလစ် မတွေ့ပေ။“ ငါ့ကိုသောက်ပါ” ဟုစာကပ်ထားသော ပုလင်းတစ်လုံးကို ထပ်တွေ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အနည်းငယ် သောက်လိုက်သည့်အခါသူ့ကိုယ်ကတဖြည်းဖြည်းရှည်ထွက်လာသည်။ မျက်နှာကြက်ကို ထိသည်အထိ သူကြီးထွား လာသည်။ ယခုအိမ်ထဲမှ သူထွက်နိုင်သည်။ သို့သော်ခွေးလေး တစ်ကောင်ဟောင်သည့်အခါ သနားစရာ အဲလစ်ကြောက်ရွံ့သွားလေသည်။ ယခုအခါ ခွေးကလေး တစ်ကောင်ကပင် သူ့ထက်အများကြီး ကြီးနေသည်။

သူထွက်ပြေးသည်။ အပေါ်ကိုမော့ကြည့်ရာ ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မရယ်ပါနဲ့ပူစီရယ်၊ ယုန်ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ ပြောပေးပါလား” သူကပြောသည်။ ကြောင်က “ဟိုနားက ယုန်ငပြေးနဲ့အရူးဦးထုပ်ကိုမေးကြည့်” ဟုပြောသည်။

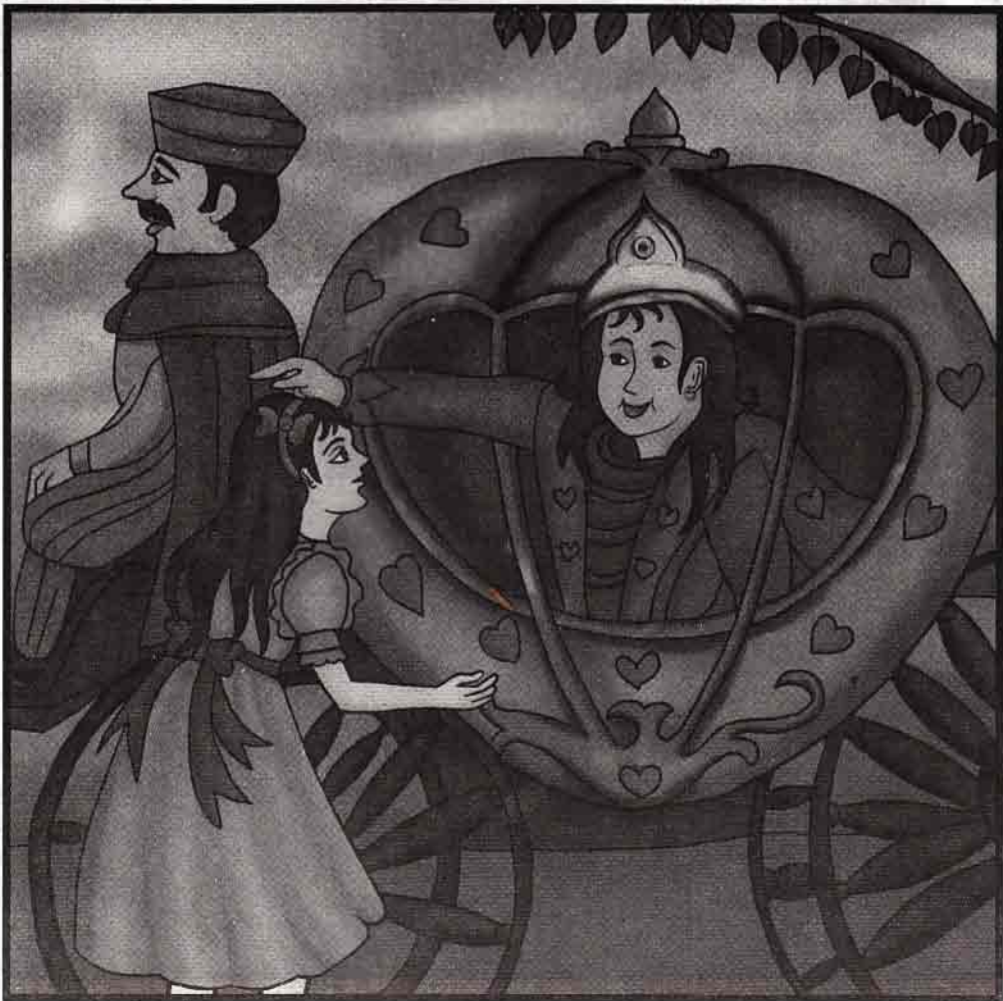

လှပသောဥယျာဉ်တစ်ခုသို့ အဲလစ်ပြေးလာသည်။ အသည်း ဘုရင်မ ရောက်လာ
ကြောင်းကြေငြာသည့်အသံ “အွမ်ပါပါး” ဆိုသည့် အသံကိုကြားရချိန်တွင် ဘုရင်မကလှမ်း
ကြည့်သော်လည်း အဲလစ်က မကြောက်ရွံ့ဘဲ လှမ်းပြောသည်။

“အရှင်မအိမ်ပြန်တဲ့လမ်းကိုပြောပေးပါလား”

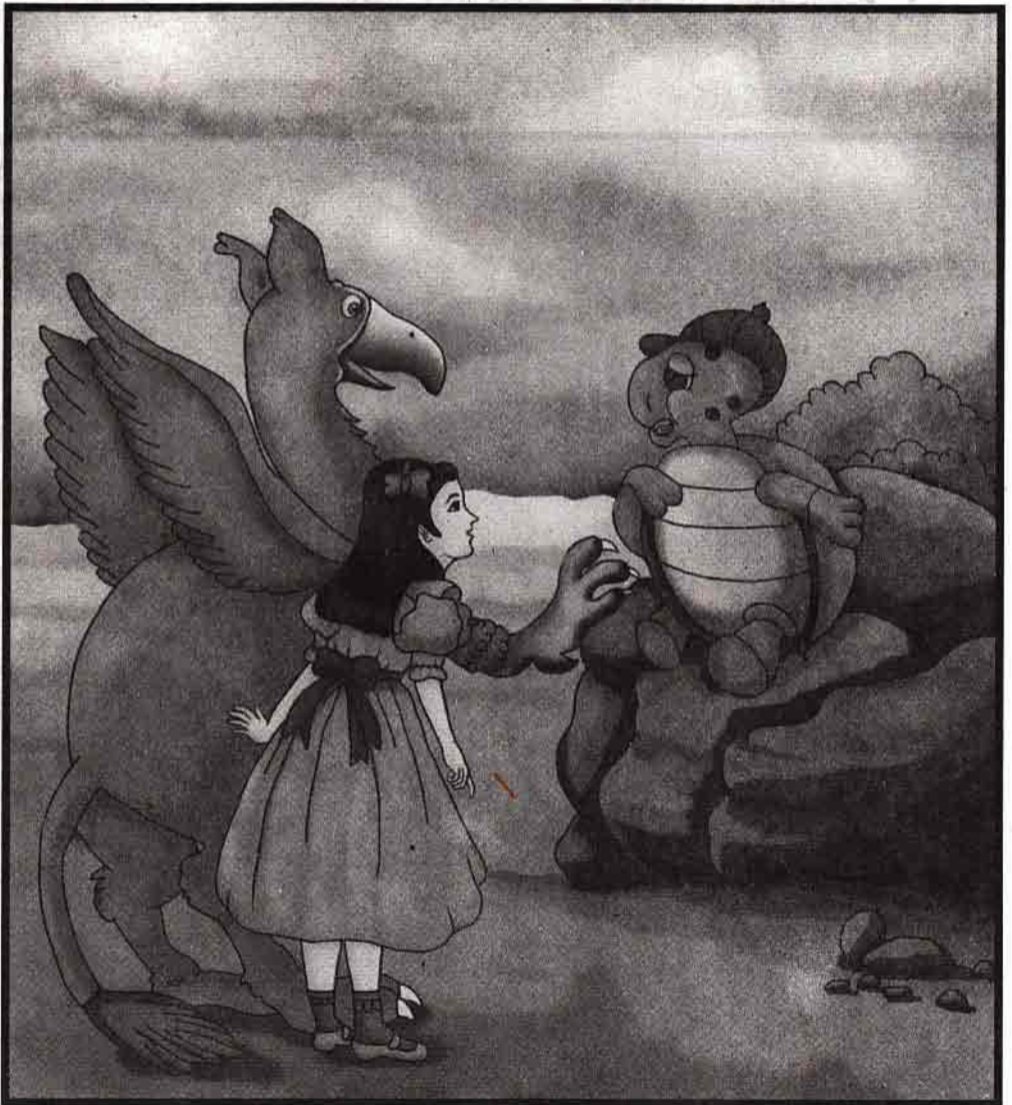
ဘုရင်မက ...

“မင်းကိုရှုံးပျံ့ခေါ်သွားပေးလိမ့်မယ်” ဟုဖြေလေသည်။

အဲလစ်က ရှုံးပျံကိုတွေ့ရန်ကမ်းနားသို့ သွားသည်။ ရှုံးပျံက “ လိပ်ပျော်ပျော်ကိုမေး”
ဟုပြောပြန်သည်။ ထိုကြောင့်အဲလစ်က လိပ်ပျော်ပျော်ထံသွားရာ “တရားသူကြီးကိုမေး”
ဟု ပြောသည်။ အဲလစ်သည် ကြောင်က အမြီးဖြင့်ညွှန်ပြသည့်အတိုင်းလမ်းလျှောက်လာ
သည်။

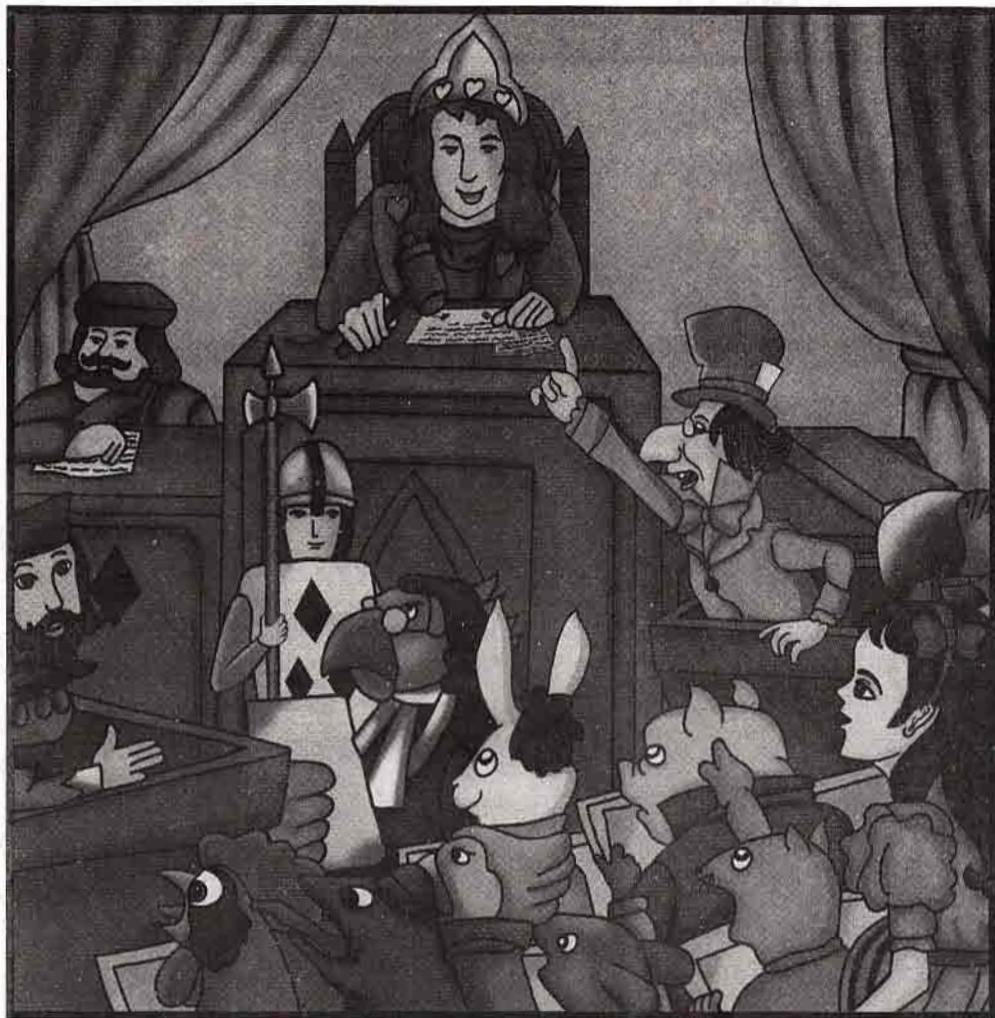

မကြာမီ စကားပြောနေသံသူကြားရသည်။ ထိုအသံများက ယုန်ငပြေးနှင့် အရူးဦးထုပ်တို့ကြွက်ကလေးနှင့် အတူထိုင်နေသော စားပွဲရှည်ကြီးမှဖြစ်သည်။ အဲလစ်က သူတို့ကို ယုန်အကြောင်းမေးသည်။ အရူးဦးထုပ်က “သိပ်ကောင်တဲ့ မေးခွန်းပဲ။ လက်ဖက်ရည်နဲ့ကော်ဖီဆိုရင် ဘယ်လိုလဲ” ဟုပြောသည်။

သို့သော်သူတွေ့ရသည်ကပန်းကန်ပြားအလွတ်များနှင့်ခွက်အလွတ်များသာဖြစ်သည်။ အဲလစ်က သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အဝေးပြေး ထွက်လာခဲ့သည်။ တရားရုံးထဲတွင်တရားစီရင်မှုတစ်ခုလုပ်နေသည်။ မိဖုရားကလူဆိုးတွင်အပြစ်ရှိမရှိ ဆုံးဖြတ်နေသည်။

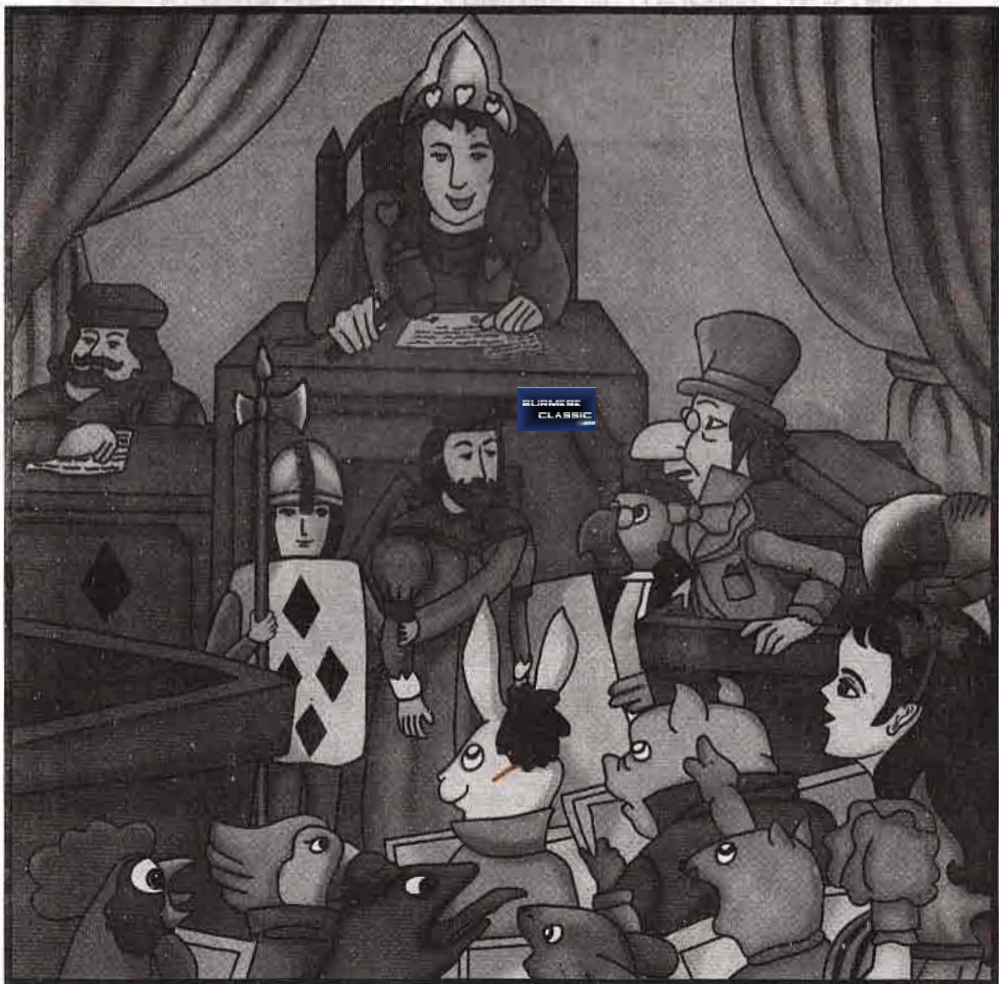

သီချင်းကြောင့် သနားစရာ လူဆိုးခမျာ မေးခွန်းထုတ်ခံနေရသည်။ အသည်း
ဘုရင်မက နွေရာသီတစ်နေ့တွင် အစာသွပ်မှန်အချို့လုပ်ထားသည်။အသည်း
လူဆိုးက ထိုမှန်များကို ခိုးယူသွားခဲ့သည်။ အရူးဦးထုပ်က ပြောသည်။

“ဘုရင်မရဲ့အစာသွပ်မှန်တွေကို လူဆိုးခိုးစားနေတာ ကျွန်တော်မြင်တယ်”

ဘုရင်မက အမိန့်ချသည်။

“သူ့ခေါင်း ကိုဖြတ်”

အဲလစ်က ဘုရင်မကို ဒေါသတကြီးနှင့်အော်ပြောသည်။

“ဘယ်လောက် အဓိပ္ပာယ်မယ့်သလဲ၊ ရှင်ကတော်တော်ရယ်ဖို့ကောင်းတယ်”

အဲလစ်က သူ့အော်နိုင်သလောက်သလောက် အော်နေချိန်မှာသူ့ကိုယ်ခန္ဓာကကြီးသည်ထက်ကြီးလာသည်။ “သူခေါင်းကိုဖြတ်ပစ်” ဘုရင်မက အော်သည်။ တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ဘုရင်မ၏ အစောင့်အကြပ်များ ဖြစ်ကြသော ဖဲချပ်များက အဲလစ်ကို စတင်တိုက်ခိုက်လာကြသည်။

BURMESE
CLASSIC

အဲလစ်က ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ပြောသည်။

“ရပ်စမ်း ဘယ်လောက်အဓိပ္ပာယ်မဲ့သလဲ ” ဖဲချပ်တွေအားလုံးက လေထဲကို ပျံတက်လာပြီး အဲလစ်ပေါ်ကို ရေလောင်းချသလို ကျလာကြသည်။ သူတို့ကို ဖယ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေစဉ်မှာ ယုန်ကလေး အဝေးထွက် ပြေးသွားတာ မြင်လိုက်သည်။ ယုန်နောက်ကို သူပြေးလိုက်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ဖဲချပ်များက သူ့အမြင်ကို ကွယ်ထားသည်။

“အိုး ငါဘယ်တော့မှ အိမ်ကိုမရောက်တော့ဘူး” အဲလစ်နီသည်။

“အဲလစ် ထတော့ အဲလစ် ” သူ့အမကပြောသည်။

“နင်ဘာတွေကို ဖယ်ထုတ်နေတာလဲ၊ အိပ်မက်ဆိုးမက်နေတာလား” အဲလစ်အိပ်ယာ
က နိုးလာပြီး သူ့အပေါ် သစ်ရွက်များကြွေကျနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်
ဖဲချပ်များ ကျသလိုဖြစ်သည်။

“အိုး အိပ်မက်မက်နေတာပဲ။ ငါအိမ်ပြန်ရောက်ပြီ ”

အဲလစ်ကပြောသည်။

“ကဲလိုက်ခဲ့တော့၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ဖို့ အချိန်ကျပြီ”

သူ့အစ်မကပြောသည်။

